ماته آئینه

(د افسانو مجموعه)

لائق زاده لائق

لیوني تــه چا وئیل چي ,, ژوندون څۀ دے ،،
پــــه خنـــدا شــو وئیـل ,, مـاتـه آئینه ،، ده

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب پېژندنه

* نوم ـــــــ ماته آئینه (افسانې)
* لیکوال ـــــــ لائق زاده لائق
* د چاپ کال ـــــــ جون ۲۰۰۹ ء
* شمېر ـــــــ ۱۰۰۰
* بیعه ـــــــ سل روپۍ (۱۰۰)
* ټائټل ـــــــ بخش سنز جنګي محله پېښور
* کمپوزر ـــــــ ارشاد خان (پښتو اکېډيمي)
* چاپ ځائے ـــــــ ضیاء سنز پرنټرز پېښور

خورونکي :- د پښتونخوا د پوهنې ديره پېښور

د ملاوېدو درک

- یونیورسټي بک ایجنسي خیبربازار پېښور ښار
- دانش کتابتون محله ډهکي نعلبندي پېښور
- د پښتو اکېډیمۍ د کتابونو دُکان پېښور یونیورسټي او ددې ترڅنګه د کتابونو هر لوئے دوکان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما دغه ساندې فکرونه

دَ

خدائې بخښلي راحت زاخېلي ، خدائې بخښلي مير مهدي شاه مهدي ، خدائې بخښلي قلندر مومند ، خدائې بخښلي امير حمزه خان شنواري ، خدائې بخښلي ارباب رشيد احمد خان د محترم اجمل ختټک ، د محترم ګل افضل خان ، محترمې زيتون بانو او محترمې سلمٰی شاهين په درنو نومونو چا چې پښتو افسانه د سيالو سياله کړه

او

د نني دور د ښاغليو پروفېسر اسير منګل ، ډاکټر زبېرت حسرت ، ښاغلي عنايت الله ضياء ، ډاکټر عرفان ختټک او محترمې سيده حسينه ګل په خوږو نومونو چې د افسانې د استاذانو په رنګونو کښې د نوؤ نوؤ لارو لټون کوي۔

په درناوي
لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

اعزاز

ګرانو مينه والو....

که هر څو زما تعلق د پښتو د مردم خيزې خاورې ,, دره آدم خېل ،، سره دے .خو زما د ژوند زياته برخه د خپلې خاورې او خپل کور کلي نه لرې په متحده عرب امارات کښې تېره شوې ده .بيا هم د خپل وطن او خپلو خلقو سره مينه هر وخت زما په زړۀ او ذهن کښې ژوندۍ پاتې ده او ژوندۍ به وي.

د شعر و ادب سره زما د ورکوټوالي سره مينه پاتې شوې ده او ....دې مينې ، دې تعلق ....ماته ,,فنکارې،، اوخودله.ما لاشعوري طور د دې صدۍ د لوئے فنکار ,,خيال محمد ،، نه اثر اخستے دے.او بيا چې کله ما د استاد غلام علي زوي ښاغلي ارشد علي په تړون د لائق زاده لائق سره اوليدل... نو داسې احساس راته اوشو لکه چې دوئي زما نه ورک وو .زۀ که هر څو کوشش اوکړم خو د ښاغلي لا ئق زاده لائق د شاعرۍ ، د هغۀ د عاجزۍ ، د هغۀ بې غرضې او د هغۀ بې کچه خلوص احاطه په لفظونو کښې نشم کولے .زۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د دوئي غزلې د دوئي سندرې لولم نو داسې ګڼم لکه چې دا هر څۀ ئې هم زما دپاره لیکلي دي۔

د لائق زاده لائق شاعري ددې دور ، ددې وخت مکمله ترجماني کوي او دغه وجه ده چې د ددې فکر په ټوله پښتونخوا څۀ چې په ټوله نړۍ کښې مشهور دے۔

,, ماته آئینه ،، که د افسانو مجموعه ده خو بیا هم په دې باندې د لائق زاده لائق شاعرانه رنګ غالب دے او په دغه شاعرانه او فلسفیانه رنګ کښې هر څوک خپل خپل مخ لیدے شي۔

ما دپاره دا اعزاز بس دے چې زۀ په خپل دوستانو کښې دا ,,لوئے انسان،، هم لرم ۔زما دا دعا ده چې د دوئي دغه ادبي هلې ځلې دې لانورې هم پیاورې شي ۔چې پښتانۀ لیکوال ، پښتانۀ فنکاران ترې استفاده کوي۔زۀ درنه د لائق زاده لائق هم په دې شعر اجازه غواړم چې :-

خیر که زۀ خفه شم خو یاران دې خفه نشي
خدایه دا مې سوال دے یو انسان دې خفه نشي

په مینه او افتخار

محمد عباس خان

شارجه،متحده عرب امارات

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله افسانه

زۀ چې کله کله یوازې ناست یم نو سترګې پټې کړم او د خپلو ناقراره فکرونو په جلب کښې تر ډېره لرې لرې پورې لاړ شم. او بیا زۀ یوې داسې دنیا ته اورسم چرته چې ,,ژوند ،، د مینې او سکون سندرې وائي چرته چې د یو بې و سه او بې کسه ,, مینې ،، یوه سلګۍ هم په ټول کائنات کښې زلزلې راولي. چرته چې نۀ څوک د حالاتو او وختونو ,,جبر ،، پېژني او نۀ څوک د ظلم او زیاتي د تصور سره اشنا وي. دلته د فطرت په غېږه کښې ښکلاګانې او ښائستونو یو بل له جوختې غاړې ورکړې وي. دلته د محرومۍ تصور کول هم ډېره لویه ګناه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼلے شي ـ زۀ د یوې ورې ذرې غونډې په دغه ښکلاګانو کښې اوتر اوتر ګرځم او بیا مې دغه لېوني فکرونه نور هم لرې بوځي دومره لرې چې زۀ د خپل ځان نه هم ورک شم ـ زۀ او زما ځان د یو بل پـه تـکل کښې سرګردانـه ګرځو ـ او بیا چې کله زۀ د ,, لاشعور ،، نـه د ,, شعور ،، پـه درشـل قـدم ږدم نـو تینـدک وخورم او دغه تیندک سره مې سترګې اوغړېږي شي چې ګېر چاپېره ؤګورم نو هر خوا د ظلم او وحشت لمبې بلې ښکاري ـ

په دغه لمبو کښې د یو بې وسه او ناقراره ژوندون ورې ورې سلګۍ ,, سرېتوب ،، په چپه خوله اوري ـ د حالاتو د جبر د لاسه د مئینانو د ژوبل ژوبل زړونو هره یوه څړیکه زما د زړۀ تل ته رارسي او بیا چې زۀ کله د نیمګړو نیمه خوا ارمانونو په ورانـه هـدیره کښې ځوړنـد سر ولاړ ملامتـه ,, احساس ،، تـه وګورم نو د خیالونو او فکرونو لړې مې تـار پـه تـار شي ـ زما د ,,امېد ،، آئینه په زمکه راپرېوځي او سره د راپرېوتو ټوټې ټوټې شي ـ

زۀ په دغه ماته ,,آئینه ،، کښې ځان ته وګورم ځان راتـه ټوټې ټوټې ښکاره شي د خپـل ځان نـه اویرېږم د هر وېښتـۀ نـه مې خوله روانه شي زۀ په رپېدونکو لاسونو قلم راواخلم دا هر څۀ ولیکم ـ څوک ورته شاعري وائي او څوک ورله د افسانو نوم ورکړي ـ خو زۀ د شـاعرۍ او د افسانه نګارۍ د رموزو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشنا نهٔ یم ـ نهٔ پوهېږم چې د غه حق مې ,, لاشعوري طور ،، تر کومه حده ادا کړے د ے ـ

دا فېصله به زما لوستونکي او راتلونکي وختونه کوي زما د پاره د غه بس ده چې د خپلې مور ,, پښتو ژبې ،، په اوربل کښې مې د يو بل ګل د ايښودو هڅه اوکړه ـ هم په دې مې احساس او ضمير دواړه مطمئن دي ـ

چې دا ستا قیصه په شونډو زما راغله
احساساتو ترینه جوړه افسانه کړه

په مینه
لائق زاده لائق

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادګیرنه

★★★

ددې افسانو ټول کردارونه فرضي دي که

کوم کردار یا کومه واقعه د چا د کردار یا د

ژوند د ریښتني واقعې سره مناسبت لري نو

دا به قطعاً یو اتفاق وي ځکه چې لیکوال د

ټولنې خبره کوي د چا د ذات نه.....

لائق زاده لائق

جون ۲۰۰۹ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترتيب

✵	تندرونه	۱۲
✵	ماته آئينه	۲۰
✵	د شپې سيورے	۲۵
✵	ما معاف کړه	۳۱
✵	شناختي کارډ	۳۷
✵	ټيټې سترګې	۴۱
✵	څادر	۴۵
✵	ليکوال	۵۲
✵	خيالے	۶۵
✵	تهينکس ګاډ	۷۲
✵	اخبار	۷۷
✵	تصوير	۸۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

✵	قتل	۸۸
✵	استاذ ګاډے واپس کړه	۹۴
✵	اوچې اوښکې	۱۰۰
✵	اخري خط	۱۰۵
✵	انصاف	۱۱۴
✵	په تول پوره	۱۲۰
✵	مور	۱۲۷
✵	د کور غل	۱۳۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــنــدرونــه

د ګـل مرجـانـي پـه سـترګو کښـې نـاقلاره اوښـکې تلـې راتلې ـ هغې ته نۀ خو د شپې د تـورې تيـارې احسـاس ؤ او نـۀ د موسم د ناکړدو نه خبر وه ـ نۀ ئې د اسمان په بريښنا څۀ کار ؤ او نۀ ورسره د ځان فکر ؤ ـ خو چې کله به ئې په لرې واؤرينو څوکو د تندر د پرېوتو اواز واؤرېدو نو اسمان تـه بـه ئې د حسـرت پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر وکتل او داسې به ئې محسوسه کړه لکه چې د غـه تندرونـه د هغې په زړۀ پرېوځي .

هغه د خپلې خیمې نه بهر ولاړه وه . کله به چې د اسمان برېښنا دخیمو په کلي خوره شوه نوګل مرجانې ته به خاموشه او خالي کوځې تر نظره شوې په هر لوري چپه چپیا خوره وه . خودهغې روح ناقلاره ؤ کله به ئې اسمان ته کتل اوکله به ئې په لنډنظرخپلې خیمې ته کتل چې پکښې دلالټین تته رڼاخوره وه

د ګل مرجانې ځوارلس کلن زوئے ,, شین ګل ،، د موسم نـه بـې پـرواه پـه ژور خـوب اودۀ ؤ خـو د هغـې ماشـومه لـور ,,ورېمه،، لاهغسې ویښه وه . ګل مرجانه د څۀ سوچ کولو نه پس په درنو قدمونو خیمې ته راغله په خپلې لور راټیټه شوه او په تندي ئې ښکل کړه خو د ,, ورېمې ،، تبې لااوس هم د کمېدو نوم لانۀ اخستو. د هغې په سترګو کښې د بې وسۍ اوښکې لړۍ شوې . ځان سره پټه پټۀ وژړېده . هغې خپلې ماشومې لور ته څۀ وئیل غوښتل چې بیا ئې د تندر د راپرېوتو اواز واؤرېدو اوښکې ئې په خپل خیرن شلیدلي پیځکي اوچې کړې . او بیا د خیمې نه بهر راووته . اسمان تـه ئـې وکـتـل او د وریځو زغلیدو سره د هغې فکرونه هم په شا وزغلېدل . هغې تـه یـاد شـول چـې ,,سید اغا،، به هغه په ورکوټوالي ځومره چیړلـه او چـې کلـه بـه ئـې ورتـه د وادۀ خبرې وکړې نو دا بـه وشرمېده او ورتـه بـه ئـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وئیل چې د ,, ماما زویه ،، ما سره دا خبرې مهٔ کوه ـ د ژوند هېڅ پته نهٔ لګي ،، او بیا هغه ورځ هم راغله چې ګل مرجانه د سید اغا کور ته په سره ډولۍ کښې راغله ـ په هغه ورځ ګل مرجانه څومره خوشحاله وه دومره چې هغې ئې تصور هم نهٔ ؤ کړے ـ

د وادهٔ نه پس به چې اغا سحر وختي دفتر ته لاړو نو ګل مرجانه به ورته تر ماښامه پورې په دروازه کښې ولاړه وه ـ او چې تر څو به اغا کور تهٔ نهٔ ؤ راغلے ـ ګل مرجانې به ګوټ اوبهٔ قدرې هم نهٔ څښلې ـ اغا خو څو ځله پوهه کړه چې ,, لېونۍ زهٔ خو په دفتر کښې ډېر خهٔ وخورم وڅښم تهٔ ولې داسې ځان ورې ترې ساتې ،، ګل مرجانه به ورته په خندا شوه او ورته به ئې وئیل چې ,, د ماما زویه تانه بغېر مې هېڅ شي ته هم زړهٔ نهٔ کېږي اغا به د مینې په ډکو سترګو ګل مرجانې ته وکتل او بیا به دواړه د خندا نه شنه شول ـ

او بیا چې کله د ګل مرجانې غېږه په شین ګل ډکه شوه نو مینه نوره هم سېوا شوه ـ ګل مرجانې ته هغه شپه هم یاده شوه چې کله اغا ساه نیولې کور ته راغے او ګل مرجانې ته ئې ووې چې ,, زمونږ په پاکه خاوره استعماري قواؤ قدم ایښے دے ـ د ترور لورې اوس وطن ته د قربانۍ ضرورت دے ـ تهٔ راته ووایه چې زهٔ څهٔ وکړم ـ د ګل مرجانې په سترګو کښې غتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غتې اوښکې راغلې . زړۀ ئې بې اختیاره غوندې ودانګل او په رپېدونکو شونډو ئې اغا ته ووې . د ماما زویه زۀ پښتنه یم زما په رګونو کښې هم د ننګیالي پلار وینه زغلي . په دې جهاد کښې ما د ځان نه بیله مۀ ګڼه . اغا یوه اوږده ساه راښکله لکه چې زړۀ نه ئې ډېر لوئے بوج سپک شوے وي . بیا ئې په خپلو شونډو ژبه راښکله او په نښتي اواز کښې ئې ووې ,, د ترور لورې ستا جدائي ډېره ګرانه ده ، خو ددې نه بغېر بله لار نشته چې تا او شین ګل نورو مهاجرو سره یو ځائے پاکستان ته لاړ شئ . فکر مۀ کوه زۀ به هم ډېر زر درشم . ډېر زر ،، دا ئې ووې او مخ ئې بل خوا واړولو .

ګل مرجانې ته هغه ورځ هم یاده شوه . چې سید اغا هغه یوې قافلې سره ملګرې کړه . ګل مرجانې مخ په دواړه لاسونو کلک نیولے ؤ او چې کله ئې صبر جوابي شو نو په بق بق وژړېده قافله د کوزې پښتونخوا په لورې روانه وه . سید اغا د لاس په خوزولو هغې ته په مخه ښه وئیل او ګل مرجانې خپل ګران افغانستان ته په اخري نظر کتل او وړو وړو سلګو سره ئې وئیل ,, زما د پلار نیکۀ وطنه په خدائے دې سپارم ،، .

ګل مرجانه خپل زوي شین ګل سره پېښور سره نژدې یو کیمپ ته راغله . د ډېرو منتونو او زارو نه پس ورته یوه خیمه ورکړې شوه او هغې ایله د سکون ساه واخسته . د راشن دپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې روزانه د متعلقه واکمنو ستغې سپورې اورېدې خو په زړۀ ئې زغم تېرولو۔ د هجرت په څلورمه میاشت ئې لور وشوه ۔ ,,وړمه ،، چې ایله د دریو کالو شوه نو د مور نه ئې د پلار پوښتنې شروع کړې ۔خو ګل مرجانې به هر ځل هغې له دلاسې ورکولې او د شپې به ئې ورته د اودۀ کېدو نه وړاندې د پلار قیصې کولې ۔وړمې به د مور په غېږ کښې سر اېښودے ؤ او د خپل بابا په فکر کښې به اوده شوه۔

ګل مرجانې د اسمان په مخ وریځې ځارلې او د ماضې ددغه یادونو په جلب کښې دومره لړې تلې وه چې ځان ترې هم ورک ؤ ۔د هغې په سپین مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې زغلېدې ۔چې ناګهانه ئې په اوږه چا لاس کېښودو ۔هغه وبوږنېده او چې په وار خطایۍ ئې مخ شاته راواړولو نو خوبولے شین ګل ولاړ ؤ ۔ګل مرجانې زر زر خپلې اوښکې اوچې کړې او په غریو نیولې اواز کښې ئې ووې ,, بچیه تۀ ولې ویښ شوے ئې ،، ,, مورې دا تپوس زۀ تانه کوم چې په دې نیمه شپه کښې تۀ د خیمې نه بهر په اسمانونو کښې څۀ لټوې ،، شین ګل په ژور نظر مور ته وکتل۔سیلۍ نوره هم سېوا شوه۔ګل مرجانې زوې له هیڅ جواب ورنۀ کړو ۔او په درنو قدمونو د ,,وړمې ،، خواله لاړه ۔لس کلنې ماشومې ,, وړمې ،، سترګې وغړولې ۔مور په تندې ښکل کړه او شین ګل پوهه شو چې مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې د ورېمې د تبې دلاسه سرګردانه ده .زر زر ئې خپل څادر راواخستو او چې کله د خیمې نه بهر وتو نو مور د پلو نه راونیوۀ ,, په دې نیمه شپه چرته ځې ،، مور ترې په هیبت پوښتنه وکړه ,, زۀ ورځم چې د خور دپاره څۀ دوائي راپیدا کړم،، شین ګل ساه نیولي ووې ګل مرجانې یو سوړ اسویلے وکړو .شین ګل ئې خپلې خوا ته رانزدې کړو .او په ژړغوني اواز ئې ووې چې ,, کم عقله په نیمه شپه دوائي چرته ده ،، هغې په یو لنډ نظر ورېمې ته وکتل او بیا د یو ساعت دپاره فکر یوړه .هغې شین ګل ته د ډېر سوچ نه پس ووې ,, تۀ د ورېمې سره کښېنه زۀ دا د ے راځم ،، شین ګل به څۀ وئیل چې مور ئې په شغ د خیمې نه ووته او شین ګل غلے ولاړ پاتې شو.

د اسمان برېښنا نوره هم سېوا شوه .د باران څاڅکي ورو ورو سېوا کېدل او ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې د خپل نامعلومه منزل لارې لټولې .هغه چې کله د مقبرې خوا ته ورسیده نو پښه نیولې شوه .هغې داسې محسوسه کړه لکه چې په اوږو باندې ئې یو درونډ اسماني بوج راپرېوتے وي .ګل مرجانې د اسمان په برېښنا کښې قبرونو ته وکتل .هغې ته په قبرونو ولاړې شنې او سپینې جنډې داسې ښکاره شوې لکه چې دې پورې خاندي .هغه په یو ځائے اټاله ودرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ساعت په لرې غرونو یو بل تندر راپرېوتو او دغه تندر سره چې په قبرونو کومه رڼا خوره شوه نو ګل مرجانې پکښې خپل سید اغا هم ولیدو . چې سپینې جامې ئې اغوستې وې او د خندا نه شین د ګل مرجانې په لور را روان ؤ . د ګل مرجانې په ټول وجود وېښتهٔ نېغ ودرېدل . چې کله به اسمان وبرېښېدو نو هغې به سید اغا هم د خندا شین لیدو . او چې کله به تیاره خوره شوه نو سید اغا به په دغه تیارو کښې ورک شو . څهٔ ساعت تېر نهٔ ؤ چې د لالټین یوه تته شان رڼا په دغه ځول کښې ښکاره شوه . ګل مرجانه نوره هم خوله خوله شوه . رڼا د هغې خوا ته نزدې راغله . هغه شین ګل ؤ په وارخطایئ ئې مور ته ووې موری ! زر واپس شه په ورمې څهٔ چل شوے دے .

ګل مرجانې چې یو ځل بیا د مقبرې لور ته وکتل نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې سید اغا د مړو په خنداګانو کښې ورک شوے وي . په درنو قدمونو خیمې ته راورسیده او بیا چې د لالټین په تته رڼا کښې په ورمې رانسکته شوه نو ورمې ورو غوندې سترګې وغړولې او دومره قدرې ئې ووې ,,موری بابا به مې کله راځي ،، هغې ,, ورمه ،، څو څو ځلې ښکل کړه سترګې ئې د اوښکو راډکې شوې او څهٔ جواب ته ئې خوله جوړوله چې د خیمې نه بهر ئې د سید اغا خندا واؤریده

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې په وار خطايۍ کښې شاته وکتل او چې بيا ئې مخ ورېمې ته راګرځولو نو د ورېمې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ لکه چې د خپل ناليدلي پلار د راتلو لارې ته ګوري ـ

تـــهٔ رانغلـــې زهٔ دا ســـتا پـــه انتظـــار ووم
په ککو کښې مې ارمان شو سترګې سترګې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته آئینه

لکه د نور کله په شان دا هم د لاهور یو عام مازیګر ؤ ـ ټول ښار په لوګو کښې پټ ؤ ـ ولې د شاهي جومات په لوړو منارو لا اوس هم د شفق رنګونه واضحه ښکاریدل ـ د دغه رنګونو په سیوري کښې چا په خوند خوند د قرآن پاک تلاوت کولو او ځوک د مازیګر د نمانځهٔ نه پس د امام صیب خبرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوریدو ته غلي ناست وو. بلخوا جومات سره په ډېره لږه فاصله کښې د ,, شاهي محلې ،، خنداګانې هم واضحه اوریدے شوې.

چې ځنګه ځنګه د ورځې په مخ د تورې شپې تور څادر خوریدو نو د ګونګروګانو شرنګا سره خنداګانې نورې هم سېوا کېدې. خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه. شاهي محلې د ډېرو کلونو راسې د ژوند دا تماشې لیدلې وې.

,, ضمیرګل ،، به د هغه ورځې نه هر ماښام په شاهي محلې کښې ځوړند سر روان ؤ. کله نه چې هغه د خپل کلي نه لاهور ته راغلے ؤ. نو د ډېر کوششونو نه پس ورته معمولي غوندې نوکري په لاس ورغلې وه. هغۀ د شاهي محلې نه څو قدمه قبلې اړخ ته یو کوارټر په کرایه نیولے ؤ. دغه کوارټر که هر څو تنګ ؤ خو چې ضمیر ګل به ورته د ماښام په خړه کښې ستړے ستومانه راغے او په کټ کښې به خور وور پرېوتو نو داسې به دمه شو لکه چې د مور غېږه کښې ئې سر ایښودے وي.

ضمیر ګل د شاهي محلې د ,, ادابو ،، نه ښۀ خبر ؤ خو غریبي ئې لویه مجبوري وه. او د دغه مجبورۍ د مخه هغۀ په خپله وړه کمره کښې یو اړخ ته د خپلې ,, مینې ،، عکس لګولے ؤ او بل اړخ ته ئې یوه ,, آئینه ،، لګولې وه چې ضمیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل به ور کښې کله کله د خپلې جل وهلې ځوانۍ ځارنه کوله او چې کله به ئې د زړۀ تارونو د شاهي محلې نغمه وچېړله ـ نو ضمیر ګلا به د خپلې ،،مینې،، عکس ته وکتل ـ خپلې حیا او پښتو به ورله سترګې ښکته کړې او ضمیر ګل به زر غوږونو ته ګوتې یوړې ،، توبه خدایه توبه ،، هغۀ به د ځان سره ووې ـ

دا د هغۀ د کلونو معمول ؤ خو نن د هغۀ زړۀ ډوب ډوب کېدو د خپل کار نه وختي رااووتو او تر ډېره ناوخته په شاهي محله کښې سترے سترګے ګرځېدو ـ کله به د خورو اوربلونو تماشې ته ودریدو کله به ئې د ګونګروګانو شړنګا سره د زړۀ درزا سېوا شوه او کله به ئې د شاهي محلې غټ خیټو د لالانو ته په ژور نظر لاندې باندې کتل ـ د هغۀ ذهن ته به ډېر داسې سوالونه راغلل چې د جواب په چل به ئې نۀ پوهېدو ـ

د ماښام تیارې په خورېدو وې او ضمیر ګل ساعت پس خپل کوارټر ته اورسېدو ـ هغۀ په مات زړۀ د کوارټر دروازه خلاصه کړه ـ او د خور اسمان لاندې په کټ کښې داسې خور وور پرېوتو چې پېزار ویستو ته ئې هم خیال نۀ شو ـ په اسمان کښې ستورو پټ پټانې شروع کړې وو ـ ضمیر ګل دغه ستورو پسې سترګې ګرځولې شپه په غزیدو وه خو ضمیر ګل له بیخي خوب نۀ ورتلو ـ هغۀ بیا بیا اړخونه بدلول ـ د څه ساعت دپاره ئې یو ځل بیا اسمان ته وکتل ـ هلته وریځې یو بل پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زغلېدې او ضمیر ګل داسې محسوسوله لکه چې ټول اسمان په منډو شوے وي. بیا وریځو په دغه منډو کښې یو بل له جوختې غاړې ورکړې او ګټان ګټان د ضمیر ګل د سر دپاسه جرګه جرګه شوې. د هغهٔ ساه ډوبه ډوبه شوه. مرۍ ئې ونښته.

,, وریځې ،، د هغهٔ په ذهن کښې الول کېدې هغه راپاڅېدو دوه درې ګوټه اوبهٔ ئې په ډېر زور د مرۍ نه تیرې کړې. او بیا د شپې په توره تیارهٔ کښې په درنو قدمونو بهر ووتو. هغهٔ ته د کوارټر د بندولو خیال هم رانغے او لږه شیبه پس په داسې حال کښې کوارټر ته واپس راغے چې ,, د زړهٔ درزا ،، ئې نوره هم سېوا شوې وه. د هغهٔ په هر رګ کښې زلزله وه. د تندې خوله ئې اوچه کړه او بیا نیغ کمرې ته ننوتو هغه په ,,آئینه،، کښې د ځان کتو دپاره لکه بُت اودرېدو خو ,, آئینه،، په مینځ بیله شوه. ضمیر ګل خپل ټوټې ټوټې مخ ته نهٔ شو کتلے ساه ئې راماته شوه او په وارخطایۍ ئې ,, عکس ،، ته مخ راواړولو. ,, عکس ،، هم ضمیر ګل سره سترګې ونهٔ لګولے شوې او په درز پړ مخې راپرېوتو. ضمیر ګل په درنو قدمونو ,,عکس،، ته نزدې ورغلو. په رپېدونکو لاسونو ئې عکس راپورته کړو او چې کله ئې د عکس سترګو ته وکتل نو د خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئي بې اختيار ه کريکه ووته ځکه چې ,, عکس، ، ټول په وينو کښې لړلے شوے ؤ.

چـــې مـــې د فکـــر آئينـــه ماتـــه شـــوه
اوس به د ځان تصوير په څۀ کښې ګورم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې سیوری

ټوله ورځ واؤرې وریدلې وې خو د اسمان په مخ لااوس هم تورې او ګورې وریځې ګرځېدې راګرځېدې. کله کله به اوښان اوښان یو خوا بل خوا روانې شوې او په مینځ کښې به ئې سپوږمۍ داسې مخ راښکاره کړو لکه د ډېر عمر سترونده پښتنه چې د دروازې په چوند کښې مخ راښکاره کړي. شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یخه وه او د سپوږمۍ په تته رڼا کښې ګیر چاپېره غرونه داسې ښکارېدل لکه چې د سپينو واوړو لوئې لوئې بُتان د خاموشۍ په ژبه يو بل ته ډېر څۀ وئيل غواړي - چې شپه په غزيدو شوه نو ورسره نرۍ نرۍ يخه سيلۍ راوالوته - خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ددغه سيلۍ رفتار په سپوا کېدو شو او بيا دومره سپوا شوه چې د ځول شکل ئې اختيار کړو - تورو او ګورو وريځو يو بل له نورې هم جوختې غاړې ورکړې - ګېر چاپيره داسې نوره تيارۀ خوره شوه چې د ژمي شپه ترې هم ويريده - او چې کله به سيلۍ د کلي په کورونو کښې چورلک وخوړو نو د تاخونو لوښي به په زمکه داسې راغورزېدل چې اواز به ئې تر لرې لرې پورې اورېدے کېدے شو- د کلي سپو به د اسمان بربښيدو ته ؤغپل خو يخنۍ به ورله زر خولې تپې کړې - کله کله به چرته لرې د ونو د ښاخونو د ماتېدو او د کچه دېوالونو د غورزېدو اواز هم راغے - خو نۀ په ځول او طوفان کښې کمے راتلو او نۀ فطرت د چا د جونګړو په ورانېدو ملاله ؤ - څۀ ساعت پس سيلۍ سره د باران غټ غټ څاڅکي داسې کاږۀ وارۀ راپرېوتل - لکه چې د ډېر زغم او صبر نه پس د يو مئين په مخ ناقراره اوښکې کږې وږې رواني شي -

په دې ځول او طوفان کښې سياله د ځان نه بې پروا د لوئې مقبرې په بڼ کښې د لوئے چنار ونې لاندې ولاړه وه - سيلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بڼ تولې ونې تېل ناتېل کولې او کله کله به ئې د سیالې د مخ نه څادر هم پورته کړو . خو هغې به څادر په سر سم کړو او په توره تیارۀ کښې به ئې تور اسمان ته وکتل. چې کله به د سیلۍ زور سره د بڼ د ونو شور په فضا ګانو کښې خوریدو نو سیالې به داسې محسوسوله لکه چې هغوي هم د چا په بې وسۍ ژړا کوي.

هغې به دغه ژړا اوریده او ورسره به ئې په سپین مخ د حسرت او ارمان اوښکې لړۍ کېدې. چې شپه نوره هم وغزېده نو د مقبرې په مېنځ کښې یوه رڼا ښکاره شوه. سیاله وبوږنېده رڼا ته ئې په غور وکتل. رڼا په دغه ځول او طوفان کښې څۀ ساعت په ځائے ولاړه وه. او بیا د هغې په لور را روانه شوه. په رڼا پسې شاته یو سیورے را روان ؤ . ځول دنیا په مخه اخستې وه. او سیاله دغه سیوري ته فکر وړې وه.

رڼا چې کله د چنار لاندې له راغله نو د سیالې نه په څۀ فاصله باندې ودریده. ولې سیوري لا اوس هم د مقبرې په ونو کښې د سیلۍ په تال جوتې خوړې. سیالې ساه راښکلې وه. ولې په خپلو وړو سلګو ئې اوس هم لاس نۀ رسېدو . ,, تۀ څوک ئې، ، سیوري پوښتنه وکړه. د سیالې ټول وجود وبوږنیدو . په یخه یخنۍ کښې ئې په تندي توده توده خوله راماته شوه. په رپېدونکو شونډو ئې ووې ,, زۀ ... زۀ سیاله یم د خان بهادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـور، ، سـيوري يـو اوږده سـاه راښـکله او سـيالـۍ د هغـهٔ د سـاه ګرمـي محسـوس کـړه ـ ,, پـه دې څـول او طوفـان کښـې دلتـه څـهٔ کوې ، ، سيوري بيا پوښـتنه وکـړه ـ سـياله ټولـه خولـه شـوه ـ بـې اختيـاره ئـې د خـولـې نـه وختـل ,, زهٔ پـه ... زهٔ پـه خپـل ګـل باچـا پسې راغلـې يم ، ، څوک ګل باچا ... د چا ګل باچا ، ، د سيوري پـه لهجه کښې تجسس ؤ ـ وار خطائي وه ـ

سيالۍ نـهٔ غوښـتل چـې وړانـدې څـهٔ ووائـي څـو نـاقـراره سلګو ئې د زړهٔ خبره خولې ته راوستـه هغـې پـه غـور سـيوري تـه وکتل او بيـا ئې ټوله قيصه بيان کړه ـ هغه قيصه ، کومې چې د سيالې ژوند ناقراره کـړے ؤ ـ او ځـان ورتـه مجـرم ښـکاريدو ـ د هغه ګل باچا قيصه څوک چې پـه سيالې مئين ؤ ـ خو غريب ؤ او ځکه نو چې کله د خان بهادر خان زلمے زوئے د هغې د مينې پـه دنيا شکمن شو نو د داسې څول او طوفـان پـه شـپه ئـې پـه چـاړو ټوټې ټوټې کـړے ؤ ـ او د هغـهٔ لاش ئـې بيـا د کلـي لـوئے نهـر تـه اچولے ؤ ـ خو د قاتل پته ئې ځکـه نـه وه لګيـدلې چـې د کلـي پـه تـانـه کښـې د هغـهٔ د بـوډا او غريـب پـلار د خبـرې اوريـدو دپـاره هيڅوک هم نهٔ وو ـ دا راز صرف او صرف سيالې ته معلوم ؤ ـ خو غږ ئې ځکه نهٔ شو کولے چې پـه کـور کلـي کښـې ئـې د پـلار نيکـهٔ پـه لمن داغ لګيدو ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګل باچا د مرګ نه پس به چې کله هم د ځول او طوفان شپه وه نو سیاله به مقبرې ته راتله او ترنیمو نیمو شپو به د لوئې چنار د ونې لاندې ولاړه وه .او د خپل ارمان په مزار به ئې اوښکې تویولې .سیالې چې د ګل باچا د اخري سلګو قیصه کوله نو پخپله هم سلګو نیولې وه.خو چې زړۀ ئې راډک شو نو بق بق په ژړا شوه.د هغې ژړا سره اسمان ډېر زیات وربرېښېدو او د سیالې سترګې د سیورې په مخ پرېوتې .د هغه ګرېوان شلېدلے ؤ.د هغه سر سرتور ؤ او د ږیرې ویښتۀ ئې ګډ وډ ؤ.په یو لاس کښې ئې رڼا نیولې وه او په بل لاس ئې خپلې اوښکې اوچولې.

د سیالې خوله وازه پاتې شوه .بیا ئې په وار خطایۍ ووې .,,بابا تۀ خو هم ژاړې ولې ،، سیورې به لا څۀ جواب ورکولو چې ځول او طوفان نور هم سېوا شو.ورسره د باران کږې وږې شیبې هم راغلې .په مقبره کښې د ونو د څانګو د ماتیدو او دمړو د خنداګانو اوازونه سېوا کېدل.رڼا د سیالې د مخ نه ورو ورو په بیرته روانه شوه .او هغې رڼا پسې روان سیورے هم ولیدو.د هغې ټول وجود د ویرې نه خوله خوله ؤ او ذهن ته ئې ډېر سوالونه راتلل.رڼا چې کله د قبرونو مینځ ته ورسیده نو د څۀ ساعت د بلیدو نه پس مړه شوه .د مړو خنداګانې نورې هم سېوا شوې او بیا چې سبا شو نو د کلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو د برچم ,, شمالے کاکا ، ، د خپل ځواني مرګ زوئے ,, ګل باچا ، ، د قبر سر ته مړ بیا موندو .

پــه سلګو کښې هم اظهار کولے نشي
لویه خدایه څوک مجبوره پېدا نکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما معاف کړه

,, ما خو په څو ځله قسم وکړو ماریې زهٔ ...زهٔ په ډېرو زیارتونو وګرځېدم . ډېرې توبې مې وویستې ولې زړهٔ بادشاه دے ځکه نو مانه هر وخت ,,تا ،، غواړي .تا ماریې صرف او صرف تا...زهٔ نهٔ پوهېږم چې تا نه څنګه زړهٔ صبر کړم اخر څنګه ؟...تهٔ چې ماته په چپله خوله داسې خوارهٔ خوارهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورې نو لېونے زړۀ مې ډېر څۀ غواړي ...ولې زۀ هېڅ نۀ شم کولے . . .زما معصوم ارمان دا کله مني چې زما او ستا تر مېنځه ډېره لويه فاصله ده تا په نازونو کښې سترګې غړولې دي او زه په غمونو کښې رالوئے شوے يم ...زۀ خو د خاؤرو د داسې کچه کور اوسېدونکے يم کوم کور چې په ټول عمر کښې د خوشحالئ خوب هم نۀ دے ليدلے ... منم چې زۀ تا له محلونه نۀ شم جوړولے ...ولې د زړۀ په محل کښې مې د ډېرې مودې راسې ساتلې ئې ...زما په هره ساه کښې او زما د وينې په هره قطره کښې ستا مقدس ارمان خوندي دے ...ماريې ما که خدائے پاک ته په سلګو سلګو ژړلي دي نو زما هرې سلګئ او هرې اوښکې ترې نه ستا سوال کړے دے . . .د خپلې هرې خوشحالئ په بدل کښې د خپلې هر تمنا او هر خواهش په بدل کښې خو ماريې ته خاموشه ولې ئې ؟ څۀ خو ووايه کنه ...دا خاموشي ...دا خاموشي خو ما خوري ... څۀ خو ووايه کنه اے بس دمره چې يو ځل راته ,, خپل ،، ووايه ...بيا مې هېر کړه .د همېشه دپاره ... زۀ درته منت کوم .ماريې منت درته کوم ...تۀ ... تۀ ګورې نه ؟... د حالاتو او وختونو سېورې مونږ پسې دي ...زۀ ويرېږم ... زۀ ... زما په وجود خو ...زما په وجود خو توده توده خوله راماته شوه ...ماته الله هو ووايه ...ما اودۀ کړه ماريې ما اودۀ کړه تۀ ...تۀ زما په سينه سر کېږده ...او ...او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دغه شان چې ماله خوب راشي چې زۀ اودۀ شم ماریې چې زۀ اودۀ شم ،،.

هغۀ سترګې پټې کړې او د ماریې تصویر ئې سینې پورې جوخت کړو .د هغۀ وړو وړو سلګو هغه دخیال په نیلي سور کړو .او د حسرتونو او ارمانونو په جلب کښې ئې ډېر لرې بوتلو .ډیوه لااوس هم د هغۀ سرته بلیده .باران کم شوے ؤ خو چې کله کله به شیبه تیزه شوه .هغۀ به داسې محسوسه کړه لکه چې په کوټه څوک منډې وهي د هغۀ ټول وجود به په رپېدو شو او د ماریې تصویر ئې سینې سره نور هم جوخت کړو.

,, ماریه ،، د هغۀ د ډېرې مودې راسې خوښه وه ولې نن ئې په زړۀ بې اختیاره راوربدلې وه .هغۀ ته د سپوږمۍ په رڼا کښې د ماریې خبرې رایادې شوې .هغۀ په دغه شپه هم ډېر ژړلي وو .ولې ماریې ته پته نۀ وه بیا ورته د هغې ټول خطونه رایاد شول چې پکښې مینه وه او د مینې غوښتنه وه .هغۀ بې اختیاره اسویلي کول چې ناګهانه چا دروازه وټکوله .هغۀ سترګې وغړولې ډیوه ئې راواخسته او په درنو قدمونو دروازې له ورغے .د هغۀ په مخ اوښکې روانې وې دروازه بیا بیا وهلے کېده اوچې کله هغۀ دروازه خلاصه کړه نو هلته څوک هم نۀ وو. د شپې په توره تیارۀ کښې د باران شپبو یو بل پورې خنداکوله. هغه د څۀ ساعت دپاره په دروازه کښې شکمن شانتې ولاړ ؤ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډیوې په تته رڼا کښې ئې اخوا دېخوا کتل .بیا ئې دروازه بنده کړه او لاکمرې ته رارسېدلے نۀ ؤ چې دروازه بیا ووهلے شوه خو دا ځل ورسره د مارېې اواز هم ملګرے ؤ . ,,شابه دروازه بیرته کړه ټوله لونده شومه ،، د هغۀ د پښو نه لکه چې زمکه تختیدلي وي.د کمرې په مینځ کښې اټاله ودریدو اواز بیا راغے ,, هسې دې دومره یادولم شابه دروازه بېرته کړه،، هغۀ د مارېې اواز اورېدو ولې نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي .په زړۀ کښې ئې ډېرې وسوسې تلې راتلې .د دروازې درزېدل ورو ورو سېوا کېدل او ورسره د مارېې د ژړا اواز هم راتلو.

هغۀ یو ځل بیا ډیوه راواخسته د باران شېبې ښې تیزې شوې وې.او بیا چې ځنګه هغۀ دروازه بیرته کړه نو چا ورله په مخ یوه درنه څپېړه ورکړه او دغه څپېړې سره اسمان وبرېښېدو.هغۀ په دغه رڼا کښې په خپله دروازه کښې یو سپورے ولیدو چې په بق بق خاندي.د هغۀ وجود وبُوږنېدو. دروازه ئې په درز بنده کړه او چې کمرې ته راننوتو نو ډیوه ئې ایله په تاخ کښې اېښودې وه چې په کټ کښې خور وور راپرېوتو.د هغۀ په مخ توده توده خوله راماته شوه.ټول ساه ساه شو.د هغۀ د سترګو وړاندې هاغه سپورې چورلکونه خوړل. هغۀ د دروازې نه بهر اوس هم د مارېې خنداګانې اورېدې.په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې تصویر یو ځل بیا سینې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوخت کړو ـ ,, زۀ ویریږم ـ ـ لېونۍ ما اودۀ کړه ـ ـ ـ ما اودۀ کړه ،، هغۀ دومره قدر اووې او بیا ئې سترګې پټې کړې او هله ئې سترګې وغړېدې چې دروازه چا بیا وټکوله ـ هغۀ یو نظر بهر وکتل باران ودرېدلے ؤ شپه تېره شوې وه او توده غرمه وه ـ هغه په ډېره مشکله د کټ نه راپاڅېدو ـ سترغلي ئې پړسیدلي وو او سترګې ئې تر اوسه سرې وې ـ هغه په راکښلو قدمونو دروازې ته ورغے او چې دروازه ئې بېرته کړه نو مخامخ ډاکي ولاړ ؤ ـ هغۀ له ئې یو خط ورکړو او په شغ لاړو ـ

هغۀ لفافې ته وکتل زړۀ ئې اختیاره ودانګل د شپې ټول واقعات ئې ذهن ته راغلل په رپېدونکو لاسونو ئې د مارېې رالېږلے خط پرانستو ـ هغې د نورو ډېرو خبرو نه علاوه په واضحه ټکو کښې لیکلي وو چې ,, ما معاف کړه ـ ـ ـ ،، د ,,معاف،، ټکي سره په هغۀ سر وچورلیدو او ځان ورته د هاغه سوال ګرې په شان ښکاره شو څوک په ټوله ورځ د ښار په بازارونو کښې ګرځي او هر چا ته لاس نیسي ولې هر شتۀ من او په کور پوره سړے ورته په ډېر نفرت او سپکاوي سره وائي ,,معاف کړه ،، د هغۀ په مخ ناقراره اوښکې په یو بل پسې زغلېدې د ماضي هر یو یاد ورته نیمګړے خوب ښکارېدو هغه کمرې ته دننه راغے د مارېې تصویر ئې راواخستو ، د حسرت او ارمان په ډکو سترګو ئې ورته وکتل ـ هغۀ داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

محسوسه کړه لکه چې د مارېي تصوير هم د هغۀ غريبۍ پورې خاندي او ورته وائي چې :-

پېوند د شال او شړۍ نۀ شي
پۀ رنها ورځې باندې مۀ وينه خوبونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختي کارډ

د شپې په توره تیارهٔ او چُپه چپیا کښې د حادثې اواز تر لرې لرې پورې اوېدے شوے ؤ. او د خواؤ شا د نزدې کلو خلقو د حادثې ځائے ته رامنډې وهلې. ,,کرمے،، وړومبے سړے ؤ چې دغه ځائے ته راورسیدو. هغهٔ په بس کښې د مړو او ژوبلو کسانو اندازه نهٔ شوه کولے. خو د ژوبلو کسانو زبیرګي، د زنانؤ ژړا او د ماشومانو چغې ئې اوریدې. هغهٔ یو نظر اسمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل چې ورباندې د تورو او ګورو وریځو داسې تور څادر خو ۇ چې نۀ خو ورکښې د ستورو څۀ نخښې لیدے شوې او نۀ ترې د سپوږمۍ رڼا سترګې ښکاره کولے شوې. بیا ئې د خپلې بیټرۍ پۀ رڼا د یو پړق دپاره ژوبل کسانو ته وکتل. د حادثې د زپلو کسانو په زړونو کښې دغه پړق د امید ډیوې بلې کړې خو کرمې بیا بیټرې بله نۀ کړه او په توره تیارۀ کښې ئې ځان ژوبل کسانو ته ورسولو هغه یو یو کس ته ورنزدې کېدو او خپل رپیدونکې لاسونه به ئې د هغۀ په جېبونو تپول. خو چې کله به ژوبل کس زبیرګے اوکړو نو زر به ئې ترې لاسونه راښکل.

او بیا هغه ,, یو داسې ژوبل کس ،، ته نزدې ورغے چې ډېر دروند زبیرګے ئې کولو. کرمې یوه اوږده ساه راښکه او په اطمینان سره ئې ورله په جیبونو لاسونه ووهل څۀ کاغذونه ئې ترې راویستل خو دا پوهه نۀ شو چې دا روپۍ دي او که نور څۀ کاغذونه... او بیا ... په دغه توره تیارۀ کښې د هغۀ ددغه ژوبل سړي په لاس ګړۍ ته پام شو چې ورکښې د ,, ژوند رفتار ،، ځلا کوله. کرمې لاس ور اوږد کړو او ګړۍ ئې ترې جیب ته کړه.

کرمې به لا نور کسان لټول چې د لرې نه ئې رڼا ګانې ولیدې چې د حادثې لورې ته را روانې وې. هغۀ زر په دغه تیارۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې یو اړخ ته شو او چې بیا د کلو خلق د ژوبل کسانو د امداد دپاره رارسېدل نو کرمي ځان خپل کورته رسولے ؤ ـ

هغه د پنجو په سر خپل کټ له ورغے ـ په کور کښې چپه چپیا وه ـ هغۀ ګړۍ په لاس کړه او په کټ کښې ئې پښې وغزولې اړخونه ئې بدلول رابدلول او په زړۀ کښې ئې د ګړۍ د قیمت په حقله اندازې لګولې ـ یوه منصوبه به ئې جوړه کړه زر به ئې هغه ورانه کړه ـ او بیا به ئې په بله منصوبه سوچونه شروع کړل ـ په دغه ذهني کشمکش کښې د کرمي سترګې ورغلې ـ

چې کله د سحر رڼا لګېده نو مور ئې مانځۀ له پاڅېدلې وه ـ هغې په خوب اودۀ کرمي ته په ژور نظر وکتل او چې بیا ئې د هغۀ په لاس ګړۍ تـه پام شو نو زړۀ ئې بې اختیاره ودانګل ـ هغه په چاقو قدمونو د کرمي خوا له ورغله او هغه ئې خوب نه راویښ کړو ـ کرمي په خوبولو سترګو مور تـه پـه غصـه وکتـل او ورته ئې ووې ,, څۀ چل دے ،، مور ترې نه په وار خطایۍ تپوس وکړو چې ,, دا ګړۍ چرتـه وه؟ ،، کرمي ورتـه سمدستي جواب ورکړو ,,... دا ... دا خو زمـا د یـو ملګري ده ،، مـور ئې زوئـے ته په غور وکتل په اُوچو شونډو ئې ژبه راښکله او ورته ئې ووې ,, هلکه بهانې مۀ جوړوه ـ سمه خبره وکړه دا ګړۍ چرتـه وه ـ کـرمے د مـور په دوباره پوښتنه لږ وُیریدو او مـور تـه ئې ووې ,,دا ...خو ما اخستې ده د بـر کلي د اول خـان نـه ،، مـور ئې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سواليه نظر کرمي ته اوکتل ـ اوئې وئيل ,, په سترګو ړوندې شې دا خو دې د پلار ګړۍ ده ،، د کرمي د سر نه لکه چې شنۀ لوخړه ختلې وي ـ د هغۀ د سترګو نه سمدستي خوب وتښتېدو ـ په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې ـ مور ته ئې برند برند وکتل او په رپېدونکو لاسونو ئې جېب ته لاس کړو ـ چې د جېب نه ئې کاغذونه راووېستل او ورته ئې وکتل نو ورومبے نظر ئې د خپل پلار په شناختي کارډ پریوتو چې په سرو وينو لړلے وو ـ

چې خپل ,, ارمان ،، په وينو سور وينمه
پـــه خپـلـو سترګو مې باور نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيټې ستر ګې

د مور د مرګ نه پس به ماشومه ,, ناز پري ،، د مشر خان په کور کښې يو خوا ته غلې ناسته وه ـ که ,, غټې بي بي ،، به ورته د څۀ کار ووئيل نو هغې به په چپه خوله کار وکړو ـ او بيا به يو خوا ته يوازې کښېناسته ـ خو وخت سره سره هغې د غه د ژوند غم له په خپله سينه کښې ځائے ورکړو او د خپلې مور په رنګ ئې د ,, نائيکانو ،، خدمت ته ملا وتړله ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا چې څو کاله پس د هغې د معصوميت سره ,, ځوانۍ ،، مستي شروع کړه نو د هغې په سور سپين مخ د رنګونو پټ پټاڼي سپوا کېدل . په زړو او خيرنو جامو کښې به پرې هم د چا دا ګمان نۀ راتلو چې ګڼي ,, نازپري ،، ددې کور نوکره ده . د مشر خان لونړه به د نازپرې ښائست ته ټينګېدے نۀ شوې ځکه نو په وړه وړه خبره به ئې تنګوله . خو نازپري دغه ,,نازونو ،، ته ځان نيولے ؤ . ځکه چې د خدائے پاک په لويه دنيا کښې د هغې د ډاډ ځائے هم دغه کور ؤ .

يوه ورځ چې ,, غټه بي بي ،، د خپل کشري ورور وادۀ له بر کندي ته لاړه نو نازپري ئې کور کښې پاتې کړه . خو دا څۀ نوې خبره نۀ وه ځکه چې د غټې بي بي په هغې اعتماد ؤ . ,,نازپري ،، چې د کور کارونه راغونډ ول نو بيا د پاسه غرمه وه . هغې د خپلې خوښې هغه جامې راواخستې کومې چې ئې درې کاله وړاندې ورکوټي اختر له جوړې کړې وې . هغې يو نظر دغه جامو ته اوکتل د ځان سره مسکې شوه او بيا د ماسپښين د مانځۀ د تيارۍ دپاره غسل خانې ته ننوته . هغې په خپل بدن په خوند خوند اوبۀ اچولې او ورسره وسره ئې په شونډو کښې يوه داسې سندره الول کېده چې هغه پرې پخپله هم نۀ پوهېده . دا غالباً د هغې د مايوسۍ اظهار ؤ چې کله کله به د لاشعور نه تر شعور پورې رارسيدو او بيا به د شونډو په سرونو کښې ورکېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سترګې پټې وې چې دغه ساعت د غسل خانې دروازه په درز خلاصه شوه .د ناز پرې سترګې بقې او خوله وازه پاتې شوه . مخامخ مشر خان ولاړ ؤ . هغې که هر څو د ځان را انغاړلو کوشش کولو خو د مشر خان د سترګو پردې شلیدلې وې .د غسل خانې ور یو ځل بیا پورې شو او دا ځل چې خلاصیدو نو ناز پرې ترې کوزې سترګې راووته . هغې په خپله بې وسه ورځ ډېرې اوښکې توې کړې . ذهن ته ئې ډېرې خبرې راغلې خو د هر سوچ او هر فکر انجام د هغې د رسوایۍ نه سیوا بل هیڅ هم نۀ ؤ .

ددې واقعې نه پس به ,,نازپرې،، په کور کښې خاموشه خاموشه ناسته وه . ,, غټې بې بې ،، ترې څو ځله پوښتنه هم وکړه خو هر ځل د هغې په مخ تودې تودې اوښکې یو بل پسې وزغلیدې او خاموشه پاتې شوه . څو ورځې پس چې کله مشر خان د کلي د ,,جرګې،، نه واپس کور ته راتلو نو د خپل کور نه ,,قبلې اړخ،، تـه ئې د جـوارو پـه پټـې کښې خپـل نوکر ,, تور ګل ،، سره د چا پټې پټې خبرې واؤریدې . مشر خان دغه خبرو ته پښه نیولے شو د هغۀ ذهن ته ډېر څۀ راغلل . غاړه ئې تازه کړه او چې کله ئې د جوارو پټې ته د ننوتو اراده کوله نو جوار ورقېدل.... د خان تلوسه نوره هم سیوا شوه او بیا ساعت تېر نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۀ چې د هغـۀ پېغلـه لـور د جـوارو د پټـي نـه راووتـه او کـوزې سترګې په شغ کور ته ننوته.

کــه دې ســترګې د شعـور کلــه بينا کړې
د خپل ذات په آئينه کښې به ,, ځان ،، وينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــادر

هغــه د څــۀ ســاعت دپــاره ځورېــد ســر ولاړ ۀ او د سـوچونو پـه لـوئـے دریـاب کښـې ئـې غـوپې وهلـې . بیـا ئـې سـر راپورته کړو . یو نظر ئې د خپل کچه او خاؤرین کور ,,برګو، ، تـه وکتـل چې جولاګانو ورکښې جالې جوړې کړې وې . بیا ئې خپلو لاسـونو وکتـل کـوم چې داسې چاؤدلي وو لکـه چې چا پـه تیـرۀ چاړۀ غوځ کړي وي . د هغۀ د لاسونو رنګ که هر څو سُور سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

ؤ ـ ولې ,,جاولو،، ښېخي تور کړے ؤ ـ د هغۀ سترګو کښې يو څو اوښکو يو بل له غاړې ورکړې خو هغۀ دا فېصله ونۀ کړے شوه چې دا د خوشحالۍ اوښکې دي او که د خپلې بې وسه ورځ اظهار دے ـ

د هغۀ بوډۍ مور چې د کلونو راسې د تې بې مريضه وه د تولې شپې د ټوخېدو نه پس ايله اوس غلې شوې وه ـ پېغله خور ئې د سحر رڼا لګېدو سره ,,چينې،، ته اوبو له تلې وه ـ هغه څۀ فکر يوړو بيا ئې د خپلې بوډۍ مور په مخ سترګې ښخې کړې چې ورباندې وخت د ټول ژوند ناکړدې بې ترتيبه ليکلې وې ـ د هغې سترګې پټې وې او د سپينو وېښتو نه ئې شليدلے تور سرپيچک يو طرف ته خوئېدلے ؤ هغۀ په دوېم نظر په خپلې مور باندې خورې برېستنې ته وکتل ـ چې دومره خيرنه شوې وه چې د ,,رنګ،، ئې هډو پته نۀ لګېده ولې مور ئې پرې اوس هم مئينه وه ځکه چې دا د هغې د وادۀ نخښه وه ـ

هغۀ يو ډېر اوږد اسوېلے وکړو ـ او د خپل کور هغه الماړۍ له ورغے کومې چې لاتر اوسه پورې ,,ور،، نۀ ؤ ليدلے ـ هغۀ د الماړۍ په بره تاخ کښې پروت قرآن شريف را اوچت کړو هغه قرآن شريف چې د ,, تبرک،، دپاره د دوي په کور کښې پروت ؤ ـ ولې د کلونو تېرېدو باوجود لا اوسه چا پرانستے هم نۀ ؤ ـ هغۀ يو ساعت قرآن شريف خپلو سترګو پورې کلک نيولے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ئې د هغې د لاندې پرتې څو روپۍ راواخستې. په ژور نظر ئې روپو ته وکتل. وښکي ئې تښتېدل ځان سره ئې ووې ,, نن نه صبا له که خیر وي،، هغه روپۍ یو ځل بیا د قرآن شریف لاندې کېښودې او ځان سره ئې غلي غوندې وخندل.

د هغهٔ نوم ,, کشمال خان ،، ؤ. ولې غریبۍ کشمالے کړے ؤ. د لوئے کلي نه لرې په یوه بانډه کښې وسیدو. په ټوله بانډه کښې لس پنځلس کورونه او یو جومات ؤ او هم دغه د کشمالي دنیا وه. د هغهٔ پلار به کلي ته روزانه د لرګو ګېډۍ راؤړو. او د هغې په پېسو به ئې ,,کډه،، ساتله. د پلار د مرګ نه پس چې کشمالي په ورمبي ځل تبر په اوږه کړو نو مور ئې ورته بې اختیاره په ژړاشوه. او سینې ته ئې راجوخت کړو. د هغهٔ په نازکو اوسرو سپینو لاسونو کښې تبر کله ښهٔ ښکارېدو خو غریبۍ ورسره هم دغه ,, ښهٔ ،، کولے شو. ځکه نو ورو ورو عادت شو او بیا ئې دغه معمول ؤ چې سحر وختي به ئې د لرګو ګېډۍ په شا کړو کلي ته به راغے او چې کله به لرګي خرځ شول نو څهٔ به ئې د مور دوائي شوه او څهٔ ,,چائې ګوړه،،.

هغهٔ به دا هر څهٔ د خپل خیرن او شیلدلي څادر په پڅکي پورې وتړل او کور ته به ستړے ستړے روان شو. چې کله د کلي د لوئے سکول خوا ته ورسېدو نو د څهٔ ساعت دپاره به اورېدو. هر ماشوم ته به ئې په زیر زیر کتل. او چې د سکول

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو به په اوچت اواز د قرآن پاک تلاوت کولو نو کشمالے به ورته ځوړند سر ولاړ ؤ .په مخ به ئې غټې اوښکې راتلې او هر یو ټکے به ئې د زړۀ تل ته کوزیدو .هغۀ به هر ځل ځان سره وئیل چې ,, دا ځل به کۀ خېر وي د جومات د مولوي صېب نه سبق شروع کوم ،، خو غریبۍ مسلمانۍ ته نۀ پرېښودو.

د لوئے سکول نه وړاندې د بسونو او ټانګو اډه وه چې ورته بالکل مخامخ د ټوکو یو غټ دوکان ؤ .په دغه دوکان کښې به هره ورځ ټوکي خرڅېدل .کشمالے به کله کله د دغه ټوکو د رنګونو تماشې ته پښه نیولے شو .خو چې کله به ئې خپلې خیرې لمنې ته وکتل نو په اوچو شونډو به ئې ژبه راښکله او د هاغه ځائے نه به چاق چاق روان شو .ولې د څو میاشتو راسې به کشمالے دغه دوکان ته هره ورځ ودرېدو .لږ ساعت نه ډېر ساعت .هغۀ به په دوکان کښې مخامخ یو ځوړند څادر ته کتل او د دغه څادر د هر تار په هر یو رنګ کښې به ورته خپله پېغله خور ,, ګل جانه ،، ښکارېده .

هغۀ به په خیال او تصور کښې دغه څادر ګل جانې ته په سر کړو .ورته به ئې په غور وکتل .په سترګو کښې به ئې د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې .هغه به ئې په تندي ښکل کړه .سینې ته به ئې راجوخته کړه او ورته به ئې ووې چې ,, ګل جانې زۀ نن ډېر خوشحاله ،، خو هره ورځ به د لارو بسونو هارنونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي د فکرونو دغه رنګينه سلسله شلوله ـ هغۀ ځان سره دا کلکه فېصله کړې وه چې هم دا څادر به خپلې خور له يوه ورځ خا مخا اخلي ـ ځکه نو د څو مياشتو راسې به ئې هره ورځ د لرګو د پېسو نه څو روپۍ بچت کولې او غلې غوندې به ئې د قرآن پاک د سپوري لاندې کېښودې ـ هغۀ دوه درې ځله ګل جانې ته ذکر هم کړے ؤ خو ګل جانه به ورته د خندا شنه شوه او ورته به ئې وئيل چې ,,لالا تا دې خدائے لري زما د سر څادر خو تۀ ئې ،، کشمالے به د خپلې خور په دې خبرو ډېر خوشحالېدو ـ نن چې کله ګل جانه سحر وختي اوبو له لاړه ـ نو د کشمالي دغه د مودو ارمان راؤپاريدو ـ خو ځان سره ئې ووې ,,نن نه سبا له کخېر وي ،، ـ

د خيالونو د ګرداب نه د راوتو نه پس هغۀ ګېډه ے په شا کړو او کلي ته راغے ـ نن د هغۀ ګېډے ګران خرڅ شو ځکه نو مور له ئې دوائي هم واخسته او ځان ته ئې د دوؤ روپو کباب هم واخستل ـ کباب د هغۀ ډېر خوښ وو ـ خو د غريبۍ پرې مړه ګېډه هم سود نۀ وه ـ نن چې هغه کلي ته راغلو نو د ټوکو لوئے دوکان ته په ډېر اعتماد سره اودرېدو څادر ته ئې لاندې باندې وکتل ولې لاس ئې ورنږدې نۀ کړۀ ځکه چې جېب ئې خالي وو ـ

کشمالي ټوله شپه د خوشحالۍ نه پۀ وينبه تېره کړه ـ کله به ئې وئيل چې هسې نه ګل جانه په دغه څادر کښې د نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ـ کله به ئې سوچ کولو چې هسې نه چې څوک ئې رانه رشته وغواړي ـ ګل جانه د ورور د احساساتو نه خبر وه ځکه نو ورسره ويښه ناسته وه ـ کشمالي ورته څو څو ځله ووې چې ,, جينۍ اوده شه ، ، خو هغې به ورته ووې چې ,,ماله خوب نۀ راځي ، ، اخر شپه صبا شوه کشمالي نن خپلې هاغه جامې واغوستې کومې چې ئې پينځۀ کاله وړاندې غټ اختر له جوړې کړې وې خو په هر ورکوټي او لوئے اختر کښې د اغوستو باوجود لااوس هم نوې وې ـ د پلاسټکو هغه بوټان ئې په پښو کړل په کومو پورې چې ورله خور په ډېره مينه رنګا رنګ ټوټې کلکې کړې وې ـ په وېښتو کښې ئې ډېره موده پس ګومنز ووهله ـ نن هغه لړکي نۀ راؤړل ځکه نو چاق چاق روان شو ـ په لاره چې به ورله څوک هم مخې له ورغلل نو کشمالي به ورته د څۀ تپوس نه بغېر ووئيل چې ,, کلي کښې مې څۀ کار دے ، ، چې څو قدمه به لاړو نو رو غوندې به ئې په جېب لاس ووهلو او دا تسلي به ئې وکړه چې د قرآن پاک د سپوري نه را اخستې روپۍ لااوس هم د هغۀ په جېب کښې دي ـ

چې کلي ته راؤرسېدو نو نېغ د ټوکو لوئے دوکان ته ورغے او د څۀ تپوس نه بغېر په ړومبي ځل څادر ته نزدې ودرېدو ـ څادر ئې په ګوتو کښې واړولو را واړولو ـ د هغۀ په سختو او چاؤدلو ګوتو هغه څادر نور هم نرم لګېدو ـ دوکاندار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمالي ته لاندي باندي وکتل خو د هغهٔ په مخ د اعتماد په وجه غلے پاتې شو ۔ ,, دا په څو روپۍ د ے؟ ،، کشمالي غلي غوندې ووې ۔ ,, په دولس سوه ،، دوکاندار خبره په لنډو کړه او د کشمالي د سر نه لکه چې شنه لوخړه ختلې وي ۔ هغهٔ چرته په عمر کښې هم دا سوچ نهٔ ؤ کړے چې د څادر قيمت دولس سوه روپۍ هم کېدے شي ۔

د کشمالي په سترګو تيارهٔ خوره وه ۔ د دوکان نه يوې ډډې ته کښېناستو او خپل جيب ئې راؤسپړدو ۔ هغهٔ په رپېدونکو لاسونو د خپلو پينځو مياشتو جمع کړې روپۍ شمارلې ۔ دوه درې ځله ترې شمېر هم خطا شو خو بيا ئې حوصله وکړه او چې ټولې روپۍ ئې شمار کړې نو ايله پنځهٔ سوه او درې اويا اوختې ۔

د هغهٔ په تندي خوله راماته شوه ۔ او مرۍ ئې ونښته ۔ بيا ئې زړهٔ ته راغلل چې ,, زهٔ به خپل ګېډه ے دې دوکاندار سره ټيکه کړم او په څو ورځو کښې به ورته د ګل جانې د څادر قيمت پوره کړم ،، دغه وخت هغهٔ نه د خپلې بودۍ مور علاج او د خيتې غوښتنې بيخي هيرې وې ۔ هغه راپاڅېدو خو دا ځل ئې داسې محسوسه کړه لکه چې د ټولې دنيا بوج هم د هغهٔ په سر وي ۔ دوکان ته ورغے خو هلته څادر نهٔ ښکاريدو ۔ په هغهٔ سر وچورليدو او د خولې نه ئې بې اختياره وختل ,, ... آغه ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغه څادر؟...... ،، دوکاندر به څۀ وئېل غوښتل چې د موټر هارن د کشمالي پام سړک طرف ته راؤګرځولو د دوکان مخې ته ولاړ موټر کښې یوه دیسي میم صیبه ناسته وه. د هغې په مخ باندې د میک اپ ,, پیخې ،، واضحه ښکاریدې. د هغې سر سرتور ؤ ځکه نو کشمالي د حیا نه ښکته وکتۀ او چې په دوېم نظر ئې میم صیبې ته کتل نو د هغې هم هاغه څادر په سر ؤ. د هغۀ په ذهن کښې د ګل جانې خیال په تیزۍ سره چورلک وخوړو. زر ئې مخ دوکاندار ته راواړولو. ,, د .... داسې بل څادر شته.... ،، ,, ولې نشته خو په نغدو،، دوکاندار د هغۀ په لاس کښې پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ لیدلې وې د کشمالي په سترګو کښې منت او بې وسۍ غاړې وکړې خو دوکاندر هغۀ ته هډو ونۀ کتل. هغۀ د خپل ضمیر سره خپله غریبه ورځ ژړله او په درنو قدمونو د لوئې دوکان نه روان شو. هغه د فکرونو یوې داسې چپې په مخه کړے ؤ چې نۀ ورته د ګاډو د شور احساس ؤ او نۀ د کلي د خلقو. د هغۀ زړۀ راډک شوے ؤ. خو ژړلے ئې نۀ شو. نن هغه د کلي د لوئې سکول په خوا کښې هډو پښه نیولے نۀ شو. د قرآن پاک ایاتونه هغۀ واؤریدل خو په وړومبي ځل ئې د زړۀ تل ته کوز نۀ شول. د هغۀ ذهن ته ډېر داسې سوالونه راتلل چې تر اوسه ئې په هغې سوچ کول کفر ګڼلے ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغۀ به کله پورته اسمان ته اوکتل او کله به ئې لکه د لېونو د ځان سره خبرې شروع کړې . د هغۀ مرۍ اوچه وه او چې کله به ورته د خپلې خور خيال لکه د دېوال مخې ته اودرېدو نو هغۀ به يوه کريکه اووهله . د کلي خلقو د کشمالي دغه لېونتوب ته کتل خو چاته هم دا معلومه نۀ وه چې د هغۀ دننه انسان ټوټې ټوټې شوے دے . او چې کله هغه د بازار د يوې غاړې نه بلې ته منډه وهله نو بيا د يو موټر د لاندې راپرېوتے ؤ . د کلي خلقو رامنډې کړې . د کشمالي په مخ تودې تودې وينې راماتې وې . هغه په خپل لاس کښې لا اوس هم هاغه روپۍ کلکې نيولې وې . د کومو په لوئے ډاډ چې هغه د خپلې خور د ځادر د اخستو دپاره بازار ته راغلے ؤ . د موټر نه دوه کسان وارخطا راکوز شول . د هغوي د مخ رنګونه تختيدلي وو . په دغه دوؤ کسانو کښې يوه هاغه ميم صيب هم وه د چا په سر چې کشمالي د خپلې خور ,,ارمان،، ليدلے ؤ .

ميم صيب چې د خلقو په ګڼه ګوڼه کښې کشمالي ته اوکتل نو خوله ئې وازه پاتې شوه . د هغې د مخ نه رنګونه په تيزۍ سره والوتل . هغې د کشمالي په مخ د وينو سيلاب نشو ليدے . په رپيدونکو لاسو نو ئې د سر نه ځادر راکوز کړو او چې کله ئې د هغۀ په مخ اچولو نو د کشمالي په سترګو کښې سلګۍ سلګۍ ارمان يو ځل بيا مسکے شو . خو هغۀ د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

جذبو اظهار نۀ شو کولے ـ هغه خپل هاغه رپېدونکے لاس میم صېب ته ور اوږد کړو۔ په کوم کښې هغۀ لا اوس هم هاغه پنځۀ سوه او درې اویا روپۍ کلکې نیولې وې... د کلي خلقو یو بل ته په سوالیه نظرونو کتل... او... د کشمالي لاس هم هاغسې عزېدلے پاتې شو... هغه یو دوه ځله اوږده ساه راښکه او بیا ئې توده وینه په سرېدو شوه۔

ساعت پس چې کله د کلي خلقو د کشمالي مړے د هغۀ کور ته وړلو نو په دغه خلقو کښې هاغه میم صېب هم ځوړند سر روانه وه ۔ بل خوا ,, ګل جانه ،، لا اوس هم د خپل کور قبلې اړخ ته د لوئے ګټ په سر ناسته د خپل لالا په انتظار وه ۔ هغې چې د خپل کلي په لور دغه روانه ګڼه ګوڼه اولیده... نو زړۀ ئې اودرزېدو ۔ ذهن ته ئې ډېرې وسوسې راغلې... هغې په خپلې مور پسې دننه کوټې ته منډې کړې ۔ مور ئې ټوخې په سر را اخستې وه... او چې کله ورته ګل جانې خبره اوکړه ۔ خو د هغې په مرۍ کښې لاړې اونختې ۔ ساه ئې راماته شوه ۔

هغه لا د مور خوا کښې ناسته وه چې د ګڼو کسانو خبرې ئې واؤریدې ۔ هغې په وار خطايۍ د کوټې نه باهر رامنډه کړه ۔ هغې یو ځل د خلقو خاموشۍ ته اوکتل او بیا ئې په ګټ غوړېدلي ,, ښادر ،، ته اوکتل ۔ څو لحظې لکه د بُت خاموشه ولاړه وه ۔ ۔ او چې بیا ئې په رپېدونکو لاسونو د ګټ نه ښادر

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابښکلو نو د خپل لالا په ویني ویني مخ ئې سترګې اولګېدې .
هغې بې اختیاره چغې کړې ... ,, دا چا ؟لالا... دا ولې؟ ،،
هغې په دواړه لاسه خپل مخ وهلو ... وېښتهٔ ئې شوکول. خو د
هغې د دلاسې دپاره څوک هم نهٔ وو. څوک هم نه.
او چې کله په ژړا ژړا د هغې مرۍ اونختـه نو لکه د لېونو په
خپل وروړ راپرېوته او چې په سلګو سلګو ئې د خپل لالا مخ ته
په غور اُوکتل .نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې هغه ورته
په مسکا کښې وائي ,, زما لېونۍ ...زما ګل جانې ... مهٔ ژاړه
...تهٔ ولې خفه کېږې ...تهٔ اوګوره کنه ...,, ما ...ما ...خو
درله داد ے ,, څادر ،، راؤړے د ے ،، .

چې خندا ئې پرې تر مرګه پیرزو نشي
د غریب سړي ,, لوئے جرم ،، غریبي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال

هغهٔ په یو داسې ماحول کښې سترګې غړولې وې چرته چې د ,,پښتون کلتور ،، روایات لا اوس هم تول ژوندي وو . ګودرونه اباد وو اخترونه لا ګرم وو او د کلي په کوڅو کښې به لا اوس پټ پناهې او چندروګانې کېدې . په حجرو کښې به د شپې تر ناوخته پورې د ستار د ترنګ او د منګي د ټنګ سره لا اوس هم ټپې او چاربیتې وئیلے کېدې . او که چرې به حجرې ته کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر راننوتو نو په هر لور به خاموشي خوره شوه. د چیلم لوګي به په برګو کښې ورک شول او د ستار اواز به ورو ورو غلې شو. زلمو به د مشر خبرو ته غوږ نیولې ؤ او تر هاغې به ئې څۀ نۀ وئیل تر څو به چې مشر واپس نۀ ؤ تلې.

د کلي پېغلو به کله کله په ګودر مازیګر ګرم کړو او په خندا خندا به ئې یو بل ښۀ په اوبو وویشتل. خو چې کله به د ماښام په تروږمۍ کښې دغه پېغلې لوندې خوشتې کورونو ته راغلې نو نۀ خو به ورته مور پلار څۀ وئیل او نۀ به ورته زلمو ورونړو غاښونه چیچل. ځکه چې دا د دغه کلي ,,روایات،، وو.

قبلې اړخ ته د کلي لوئې ډاګ ؤ. چرته به چې هر مازیګر زلمو کبډي کوله. د دې لوبې تماشې ته به د کلي ماشومان هم ناست وو او بوډاګان هم. فرق صرف دومره ؤ چې ماشومانو به د ,,سبا،، انتظار کولو او مشرانو به ,,پرون،، پسې منګلې مروړلې. کله کله به د کلي ځنې ماشومانو اتڼ واچولو په ګډا ګډا به دغه لوئې ډاګ ته راغلل. لوبه به ودرېده. ځوانان به هم په اتڼ کښې شریک شول بوډاګانو نه به د عمر احساس لرې لاړو او ټول به دغه اتڼ ته د خندا نه شنۀ پراتۀ وو. د کلي پېغلې او مشرانې زنانه به هم د دې اتڼ تماشې ته راووتې.

ژوند کښې مسته سادګي وه. په ټول کلي کښې پنځۀ شپږ کورونه پاخۀ وو ولې د دغه پخو او کچه کورونو تر مېنځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,فاصله،، نۀ وه او ټول خلق به په ښۀ او بده کښې یو بل سره اوږه په اوږه ولاړ وو.

هغۀ په کچه خاؤرین کور کښې سترګې وغړولې. د خړپوسو او ماشوم والي نه پس چې هغۀ ځنګه د پوهې او شعور په درشل قدم کېښودو نو وخت سره سره د کلي روایات او اقدار هم بدلیدل. کور په کور د اوبو نلکې لګېدې او ګودرونه شاړیدل. بیټکونه جوړېدل او حجرې ورانېدې. کشران هوښیاریدل او مشران په معاشره بوج ګڼلے کېدل. ولې هغۀ د دغه بدلون نه بې پروا ؤ د هغۀ په ذهن کښې د ماضي ښکلاګانې او د ماشوم ولي یادونه ټول محفوظ وو. او چې کله ئې دغه یادونه د لفظونه په چوکاټ کښې ځائے کړل نو هر چا ورته ,,لیکوال،، ووې. د فطرت د ښکلاګانو اولسي لیکوال... د هغۀ دغه اولسي رنګ په هر چا ښۀ لګېدو ځکه نو په لږ وخت کښې ډېرو خلقو وپېژندو.

په دغه ډېرو خلقو کښې یوه ,, روبي ،، هم وه. چې د لیکوال د ښځې خپلوانه وه. ځکه نو هغه به اکثر ,, روبي،، کره ښار ته تلو. هغې به هر ځل لیکوال ته په ډېره مینه ,, هر کله راشه،، ووې. لیکوال به ورته خپله نوې لیکنه واؤروله. هغې به داد ورکړو او لیکوال ته به ډاډ ملاؤ شو. داسې ډېر وختونه تېر شول او بیا یوه ورځ لیکوال د خپل کلي په ساده حسن یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم ولیکلو ـ داسې نظم چې لیکوال ئې پخپله په بیا بیا لوستو نه مړېدو ـ هغه په دې سوچ ډېر خوشحاله ؤ چې کله دا نظم په مشاعره کښې واؤروي نو څومره داد به واخلي ـ

بیا ئې زړۀ ته راغلل چې دا نظم اول ,, روبي ،، ته اورول پکار دي ـ ځکه نو د څۀ سوچ نه بغېر ښار ته روان شو ـ چې کله د ,, روبي ،، کور ته ورسېدو نو په وړومبي ځل پښه نیولے شو ـ زړۀ ئې بې واره غوندې ودانګل ، خو پوهه نۀ شو چې څنګه ئې دروازه بیرته کړه نو روبي د خندا نه شنه شوه ,, ماوئیل تاسو به نن خامخا راځئ ... دا ... دا زما زړۀ وئیل او خبر ئې لیکوال صېب ... زړۀ چرې هم دروغ نۀ وائي ،، هغې دا هر څۀ په یوه ساه ووې او لیکوال لاساه نۀ وه اخستې چې ,, روبي ،، په منډه منډه اخبار په لاس راغله ـ ,, دا اوګورئ لیکوال صېب زۀ د تیرې یوې اوونې نه ستاسو لیکلې دا افسانه بیا بیا ګورم ،، ـ

د لیکوال په مخ د خوا اعتمادۍ اثار نور هم واضحه شول ـ هغۀ د روبي د لاس نه اخبار واخستو ډېر ساعت ئې خپلې افسانې او عکس ته کتل او چې سر ئې راپورته کړو نو روبي لا هغسې د خندا نه شنه ولاړه وه ـ د هغې وړې سترګې نورې هم وړې شوې وې ـ او په غنم رنګې مخ ئې حیا او ښکلا داسې چورلکونه خوړل چې لیکوال ئې په خپل ګرداب کښې ښکیل کړو ـ د هغۀ د زړۀ درزا په وړومبي ځل دومره سېوا شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه خو هغهٔ خپلو دغه احساساتو له نوم نهٔ شو ورکولے - ,,روبي،، ښکته کتل او لیکوال د هغې د مخ په غوریدلي کتاب کښې د خپل ژوند فالونه کتل - هغهٔ په دغه ټول لټون کښې د خپل ځان نه ورک ورک واپس کور ته روان وو او هله ورته د ,, ځان ،، احساس وشو چې د ښار په لوئے بازار کښې ورته چا اواز وکړو چې ,, لیکوال صیب غاړې ته شه شاته دې ټرک را روان دے ،،.

د لیکوال د حساس ذهن دپاره دا معمولي واقعه نهٔ وه . ,, روبي ،، د هغهٔ زړهٔ ته داسې راننوتې وه چې هغهٔ ته د خپل زړهٔ درزا ښکاریده - هغه به ټوله ټوله ورځ یوازې ناست وُ - ځان سره به ئې ژړل ولې د ,, روبي ،، نوم اخستل د هغهٔ دپاره ګران وو - د لیکوال په دې ناڅاپه خاموشی د هغهٔ ښځه هم څو څو ځله شکمنه شوه - خو هر ځل ئې زړهٔ له په ,, دروغه ،، دلاسه ورکړه کلونه تیریدل او د روبي مینه د لیکوال په زړهٔ کښې نوره هم سیوا کیده -

او بیا یوه ورځ لیکوال ... د خپل فراق او نا قرارئ په لمبو کښې ژوندي ساتلي ټول لیکونه راغونډ کړل او په دې خیال ,, روبي ،، کره لاړو چې هغې ته د خپلې لیونئ ,, مینې،، قیصه په تفصیل سره بیان کړي چې څنګه ورسیدو نو د روبي په لیدو ئې داسې محسوسه کړه لکه چې هغه هم ددهٔ په انتظار وه - دا ځل ئې ورله د معمول خلاف په خپل لاس چائې هم پخې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې ـ د روبي مور هغې ته څو ځله ووې چې ,, په کور کښې نوکرانې شته نو ته ولې ځان له تکلیف ورکوې، ، ـ خو هغې ضد کولو او مور ئې زړۀ نۀ شو ماتولے ـ

لیکوال لاد چایو نه دوه ګوټه نۀ وو اخستي چې روبي ورته ووې ـ ,, تاسو چائې وڅښئ بیا درسره زما څو ذاتي خبرې دي، ، ـ دا ئې ووې او څۀ کار پسې لاړه ـ د لیکوال په مرۍ کښې چائې غوټه شوې د هغۀ د زړۀ درزا سېوا شوه ـ هغه د روبي ,,ذاتي ، ، خبرو اورېدو ته ډېر لېواله ؤ ـ هغۀ ډېر کوشش وکړو ولې چائې ئې ونۀ څښلې شوې ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې روبي راغله او هغۀ ته مخامخ کښېناسته ـ د لیکوال رنګ وتښتېدو ـ د هغۀ د وجود هر رګ ټوپونه وهل ـ څۀ ساعت روبي ښکته کتل او غلې ناسته وه ـ لیکوال د هغې د خاموشۍ نه ډېر مطلبونه اخستل څکه نو رېږدونکي وښکي ئې بیا بیا تښتېدل راتښتېدل ـ زۀ ستاسو د لیک قدر کوم ـ روبي ورو غوندې ووې لیکوال هېڅ ونۀ وئیل صرف سر ئې وخوزولو او یو نظر ئې په خپل لاس کښې د لیکونو مجموعې ته وکتل ـ روبي مخ بلخوا واړولو او وې وئیل ,, تاسو ډېر لیکل کوئ ، ، ډېره پوهه لرئ علم لرئ خو په یوه خبره مو هډو سوچ نۀ دے کړے ، ، د لیکوال په مخ ډېر سوالونه راغلل ـ هغۀ روبي ته په غور اوکتل ,, تاسو دا سوچ نۀ دے کړے چې که چرې یو سړے خپلو ماشومانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو او ښځې له دومره لویه دوکه ورکولې شي نو د هغۀ په مینه یقین لرل بې وقوفي ده او که نا؟ ،، دا ئې ووې او په شغ د کمرې نه ووته.

د لیکوال د ټول وجود نه لکه چې ساه وتې وي. د هغۀ نه خپل لیکونه خوارۀ وارۀ په زمکه پرېوتل. خو په رپېدونکو لاسونو ئې بیا راغونډ کړل. د هغۀ مرۍ وچه وه او چې راپاڅېدو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د کمرې ټول دیوالونه چاپېره چورلي. په راښکلو قدمونو د ,, روبي ،، د کوره راووتو هغۀ د خپل ژوند د ټولو نه لویه بازي بائیللې وه. ځان ورته مجرم مجرم ښکاریدو. د خپل ځان مجرم... د خپلې ښځې مجرم او د خپلو وړو وړو بچو مجرم. چې کله کلي ته ورسېدو نو د خپل کور دروازه ئې په درز بیرته کړه او په وړومبي ځل ئې دا محسوسه کړه چې د خپل کور دیوالونه هغه خوري. نېغ خپلې کمرې ته ورغے. په کټ کښې خو اور پرېوتو او په چغو چغو په ژړا شو. چې کله ئې لږه ساه واخسته نو ګېر چاپېره کمرې ته ئې وکتل. هلته کاغذونه ګډ وډ پراتۀ وو. صندوقونه تس نس کړے شوي وو او ټولې جامې جوړې خورې ورې پرتې وې. د هغۀ په خپلو سترګو باور نۀ راتلو. په وار خطایۍ د کټ نه راپاڅېدو څو ځله ئې سترګې ومږلې. مخامخ په میز د روبي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصوير پروت ؤ . هغۀ په تندۍ دغه تصوير را اوچت کړو . نو ورسره ئې د خپلې ښځې ليک هم لاس ته راغے .

,, تاته دې روبي مبارک شي . ما ستا هر څۀ ولوستل د وضاحت کولو هيڅ ضرورت نشته ځکه چې ما ډېر صبر کړے دے زۀ خپلو بچو سره ستا کور پرېږدم چرته ځم ؟ دا ماته هم پته نشته خو تۀ ... تۀ زمونږ دلتهون کوشش مۀ کوه ،، .

ليکوال دا هر څۀ څو څو ځله ولوستل . د ,, روبي ،، تصوير ته ئې کتل او بيا لکه د لېونو د خپلې کمرې نه راووتو په کور کښې چپه چپيا وه . هغۀ يو خوا بل خوا منډې وهلې خپلو بچو او ښځې ته ئې اوازونه کول خو هلته څوک هم نۀ وو . هغۀ په رپېدونکو لاسونو خپل ټول ليکونه راغونډ کړل او څۀ ساعت پس شعرونه سوزېدل ،افسانې لمبه کېدې ، تکلونه لوخړه کېدل ، نظمونه ايره کېدل او ليکوال ورته د خندا شين ؤ . کله به ئې ,, روبي ،، يادوله . کله خپله ماشومه لور ,, خوږه ،، او کله به ئې خپلې ښځې ته نعرې وهلې . هغه په داسې حال کښې د کوره راووتو چې ګرېوان ئې شلېدلے ؤ وېښتۀ ئې ګډ وډ وو او د کلي په هره کوڅه کښې ئې په چغو چغو ژړل . هغه پښې ابله پښې هر طرف ته منډې وهلې خو چا ورله هم دلاسه نۀ ورکوله ځکه چې که دا کلے هر څو هم هاغه ؤ . ولې اوس ئې ,, اقدار ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ,, روايات ،، بدل وو ـ دلته ځان ځاني وه او هر سړے د ځان په غم اخته ؤ ـ

ځو مياشتې خو د کلي خلقو ليکوال ببر سر او شلېدلے ګرېوان يو خوا بل خوا وليدو ـ ولې بيا ئې هېڅ پته ونۀ لګېده چې چرته لاړو ـ اوس چې کله د ځوارلسمې سپوږمۍ وي نو د کلي قبلې اړخ ته د غرۀ د سر نه د هغۀ د ټپو او چاربيتو اواز صفا اورېدے شي او چې کله ځول او طوفان وي نو د کلي خلق په لارو کوڅو کښې د هغۀ خندا ګانې اوري ـ مشران وائي چې ليکوال د کلي په هر کور او هره کوڅۀ کښې موجود دے خو چاته ځان نۀ ښائي ـ

چې د مينې د لمبو په اور کښې سوزي
هـاغـه روح بـه تـر ابـده په سلګو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیالے

هغوي دواړه د ورکوټوالي ملګري وو. د کلي لارې کوڅې د هغوي د پټ پټانو د هغوي د چندروګانو او نورو معصومو جذباتو ګواه وې. او چې د کومې ورځې نه د مينې احساس د هغوي لاشعور نه شعور ته راغلے ؤ. نو يو بل ئې خوښ شوي وو. ولې د دواړو تر مېنځه ډېره فاصله وه. ګلالۍ د ,, خان ګل کاکا ،، لور وه او ,, شېر ګل ،، د هغوي د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدائشي نوکر ؤ ـ پیدائشي ځکه چې د هغۀ پلار نیکۀ هم ددې کور نمک خوارۀ پاتې شوي وو ـ

ګلالۍ د دولت په فاصلو عقیده نۀ لرله ځکه نو څو څو ځله ئې شېر ګل ته د خپلې مینې اظهار کړے ؤ ـ ولې شېر ګل دومره همت نۀ شو کولے ـ د خان ګل کاکا په زړۀ د لور دا عادتونه جوړ نۀ وو خو غږ ئې ځکه نۀ شو کولے چې ګلالۍ نیازبینه وه او د هغې زړۀ ماتول ورته ګران ښکارېدل ـ چې ایله پېغله شوه نو خپل ورارۀ سره ئې د ژوند په زندان کښې ښکېل کړه ـ هغې ډېر وژړل ولې اخر ئې د ,, پښتو ،، په کرښه سر کېښودو ـ خو د وادۀ نه پس هغې د سکون ساه چرې هم وانخسته ـ د هغې خاوند د پلار ایکي یو زوئے ؤ ځکه نو چا ورته ,, ښۀ خبره ،، هم نۀ شوه کولے ـ هغه به تولـه تهولـه شپه یارانو سره بهر ګرځېدو ـ او ګلالۍ به د شېر ګل په غم کښې اوښکې تویولې ـ بلخوا د ګلالۍ د وادۀ نه پس د شېر ګل مزه هم ورو ورو کمېده ـ هر وخت به په سوچونو کښې ډوب ناست ؤ ـ ولې دا احساس ئې چا له هم نۀ ورکولو چې ګني هغۀ ته د ګلالۍ نه بغېر دا هر څۀ نیمګړي ښکاري ـ

د وادۀ نه یو کال پس د ګلالۍ خاوند امریکې ته په سېل لاړو او ګلالۍ پلار کره راغله ـ کله کله به ئې شېر ګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وليدو ـ دواړو به يو بل ته وکتل او د يو بل په مجبورۍ به ئې د صبر ساه رابنکه ـ

او بيا يوه ورځ چې د ګلالۍ د کور ټول خلق د محمد خان د زوئې وادهٔ له بر کندي ته لاړل نو په خوشي کور کښې د ګلالۍ جذبات راؤلړزيدل ـ د هغې په زړهٔ کښې ناقراري غورځنګونه شروع کړل ـ اخر صبر نهٔ شوه ـ د لوئې دروازې نه ئې سر رابنکاره کړو او په حجره کښې څوړند سر ناست شېر ګل ته ئې اواز کړو ـ د شېر ګل دپاره دا د نهٔ منلو خبره وه ځکه نو زړهٔ ئې درز اوخوړو ـ د کټ نه راپاڅېدو خو بيا اټاله ودرېدو ـ دې فکر يوړو چې ورشي او که نا ـ خو چې ګلالۍ بيا اواز کړو نو ـ ـ شېر ګل نزدې ورغے ـ هغې ته ورته کور ته د دننه راتلو اشاره وکړه ـ ـ ـ او بيا لږ ساعت پس دواړه په خوشې کمره کښې يو بل ته مخامخ ناست وو ـ د ګلالۍ زړهٔ بې اختياره درزېدو ـ هغې يوه خبره کوله او د شېر ګل په مخ د وار خطايۍ رنګونو نور څهٔ وئيل ـ

د څهٔ ساعت دپاره خاموشي وه ـ بيا ګلالۍ په رپېدونکو شونډو ووې ,, ماته وګوره زهٔ جينۍ يم او هغه هم يوه پښتنه جينۍ بيا هم زهٔ هر څهٔ کولے شم او تهٔ خو زلمے ئې تکړه ئې نو ولې دې رنګ داسې زيړ تښتېدلے دے شېر ګله د زلمو سره بزدلي خوند نهٔ کوي ،، هغې د شېر ګل په سترګو کښې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتو کوشش وکړو ـ خو شېر ګل ترې سترګې بلخوا واړولې ـ ,,
زۀ ستا په جذباتو پوهېږم ګلالۍ ... خو ،، د هغۀ خبره په مرۍ
کښې ونښته ـ او ګلالۍ د هغۀ په مخ د مجبورۍ رنګونو ته
وکتل ـ ,,خبر دے تۀ هېڅ مۀ کوه دا ټول کار به زۀ وکړم ،، تۀ بۀ
بېګا ته د کوټې نه بهر څملې دا زما حکم دے ،، ګلالۍ دومره
قدرې ووې او په څۀ کار پسې پاڅېده ـ

د شېر ګل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ هغه د خان
کاکا په نمک رالوئے شوے ؤ ـ څکه نو چرې ئې هم داسې نۀ شو
کولے چې د پلار نیکۀ د کلونو په خدمت باندې اور پورې کړي ـ
هغه په دې هم پوهېدو چې که چرې خان کاکا په دې هر څۀ خبر
شو نو هغه به یوه لحظه هم ژوندے پرې نۀ ږدي ـ هغه هېڅ
فېصله نۀ شوه کولے ـ د کور نه بهر راووتو ـ په حجره کښې ئې
چیلم دوه درې ځله ډک کړو خو هېڅ خوند ئې ورنۀ کړو ـ کله به
ئې وئیل چې ,, بیګا ته هډو کور ته نۀ ځم ،، او کله به ورته د
مینې او جذباتو احساس ډاډ ګیرنه ورکړه چې ,, ګورې نا ...
ګلالۍ ستا دپاره څومره لوئې قربانۍ ورکولو ته تیاره ده ـ اخر
تۀ زلمې ئې پښتون ئې نو بیا ولې د یوې بې وسه پېغلې د
جذباتو قدر نۀ شې کولے ،، ـ

په دې فکرونو او لامحدوده سوچونو کښې ماښام شو ـ
د مور او پلار د بیابیا منت باوجود شېر ګل ورټې ونۀ خوړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم د مابنام نه ئې د کوټې نه بهر په پروت کټ کښې پښې وغزولې ـ هغۀ څو ځله سترګې پټې کړې او هر ځل ئې د خپل زړۀ هر درز داسې محسوس کړو لکه چې ګلالۍ را روانه وي ـ هغه خوشحاله هم ؤ او وار خطا هم ـ پلار ورته ووې چې ,, هلکه د ژمي شپه ده بهر مۀ څمله ناروغه به شې ،، خو هغۀ ورته صرف دومره ووې چې ,, دننه مې ساه ډوبېږي ،، مور ئې ورباندې ډوبه برستن واچوله او پخپله دننه کوټې ته لاړه ـ

شپه يخه وه ـ د غرونو په سرونو واؤرې شوې وې ـ خو د مازيګر نه پس موسم صفا شوے ؤ ځکه نو د څوارلسمې د سپوږمۍ شغلې نورې هم يخې وې چې څنګه څنګه شپه پخيده ـ د شېر ګل تلوسه نوره هم سېوا کېده ـ دوه درې ځله د پيشو د پښو ښکالو سره په کټ کښې رابېغ شو ـ کله کله به ئې چې پلار دننه په کوټه په ډډه واؤړېدو نو دلته به شېر ګل غوږونه نېغ کړل ـ چې کله شپه ښۀ اوغزېده نو د هغوي د کور دروازه ورو غوندې بيرته شوه ـ په شېر ګل يوه تبه تله او بله راتله ـ هغۀ د ور خلاصېدو نه پس د ګلالۍ د پښو ښکالو اورېدۀ چې ورو ورو د هغۀ کټ پورې راورسېده ـ هغۀ په ځان پورې برستن نوره هم کلکه کړه خو ساعت تېر نۀ ؤ چې ,, چا ،، برستن ورو غوندې راښکه او بيا غلې غوندې د شېر ګل خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راوختل ـ د شېر ګل ساه بنده وه او ټول وجود ئې خوله خوله ؤ هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي ـ

څۀ ساعت خاموشي وه او بیا په شېر ګل چا ورو غوندې پښه واچوله ـ هغه غوښتل چې چغې کړي خو د ویرې نه ترې اواز هم نۀ شو ختلے ـ ساعت تېر نۀ ؤ چې چا ترې لاسونه هم چاپېر کړل ـ د شېر ګل په ذهن کښې د رسوایۍ هېبتناک احساس راؤپارېدو د هغۀ په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې ـ د وینې چلن ئې نور هم سېوا شو او د شپې د تېرېدو احساس ورته هله وشو چې کله ئې د پلار خبرې واؤرېدې ـ ,, دا خو دپاسه سره غرمه ده او شېر ګل بچے مې نن هډو د پاڅېدو نوم نۀ اخلي ، ،

د شېر ګل د ټول وجود نه لکه چې دم ختلے وي ـ هغه برستن په ځان پورې نوره هم کلکه کړه ـ لاس اوس هم د هغۀ د غاړې نه چاپېره ؤ ـ د هغۀ هر یو رګ بې اختیاره دانګل او د پلار د بې عزتۍ احساس په یو دوه کښې اتاله کړے ؤ ـ هغه نۀ پوهېدو چې خپلې مور او پلار سره به څنګه سترګې لګوي ـ هغه د پلار خبرو ته غوږونه نېغ کړي وو ـ ,, د خان کاکا زوم بیګا د امریکې نه واپس راغلے دے چې شېر ګل پاڅي نو هلته ئې ولېږه او زۀ ځاروؤ له ګیاه راوړم ـ هغه د پلار د پښو اواز اورېدو ـ چې د کوره ووتو ولې د پلار دې خبرې د شېر ګل په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذهن کښې یو بل طوفان راپورته کړو .هغه نهٔ پوهېدو چې د خان د زوم سره به څنګه ستړګې لګوي .مور ئې ورته درې ځله اوازونه وکړل .خو شېر ګل ځان نا غرضه کړو .هغې ځان سره ووې ,, ته خو په سړیتوب نهٔ پوهېږې خو اودرېږه چې دا برستن درنه ګوزار کړم چې پاڅې او که نا ،، د شېر ګل د سر نه شنه لوخړه وختله .هغه د مور د هر قدم اواز داسې اورېدو لکه چې زړهٔ له ئې څوک د پلک ګوزارونه را اچوي.

چې مور ئې کټ ته نزدې راغله نو برستن ئې ترې په درز لرې ګوزار کړه .شېر ګل زړهٔ کلک ونیولو او ستړګې ئې پټې کړې ,,وې دا خو ,,خیالے،، هم راغلے دے ،، خو شېر ګل د مور په دې خبره هډو پوهه نهٔ شو .د مور نه ئې مخ واړولو او چې ستړګې ئې پرانستې نو کشر ورور خیالي ترې دواړه لاس چاپېره کړي وو .شېر ګل یوه اوږده ساه راښکه او چې ئې اوکتل نو د څو ورځو ,,دیاړې ،، ستړے کړے خیالے لااوس هم بې غمه اودهٔ ؤ.

څوک تر سحره ارمانونه ژاړي
څوک بې پروا په خوب اودهٔ پراتهٔ دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهينکس ګاډ

هغوي دواړه خاموشه ولاړ وو. کله کله به ئې يو بل ته وکتل ولې بيا به ئې سترګې ښکته کړې. دواړو د يو بل د زړه درزار اورېدۀ. ولې چا هم دا همت نۀ شو کولے چې د غه اظهار په شونډو راولي. په دېوال باندې يو جولاچاق چاق خپلې جالې ته روان ؤ. هغوي دواړو د جولا د پنجو اواز هم اورېدے شو او په جاله کښې د نښتي ماشي د څانګونو شور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ـ د کړکۍ په نرو نرو چاؤدونو کښې خوره خوره هوا راتله چې د کړکۍ پردې ئې خوزولې دوي د پردو د خوزیدو دغه اواز هم اوریدو ـ په دې دومره خاموشۍ کښې ,, یو خاموشه اظهار ،، د میني خبرې کولې او دوي دواړه په سترګو سترګو کښې په دغه خاموشه اظهار پوهیدل ـ ,, جمال ،، چې د ډیر وخت نه د ,, شمیم ،، په مخ سترګې ښخې کړې وې بې اختیاره ووې ,, ش ـ ـ ـ شمیم ،، شمیم لکه چې د یو ژور خوب نه راپورته شوې وي ـ ,,هن ،، هغې غلې غوندې ووې ـ جمال په اوچو شونډو ژبه راښکه د زړۀ خبره شونډو له راغله او د هغۀ د زړۀ درزا د قابو نه بهر وتله ,, تۀ دا خپل لاس زما په سینه کیږده نو پوهه به شې چې زۀ څۀ وئیل غواړم ،، شمیم داسې محسوسه کړه لکه چې جمال عن د هغې د زړۀ خبره کړې وي ـ د څۀ سوچ نه بغیر ئې منګل د هغۀ په سینه کیښوده ـ او مخ ئې بلخوا واړولو ـ د جمال د وجود هرې ذرې اور واخستو ـ هغه په خپلو رګونو کښې د شمیم د بدن ګرم والے محسوس کړو ـ

هغۀ غوښتل چې شمیم د خپلې سینې سره جوخته کړي خو چې باهر ئې د هغې د پلار خبرې واؤریدې نو وبوږنیدو ـ هغه د شمیم لاس په خپلې سینې پورې کلک ونیولو ـ ,, تۀ پوهه شوې ؟ هغۀ په ننبتي اواز کښې ووے ـ ,, خدائے پاک دې ما مړه کړي ،، د شمیم په سترګو کښې د مجبورۍ اوښکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاړې راغلې ـ جمال د هغې په خوله لاس کېښودو ـ او بیا ئې د هغې مخ په دواړو لاسونو کښې ونیوۀ ـ ,, داسې مۀ وایه شمیم په ما اعتماد کوه ، مکمل اعتماد ،، ,, زما په تا مکمل اعتماد دے ـ خو خدائے خبر جماله ... خدائے خبر چې دا زړۀ مې ولې کله کله دا خبره نۀ مني تا خو زۀ په داسې امتحان کښې اچولې یم چې زۀ ئې هډو په چل نۀ پوهېږم ـ ما خو چرې دا سوچ هم نۀ ؤ کړے ـ دا هر څۀ څنګه اوشو ،، ـ شمیم یو نظر ښکته وکتل او بیا ئې د جمال سترګو ته سترګې راواړولې ـ ,, کاش وخت هم په دې ځائے اودرېدے شوے چې ما خپل پاتې ټول عمر تاته په کتو تېر کړے وے ـ کاش تا ټول عمر هم زما سوچ کولے شوے ،، ـ هغې دومره قدرې ووې او بیا ئې خپلې اوښکې قابو نۀ کړے شوې ـ جمال د هغې هرې اوښکې ته د خپلې مینې بندونه وهل او هغه ئې دلاسه کوله ـ ,, شمیم زما دې ستا په دې پاکه مینه قسم وي چې ما نۀ ددې نه وړاندې د چا داسې سوچ کړے دے او نه دې خدائے پاک زما په زړۀ او ذهن کښې ستا نه سېوا بل څوک ځائے کړي ،، ـ

په دې اوریدو خدائے خبر شمیم ته څۀ خبره رایاده شوه هغې خپلې اوښکې اوچې کړې اوپه رپېدونکوشونډو ئې ووې ـ ,, جماله ماله داسې کول نۀ وو پکار ځکه چې زمونږه تر مېنځه ډېره لویه فاصله ده دا ما څۀ وکړل ... زۀ څومره کم عقله یم ،،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغـه د کټ لنګـې تـه کښېناسـتـه او پـه دواړه لاسـونو کښـې ئـې خپل مخ کلک ونیو - جمال څۀ ساعت اټاله اودرېدو بیا ئې په غریو کښې ووې - ,, شمیم تۀ د جذبو په صداقت ایمـان لـرې ،، شمیم سر وخوزولو او جمال خپله خبره اوږده کړه - ,, زۀ د مینې تقدس د جذباتو په لمبو کښې نۀ شم ستي کولے -تۀ باور لـره چې کۀ چرې ټول عمر راسره داسې په خوا کښې ناستـه ئې نو زۀ بـه درتـه ګـورم - شـمیم زۀ یـو شـډل پښـتون یم او د یـوې پښـتنې پېغلې مجبوریانې پېژنم ،، د شمیم زړۀ له خدائے خبر چې بیا څۀ راغلل وړو وړو سلګو وینوه - ,, تۀ نۀ پوهېږې ،، هغې دومره قدرې ووې او بیا سلګو سره هټکو ونیوه -

د کمرې نه بهر د شمیم مـور چا سره پـه خبرو تیزه تیـزه لګیـا وه او دلتـه د جمـال پـه زړۀ کښـې د مینـې طوفـان غورځنګونه وهل - ,, شمیم داسې مۀ کـوه څوک بـه راننوځي ،، راځي دې کنه زۀ د چا نه ویرېږم خو نه ،، شمیم په اعتماد ووې - که هر څو د هغې لهجه کښې اعتماد ؤ خو د جمال نه ساګ سیلۍ وړے ؤ - هغه په درنو قدمونو شمیم ته ورنزدې شو او پـه رپېدونکو لاسونو ئې راپاڅوله د شمیم زړۀ نور صبر ونۀ کړو او جمال ته ورتر غاړه وته هغه ټوله لکه د پاڼې رپېده - د جمال په ټول بدن کښې د شمیم د بدن ګرم والي چورلکونه خوړل - هغه د شمیم مخ دواړو لاسونو کښې کلک ونیوۀ - د اوښکو ډکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې ئې ورله ښکلې کړې . د شمیم د هر اندام نه لکه چې ساه ختلې وي او جمال د خپل کیفیت اندازه ونۀ لګولې شوه . هغه څۀ ساعت خپلې شونډې د شمیم په سترګوا یښې وې .

او چې بیا ئې کله خپلې رپېدونکې شونډې د شمیم په زیړو تښتیدلو شونډو اېښودې نو د کمرې دروازه په درز بیرته شوه او جمال د کرسۍ نه سر د لاندې راپرېوتو . نوکر په وار خطایۍ رامنډې کړې ,, سر ... خېر خو دے کنه ، ، هغه جمال د فرش نه راپورته کړو . جمال په بقو سترګو یو نظر نوکر ته وکتل ,, یو ګلاس اوبۀ ، ، هغه په اوچو شونډو ژبه راښکه . د هغۀ زړۀ اوس هم بې اختیاره دانګل سترګې ئې پټې کړې یوه اږده ساه ئې راښکه او د خولې نه ئې بې اختیاره وختل ,, تهینکس ګاډ ، ، (THANKS GOD)

داسې حـــالاتـــو زورولے یـــمه
چې تصور دې هم کولے نۀ شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخبار

صوبيدار نيک عمل خان د خپلې نوکرۍ اخري سلوټ هم دومره په چستۍ سره وکړو چې هډو د چا يقين نۀ راتلو چې ګني د هغۀ عمر پوره پنځوسو کالو ته رسېدلے دے. هغه د خپل ريټائرمنټ کاغذونه د کرنل صېب نه په ډېر احترام راواخستل او چې کله ئې په دوېم ځل لاس تندي ته پورته کولو نو کرنل صېب ته ئې په ژور نظر وکتل او لکه د نور کله په شان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ئې دا ځل هم داسې محسوسه کړه لکه چې د هغۀ په وړاندې د هغۀ زلمے زوئے ارشد ولاړ وي.

صوبېدار نېک عمل خان فوځ ته په دې ارمان راغلے ؤ چې هغه به هم يوه ورځ لوئے افسر شي ولې د تعليم د کمي په وجه ايله د صوبېدارۍ عهدې ته رسيدلے ؤ .خو هغه مايوسه نۀ ؤ او د خپل ارمان د تکميل دپاره ئې سترګې د خپل زلمي زوي ارشد په لور وې.ارشد اوس اوس د دولسم امتحان پاس کړے ؤ .پلار به د شپې تر ناوخته پورې زوي ته د خپلې نوکرۍ د زمانې قيصې کولې.او زلمي ارشد ته به ئې وئيل چې زۀ د هغه ورځې په ارمان يم چې تا د فوځ د يو لوئے افسر په وردۍ کښې ووينم .هغه ته د پلار د جذباتو علم ؤ ځکه نو د آئي ايس ايس بي د امتحان دپاره ئې ټول ضروري کتابونه راجمع کړي وو.

او بيا هغه ورځ هم راغله چې ارشد د کمېشن په وړومبني ټسټ کښې د پاس کېدو نه پس کواټ ته د آئي ايس ايس بي دپاره لاړو .او د مقابلې په دغه منډه کښې د خپلو ملګرو نه په هر قدم وړاندې لاړو.د څو ورځو د امتحان نه پس چې هغه کور ته واپس راتلو نو په مخ ئې يقين او اعتماد دواړو چورلکونه خوړل.د ارشد په ليدو د صوبېدار نېک عمل خان زړۀ د خوشحالۍ نه بې اختياره ودانګل او د زوي نه د څۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوربېدو نه ورانديږ ئې په درز سلوټ وکړو ـ ارشد د خندا شين شو ـ او پلار ته بې اختياره ورتر غاړه وتو او بيا د شپې تر ناوخته پورې ارشد خپلې مور خپل پلار او ماشومې خور ته د آئي ايس ايس بي د ټريننګ قيصې کولې ـ او هغوي ټول ورته غوږ غوږ وو ـ

د رزلټ د انتظار دغه څو ورځې ډېرې ګرانې وې ـ مور ئې په نفلونو او دعاګانو نۀ ستړې کېده ـ ماشومې خور ئې خپلې جوړه جامې او لس روژې منلې وې او پلار ئې ورانديږ نه د خيرات دپاره د ,,ګوندل ،، نه مېښه راوستې وه ـ ارشد ته د ټول کور ددې ناقرارۍ او انتظار احساس ؤ څکه نو د پلار په مشوره د رزلټ د پوښتنې دپاره کواټ ته روان شو ـ هغه د خيالونو او فکرونو يو لوئے سېلاب په مخه کړے ؤ ـ هغه په فلائنګ کوچ کښې د ناستو کسانو په خبرو نۀ پوهېدو ـ هغه داسې محسوسوله لکه چې دا د هغۀ ماتحت سپايان دي ـ په زړۀ زړۀ کښې ئې هغوي ته د چپ کيناستو حکمونه هم ورکول ـ په فلائنګ کوچ کښې غږېدونکې موسيقي د هغۀ په ذهن کښې داسې الول کېده لکه چې دا هغۀ ته فوځې بينډ غږېږي ـ د سړک په خوا خوا ولاړې ونې هغه ته د سلامۍ په غرض ولاړ کسان ښکارېدل ـ فلائنګ کوچ لکه د سيلۍ روان ؤ ـ او چې کله ئې د يو ټرک نه لار اخسته نو مخامخ ورله بس راغے. خلقو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو جړق واؤرېدو او بیا نهٔ د چا د ژړا اواز راغے او نهٔ د چا سلګئ واؤرېدې شوې . په فلائنګ کوچ د چا د ګاډي ګمان نهٔ راتلو . او په حادثه کښې په مړو کسانو د بنیادمو یقین نهٔ شو کېدے . په سوونو خلق راتلل ورېدل وارخطا کېدل توبې ئې ویستلې او په مخه تلل .

بیا صبا له د اخبار په وړومبئ صفحه ددې حادثې خبر په لویو کرښو کښې چاپ شوے ؤ ... د اخبار په دوېمه صفحه په آئي ایس ایس بي کښې د کامیابو کسانو نومونه چاپ شوي وو . چې پکښې د ارشد نوم هم ؤ . . . او د اخبار د درېمې صفحې په اخري برخه کښې په وینو لړلے یو مسخ شوے تصویر چاپ شوے ؤ چې لاندې ئې ورته لیکلي وو .

,, د فلائنګ کوچ په حادثه کښې مړ شوے هغه بد قسمه زلمے چې لاتر اوسه ئې د وارثانو پته ونهٔ لګېده ،، .

کـــرېه ورېه کرښـــه د شـــکو پـــه ســـر
وختـه ! لاجوړ نهٔ ووم چې وران دې کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویر

تېوله ورځ باران ورېدلے ؤ . او چې کله د ژمي دغه يخه ورځ د تيارو په تورتم کښې ورو ورو ورکېده نو د اسمان په مخ وريځو په يو بل پسې منډې وهلې . سپوږمۍ به کله کله وريځو د تور څادر نه د لږ ساعت دپاره مخ راښکاره کړو . يو نظر به ئې په کائناتو خپلې پلوشې خورې کړې . بيا به ئې لکه د ناوې سترګې د وريځو په پلوشو کښې پټې کړې . ساعت تېر نۀ ؤ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان برېښنا سپوا شوه ـ او بیا د دغه برېښنا سره په غرونو د تندرونو پرېوتو آوازونه هم هر چا واؤرېدهٔ خو په کلي کښې داسې خاموشي خوره وه لکه چې هر چا د خپلو کورونو نه کډې کړي وي ـ د باران څاڅکي داسې بې ترتیبه راپرېوتل لکه چې څهٔ رنګې چې څوک چاله په مخ درنې درنې څپېړې ورکوي ـ
سیفور په دغه زول او طوفان کښې ګوډ ګوډ روان ؤ ـ چې کله به د هغهٔ په لمدو جامو داسمان برېښنا اولګېده نو د هغهٔ په ګس متې او ښی خپه به د باران د اوبو سره ګډې وډې وینې ښکاره شوې ـ هغه په څان پسې څان راښکلو ولې په شونډو ئې زبیرګے نهٔ راوستو ـ او بیا چې کله هغه یوې دروازې ته نزدې شو نو رو غوندې ئې دروازه اوټکوله ـ هغه دروازې ته د ارمان او حسرت په نظر کتل ـ او چې په دویم ځل ئې دروازه اوټکوله نو ـ ـ ـ دروازه خلاصه شوه ـ یو سپین ږیرے باباسیفور ته مخامخ راغے ـ سیفور د هغهٔ سترګو ته اوکتل ـ اسمان اوبرېښېدو ـ او بابا پوهه شو ـ چې سړے ډېر ژوبل دے ـ هغهٔ سیفور ته دروازه خلاصه کړه ـ ـ ـ او ورته ئې د دننه راتلو اووئیل ـ
سیفور یوه اړده ساه راښکه ـ بابا هغه له اوږه ورکړه او دروازې ته نزدې کمرې ته ئې دننه کړو ـ سیفور د یخنۍ نه رپېدو ـ او بابا ته د موسم احساس ؤ ـ هغهٔ زر زر هور بل کړو ـ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله د هور رڼا په سیفور اولګېده نو بابا د هغهٔ زخمونه واضح اولیدل.

دواړو به یو بل ته په ژور نظر کتل خو چا هم خبره نشوه کولې. اخر بابا غلي غوندې اووے ,, ستا خو لکه چې زخمونه ډېر ژور دي. اودرېږه چې څهٔ پتې درله اوکړم ،، بابا چې څنګه په پتې پسې پاڅېدو نو سیفور ورته بیا په ډېر غور اوکتل. بابا څهٔ تبوکي اوسوزول او چې د سیفور په زخمونو ئې پهې لګولې نو سیفور داسې محسوسه وله لکه د هغهٔ په زړهٔ ټکورنه لګي. چې کله د سیفور لږه تسلي اوشوه. نو بابا ورته ګرم څادر راواخستو. او ورته ئې اووے چې اودهٔ شه چې کله صبا راؤخېژي نو... بیا به پخپله مخه ځې. سیفور بابا ته یو ځل بیا په غور اوکتل. بابا د هغهٔ د سترګو په تجسس او سوالونو پوهېدو. په ډېر چل ئې ترې د زخمونو سوب اوپوښتو. سیفور خبره الول کړه او دومره قدرې اووے چې دشمنان راپسې وو. دغه څو ورځه په مقابله کښې لګېدلے یم. او که چرې تاسو راله امن نهٔ وے راکړے نو...،،

د بابا او سیفور چې کله خبرې اوږدې شوې نو بل خوا د عبدالجبار خان بي بي په کور کښې حیرانه اودریده او دې فکر یوړه چې په دې توره تیارهٔ کښې د هغوي نوکر په خپله وړه کوټه کښې د چا سره خبرې کوي. هغه د ګوتو په سرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته نزدې راغله۔څهٔ ساعت ئې خبرو ته غوږ اونيوهٔ۔بيا ئې د ورهٔ په چوند کښې غلې تماشه اوکړه۔د هغې نظر د اور په لمبو کښې د سيفور په مخ پرېوتو۔زړهٔ ته ئې ډېرې وسوسې او سوالونه راغلل خو....خو خاموشه پاتې شوه۔

د سيفور په مخ ناقراري واضحه ښکارېده۔هغه اړخونه بدلول او د سپين ږيري بابا سره ئې خبرې بدلولې رابدلولې۔ ,,ما په ژوند کښې ډېر څهٔ ليدلي دي۔د خپل هوس دپاره مې ډېرې وينې توې کړې دي خو... اوس ملامته يم۔ماته احساس کېږي چې که پردي سل کورونه وران کړې خپل يو نشې آباده ولې،،۔بابا ددې خبرې سره سر اُوخوزولو۔او بيا ئې سيفور ته اوئيل۔,,مېلمه چرته خپل زړهٔ دې هم درد کړے دے۔سيفور د لږ ساعت لپاره په سوچ کښې لاړو بيا ئې۔يو سوړ اسويلے اوکړو۔,, هو بابا يوه واقعه داسې ده چې زما په دې مجرم ذهن کښې هر وخت ازغي ازغي کېږي۔زما په ضمير بيا بيا چکونه لګوي۔خو... بابا چې کله د عقل سترګې ړندې وي او سړے خپل غرض را اخستے وي نو هاغه څهٔ کوي چې د انسانيت ترې هم ويره کېږي،،۔,,هو تا رښتيا اووے،،۔بابا د سيفور د خبرې تائيد اوکړو۔,,تا راته قيصه کوله،،۔سيفور په اوچو شونډو ژبه راښکله۔,,بابا دا هم داسې د ژمي ورځې شپې وې۔ ماته چا اووئيل چې د امان کوټ کلي د عبدالجبار خان نوکري

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره شوې ده .لوئے افسر دے .او نن صبا به د پینشن پنځه روپۍ را اخلي .د عبدالجبار خان د نوم د اورېدو سره د بابا غوږونه اودرېدل .او په وازه خوله ئې اوو ے ,,بیا ،،؟ سیفور اړخ بدل کړو او قیصه ئې بیا شروع کړه .بیا زۀ په دې غم کښې اخته شوم چې دامرغۍ مې د ګوتو نه اونۀ ځي ځکه نو د هغۀ څارنه مې شروع کړه .او چې په کومه ورځ هغه د بینک نه پسې راواخستې نو زۀ هم په بینک کښې ولاړ ووم .د هغۀ په لاس کښې دومره ډېرو روپو زما د ضمیر سترګې ړندې کړې .چې هغه د بینک نه اووتو نو زۀ ورپسې شوم .هغه چې په ما پوهه شو نو د ځان د خلاصي دپاره ئې ډېرې منډې اووهلې خو اخر زما د پنجې د لاندې راغے ...بابا هغۀ ماته ئې ډېر منتونه اوکړل خو ما د هغۀ نه د هغۀ د ځلوېښتو کالو خوارې په لږ ساعت کښې اوتروړله .او چې کله مې زړۀ ته راغلل چې داسې نه صبا له زما د جرم پته اولګي نو د څۀ سوچ نه بغېر مې دوه درې ډزه په سر اوویشتو .بابا ... زۀ هر څۀ هېرولے شم خو د عبدالجبار خان هاغه اخري سلګۍ هاغه سوالیه نظر نشم هېرولے .کله هم نه ،،.

چې څنګه سیفور دا قیصه کوله نو د بابا د مخ رنګونه بدلیدل رابدلیدل ...چې کله د اور لمبه تیزه شوه نو سیفور د بابا د مخ تښتېدلي رنګونه اولیدل .خو هېڅ ئې اونۀ وئیل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا غلے غوندې پاڅېدو. دروازه ئې خلاصه کړه ـ او چې کور ته دننه شو ـ نو سیفور د اور د لمبې په رڼا کښې مخامخ په دېوال د عبدالجبار خان عکس اولیدو ـ د هغهٔ سترګې بقې را اووتې په مرۍ کښې ئې لاړې اوچې شوې ـ هغه لکه د بُت مخامخ عکس ته کتل بل خوا بابا ساه ساه په ټوپک پسې منډه کړه ـ چې څنګه ئې ټوپک ته لاس کړو نو د شانه نه ورته چا په اوږه لاس کیخودو ـ بابا اوبوګنیدو ـ چې شاته ئې اوکتل نو مشره بي بي ولاړه وه ـ د هغې په سترګو د هور لمبو چورلکونه خوړل ـ بابا به څهٔ وئیل چې مشرې بي بي ورته اووے ,, ما هر څهٔ واؤریدل ـ زما په زړهٔ کښې ستانه د انتقام اور ډېر سېوا دے ـ خو دا د یو پښتون کور دے ـ او د پښتون کور ته چې څوک د امن دپاره راشي نو په هغهٔ ډز کول نهٔ پښتو ده او نهٔ غیرت دے ـ بابا نن سیفور زخمي دے او په زخمي لاس پورته کول نوره هم بده خبره ده ـ ورشه او د کوره ئې باهر کړه ،، ـ

سیفور دا هر څهٔ په خپلو غوږونو واؤریدل ـ هغهٔ ته ځان نور هم مجرم ښکاره شو ـ او چې کله بابا خپلې کوټې ته راتلو نو بیا سیفور د شپې په تیارهٔ کښې په تیزۍ سره وتلے ؤ ـ بابا ورپسې باهر ته منډې کړې خو د شپې په تورتم کښې هغهٔ ته هېڅ نهٔ ښکارېدل ـ ـ ـ څو لحظې پس د ټول کلي خلقو یو ډز

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤریدو ددغه ډز د اوریدو سره د عبدالجبار خان د ښځې زړۀ ته ډېر سوالونه راغلل خو هغې خپل نوکر ته هېڅ اونۀ وئیل۔

او بیا صبا له د کلي په لارو کوڅو کښې هر چا دا خبره کوله چې د بې شمیره بې ګناه کسانو قاتل سیفوري بیګاه په نیمه شپه کښې ,, خپل ځان ،، پخپله اوویشتو۔

چې احساس شي ملامته ضمیر ویخ شي
نو ژوندون بیا د ژوندون په اوږو بار وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل

د ساده کلي په سادګۍ کښې لا اوس هم مستي په غورځنګ وه په ګودرونو کښې به هر مازیګر ښکلا ګانو یو بل له غاړې ورکولې. په تنورونو به د پېغلو خندا ګانو نوره ګرمي پېدا کوله. د چنار په لوړو ښاخونو کښې به ټالونو ,, ژوند ،، له جوتې ورکولې . کورونه ,, خړ ،، وو خو ضمیرونه پاک وو . کوڅې ,, تنګې ،، وې خو زړونه فراخه وو. دیوالونه کچه وو خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوظونه ،، پاخهٔ وو ـ په جوماتونو کښې به تر ناوخته خلقو د کلي په مسئلو خبرې کولې او په حجرو کښې به لاس اوس هم د رباب تارونو د وختونو نغمې وئیلې ـ

جمال او مرجانه هم د ژوند د رباب ,, دوه نغمې ،، وې د جمال د ځوانۍ او ښائست خبرې به په ګودرونو او تنورونو کېدې ـ خو د مرجانې د پېغلتوب خبره د چا په خوله نهٔ شوه راتلے ـ

د دواړو د کليو تر مينځه ايله دوه ميله فاصله وه ـ ځکه نو غم ښادي شريکه وه ـ مرجانه د ورکوټوالي نه د جمال په نوم وه ـ جمال د کمال خان زوئے ؤ او کمال خان د مرجانې د پلار د مودو يار ؤ ـ دواړو د ځوانۍ ډېر رنګونه په يو بل شيندلي وو او د وخت تېرېدو باوجود لا اوس هم په دغه رنګونو کښې ځلا وه ـ او بيا چې کله د رباب دغه دواړه نغمې په يو سر کښې ځائے شوې نو په ټوله ,, علاقه ،، کښې خوشحالي وه ـ مرجانه د جمال په کتو نهٔ مړېده او جمال د مرجانې په سترګو کښې ورک ؤ ـ

کشماله د مرجانې کشره خور وه او نعيم ئې مشر ورور ؤ چې په فوځ کښې مېجر ؤ ـ مېجر صيب به کله کله په چوټۍ کلي ته راتلو او هر ځل به ئې تر ناوخته پورې کشمالې ته د فوځ قيصې کولې ـ که هر څو هغې دغه قيصې څو څو ځله اورېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي خو د ورور د زړۀ دپاره به ئې ورته هر ځل غوږ نيولے ؤ ځکه چې ميجر صيب په کشمالې ډېر زيات مئين ؤ او کشمالې ته ددغه مينې پوره پوره احساس ؤ.

بلخوا جمال د مرجانې په ټول ټبر ګران ؤ. ولې کشمالې به په هره خبره کښې د هغۀ ذکر کولو او چې کله مرجانه وادۀ شوه نو کشماله به اکثر هم خور کره وه. هغې به چې کله جمال ته په ډېر مينه ,, بهائي جان ،، وئيلو نو د هغۀ په سترګو کښې به د خوشحالۍ اوښکې لاړې راغلې او د زړۀ د رباب هر يو تار به ئې داسې نغمه شروع کړه چې هغه به پرې پخپله هم نۀ پوهيدو.

د وادۀ نه يو نيم کال پس چې کله مرجانه د وړومبي ماشوم د کيدو په موقعه ناروغه شوه نو کشماله د هغې د خدمت دپاره په دۀ راغله د خور خدمت سره سره به چې له هغې جمال له جامې استري کولې هغۀ ته به ئې روټۍ اېښوده د هغۀ پېزار به ئې پالش کولو نو زړۀ او ضمير به ئې د يو بل نه داسې عجيبه عجيبه پوښتنې کولې چې د کشمالې نه به يوه دوه خطا شول. د ځان سره به ئې ډېر څۀ وئيل کوم چې صرف هغې اوريدے شول.

چې کله د مرجانې ماشوم د څلوېښتو ورځو شو نو هغه پلار کره لاړه. کشماله په دغه ورځ ډېره خوشحاله وه. مرجانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته د خپلې ناروغتیا قیصې کولې او کشمالې د ,, بهائي جان،، نه په دروغه ګیلې مانې کولې ـ ورځ تېره شوه ـ او چې کله مابنام تیارۀ خوریده نو مېجر صیب هم راغے ـ په کور کښې خنداګانو جوختې غارې ورکړې ـ کشماله په کور کښې توده توده ګرځېده او چې کله شپه په غزیدو شوه نو کشمالې د کور په لویه کوټه کښې خپل ورور او ,, بهائي جان ،، له کټونه سم کړل ـ خبرې وشوې ـ ګیلې ترسره شوې او بیا په کور کښې ورو ورو اوازونه ورکېدل ـ

ټول خلق اوده شول ولې کشمالې له خوب نۀ ورتلو ـ هغې بیا بیا اړخونه بدلول ـ چې کله به ورله یو نازک غوندې خیال ضمیر اوتخنولو نو د هغې د زړۀ درزا به سبوا شوه ـ په کټ کښې به ئې سر راپورته کړو ـولې ګېر چاپېره به د خاموشۍ نه علاوه هېڅ نۀ وو ـ کله کله به ئې د سوچ په ولوونو کښې جمال وننښتو ـ د هغۀ ځوانۍ او ښائست ته به فکر یوړه ـ زړۀ به ورته ډېر خۀ ووئیل خو هغې ته به ځان ډېر لوئے مجرم ښکاره شو ـ زر زر به ئې توبه وویسته او سترګې به ئې پټې کړې چې کله شپه توره هم پخه شوه نو مخامخ په ځوړند لالټین کښې تیل خلاص شول او ساعت تېر نۀ ؤ چې ټول کور په تیارو کښې ورک شو ـ دې تیارو د کشمالې زړۀ نور هم ناقراره کړو ـ جمال د هغې په ذهن او سوچ کښې د خندا شین ولاړ ؤ ـ ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره د څۀ سوچ کولو نه پس هغه د کټ نه راپاڅېده ـ ګېر چاپېره ئې تورې تيارې ته وکتل ـ بيا د سر وېښتۀ سم کړل او د پنجو په سرونو د کور لوئې کوټې طرف ته روانه شوه ـ د هغې په هر رګ کښې وينې ټوپونه وهل ـ ساه ئې لنډه لنډه کېده ـ لاسونه او پښې ئې رپېدل خو ,, زړۀ ،، لکه د ماشوم د لاسه نيولې وه ـ

کوټه لرې نۀ وه او ساعت تېر نۀ ؤ چې کشماله د جمال د کټ سر ته ولاړه وه ـ يو څو ځله ئې اوږده ساه راښکه او بيا ئې په رپېدونکي لاسونه د جمال په ,, سر ،، کېښودل ـ هغې داسې محسوسه کړه لکه چې د وجود په هر رګ کښې ئې د اور لمبو چورلک خوړلے وي ـ هغه نۀ پوهېده چې څۀ وکړي جمال په ډوب خوب اودۀ ؤ او کشماله ايله د کټ بازو ته انډول شوې وه چې د کټ بازوګانو چغې کړې ـ د کشمالې نه لکه چې ساه ختلې وي ـ زر دجمال د کټ خوا ته کښېناسته ـ مېجر صېب په خپل کټ کښې ډډه بدله کړه او چې بيا کشماله په دغه تورتم کښې د چا په ښکالو هم پوهه شوه نو نوره هم وارخطا شوه او په خړپوسو خړپوسو د کوټې نه بهر راووته ـ

د هغې د رګ رګ نه خوله روانه وه ـ او چې څنګه خپل کټ ته ورسېده نو خوره وره پړمخې راپرېوته ـ هغې ځان سره په چغو چغو ژړل د زړۀ درزا ئې دومره سېوا شوه چې د هغې د برداشت نه ووته ـ او کله چې دغه درزا ورو ورو کمېده نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ژړا هم ورو ورو د شپې په خاموشۍ کښې ورکېده او چې کله بیا د چاپېرچل نه د شپې تور څادر راغونډېدو او د صبا سترګه راختله نو کشماله په خپل کټ کښې بڅې سترګې مړه پرته وه.

تــا مې د حال پوښتنه اونکړله
د زړۀ خبره وه په زړۀ پاتې شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ ګاډے واپس کړه

,, جنت ګل ،، اسمان ته وکتل. او بیا ئې یوه اوږده ساه راښکه بېلچه ئې په اوږه کړه او ستړے ستړے د کلي په لور روان شو. د ماښام تیارۀ خورېدونکې وه خو د کلي ځنې زمیدار لا اوس هم په خپلو کارونو کښې بوخت وو. جنت ګل د دغه کلي والو سیوري لیدل چې د سپوږمۍ په کچه رڼا کښې تت تت ښکارېدل. هغه ټوله ورځ په پټي کښې تېره کړې وه خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو د کمي په وجه ئې اوبۀ خور سرته نۀ ؤ رسولے ـ د هغۀ خولې له دوه درې ځله یوه ټپه راغله اوبیا ئې داسې د ذهن نه په بېرته لاړه چې جنت ګل ئې د لفظونو اندازه هم ونۀ لګولې شوه ـ

کلے دومره لرې نۀ ؤ ـ جنت ګل چې کلي ته راؤرسېدو نو بیا په کورونو کښې رڼاګانې بلې کړے شوې وې ـ هغه د خیالونو په ژور سیلاب کښې د ځان نه ورک ؤ ـ ځکه نو ورته دا پته اونۀ لګیده چې کله د خپل کور دروازې ته راؤرسیدو ـ هغه بېلچه په درز دروازه کښې ګزار کړه ـ خپلې جامې ئې دوه درې ځله اوڅنډلې اوبیا د خپل محلت لوئې حجرې ته ورغے ـ

په حجره کښې د ټنګ ټکور محفل تود ؤ ـ او چې کله به چا د منګي د ټنګ او د ستار د ترنګ سره ,, ټپه ،، پورته کړه نو جنت ګل به په دغه ناقراره جذبو کښې خپل تت شان عکس ښکارېدو ـ هغه په فکرونو کښې ورک ورک یو اړخ ته پخه ډډه وهلې وه ـ او د ټولې ورځې د ستومانۍ د ویستو دپاره ئې د کلي د زلمو مخونو ته په زیر زیر کتل ـ

کلے د ټولو شریک ؤ ـ ځکه نو ورکښې هر یو مخ د بل سره اشنا ؤ ـ دا ددغه کلي معمول وو او جنت ګل ددې ساده باده ښائستونو یوه حصه وه ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کله شپه په غزېدو شوه نو د کلي خلق ورو ورو په خورېدو شو ځکه نو جنت ګل ته هم دا احساس وشو چې هغۀ د ماښام روټۍ هم نۀ ده خوړلې. هغه کور ته په داسې حال کښې ننوتو چې په زړۀ کښې ئې یوې داسې وسوسې لتې وهلې چې هغۀ ئې احساس نۀ شو کولے. په کور کښې ډیوه تته شان بلیده جنت ګل چې نزدې ورغے نو ښځه ئې ورپسې راپاڅېده او په رپېدونکو شونډو ئې ورته ووې ,, ښۀ ده چې کور ته راغلې ،، جنت ګل د ډیوې په تته رڼا کښې د هغې په مخ راغلې اوښکې ولیدې. زړۀ ئې یو نرے غوندې درز وخوړو. ,, خېر خو دے کنه ،، د هغۀ مرۍ ونښته. ښځې ئې په خپل شلیدلي پیڅکي اوښکې وچې کړې او جنت ګل ته ئې مخ را واړولو. ,, د نازکې تبه هډو کمېږې نه ،، هغې دومره قدر له ووې او بیا ئې خپلې ماشومې لور ,,نازکې،، ته وکتل چې اوس هم د نغرې په غاړه په پورت کټ کښې پټې سترګې پرته وه جنت ګل چې نزدې ورغے او د لور په تندي ئې لاس کېښودو نو د وجود په هر رګ کښې ئې ګرمي خوره شوه. هغه خپلې ښځې ته هېڅ ونۀ وئیل خو په درنو قدمونو واپس د کور نه راووتو.

ساعت پس کور ته د لالټین یوه رڼا رادننه شوه. د جنت ګل ښځې په دغه رڼا کښې انداز ه لګولے شوه چې دا د کلي بابو صېب دے چې ورپسې جنت ګل د بابوصېب صندوقچه په لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

را روان ؤ . بابو صيب چې كله د نغري خوا ته ورغے او د نازكې په تندي ئې لاس كېښودو نو لاشعوري طور ئې د خولې نه وختل چې ,, اُف دا خو ډېره زياته تبه ده ،، هغۀ د ماشومې په تندي لونده كپړه ځو ځله كېښوده اوبيائې ورله څۀ شربت وركړو . بابوصيب جنت ګل ته تسلي وركړه او ورته ئې ووې چې ,,دې شربت سره به دا ښۀ شي خو ښۀ به دا وي چې صبا له ئې د ښار لوئے هسپتال ته ورسوئ ،، . د جنت ګل په مرئ كښې لاړې ونښتې . بابو صيب ته ئې په سوالي نظرونو وكتل خو بابو صيب د هغۀ په وړاندې هيڅ ونۀ وئيل او صندوقچه په لاس واپس روان شو .

جنت ګل ماشومې لور ته او بيا خپلې ښځې ته وكتل څوك چې سر تور سر وارخطا ولاړه وه . ,, حوصله كوه ،، هغۀ خپلې ښځې ته ووې ساعت تېر نۀ ؤ چې ماشومې زبيرګے وكړو او په نښتې ژبه ئې اوبۀ وغوښتې . جنت ګل خپلې ښځې ته وكتل د هغې په مخ لكه چې د اطمينان نښې ښكاره شوې وې . ماشومې ته ئې زر اوبۀ وركړې . د اوبو سره هغې سترګې وغړولې اول ئې پلار ته وكتل او بيا ئې مور ته وكتل او بيا ئې سترګې پټې كړې شپه ورو ورو غزيده او عن تر دې چې د سحر اذان وشو خو جنت ګل او د هغۀ ښځې دواړو يو بل ته په سواليه نظرونو كتل .

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحر له د نازکې تبه بیا سېوا شوې وه ـ سترګې ئې پټې وې ـ چې کله رڼا خوره شوه نو جنت ګل د کلي د اډې نه ټیکسي موټر راوستو ـ مور نازکه په اوږه واچوله او په جنت ګل پسې شاته شاته روانه شوه ـ او بیا چې دوي په ټیکسي کښې کښېناستل نو ډرائیور ته ئې ووې چې ,, تا دي کوه په لاره کښې چرته ایسار نۀ شو ،،

ټیکسي د کلي نه څو فرلانګه تلے ؤ چې د ,, قانون واکدارانو ،، د تلاشۍ دپاره ودرولو ـ جنت ګل ورته په رپېدونکو شونډو خبره وکړه ـ او هغوي څکه ومنله چې جنت ګل ئې پېژندو ـ ولې وړاندې ګام په ګام په روډ کښې لوئې لوئې تیږې پرتې وې ـ او ددغو تیږو سره ټوپک په لاس د قانون واکداران ،، ولاړ ووـ هغوي به راتلل د جنت ګل نه به ئې تپوسونه کول ـ د ګاډي تلاشي به ئې اخسته او بیا به ئې د تلو اشاره کوله ـ جنت ګل څو کسانو ته په غصه دا هم ووې چې ,,دا د اسلام تقاضا نۀ ده چې بل مسلمان ورور ته دې تکلیف ورسولے شي ـ اخر هم زۀ ددې خاورې اوسېدونکے یم ـ او بیا زما سره زنانه ده ـ لږ سوچ اوکړئ سړیتوب هم څۀ شے دے ـ ,, خو د هغوي د خان د حکم تابعدار ،،وو د اسلام او د کلتوري روایاتونه ـ د ښار لوئې هسپتال ته ایله د یوې ګینټې لار وه او جنت ګل په پنځو ګینټو کښې لا هلته نۀ ؤ رسیدلے ـ د قانون

(c) ketabton.com: The Digital Library

واکمنو سره د خپلې نوکرۍ غم ؤ ـ او جنت ګل د ځان په غم اخته ؤ ـ

چې لوئې هسپتال ته ایله دوه فرلانګه لار پاتې شوه نو د جنت ګل ښځې ورو غوندې د هغهٔ په اوږه لاس کېښودو ـ جنت ګل په هیبت مخ راواړولو هغې د خپلې ښځې په سترګو کښې ئې غټې غټې اوښکې ولیدې څهٔ تپوس به ئې کولو چې ښځې ئې ,,نازکې،، ته اوکتل او چې د جنت ګل سترګې په ماشومې نازکې ولګیدې نو د هغې سترګې وازې پاتې شوې وې ـ د جنت ګل د سترګو نه دوه غټې اوښکې لاړې او د ږیرې په وېښتو کښې ورکې شوې ـ هغهٔ په رپېدونکو شونډو د ټیکسي ډرائیور ته دومره قدر له ووې ,, استاذ ګاډے واپس کړه ،، ـ

د ارمان جولۍ مې تشه درنه یوړه
وخته څومره لېونے جبر دې اوکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچې اوښکې

,, ښه نصيبه ،، د رحيم الله خان د کور پېدائشي نوکره وه ـ هغې ته ياد وو چې ايله د لسو کالو وه نو مور به ورته د کور کار سره سره د خانانو د ,, نازونو ،، خبرې کولې ـ او بيا وخت هغې ته هر څۀ زده کړل ـ د مور د مرګ نه پس چې کله د ښه نصيبې په ژوند کښې د اميد اخري رڼا لتې وتکولې نو هغې د صبر ساه واخسته او خپل ټول ارمانونه ئې د ,, خانانو ،، د کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وترل . هغه به د سحر نه تر شپې ناوخته پورې د کور په کارونو کښې داسې بوخته وه چې خپل ځان به ترې نه هېر ؤ او اکثر به نهره اوده شوه . هغه ماشومه وه . پېغله شوه خو د پېغلتوب بې فکرې ئې ونۀ ليده . چرته ئې په ډکه خوله ونۀ خندل او د وخت د ظلم ، جبر او ناکړدو احساس ورته هله وشو چې کله موده پس ئې د لوئې اختر په دوېمه ورځ په آئينه کښې خپل ځان ته وکتل.

د هغې په مخ کښې د وختونو کرښې واضحه ښکارېدې . په تورو ويښتو کښې ئې ,, سپين ډکي ،، يو بل سره غاړه وتي وو . د هغې زړۀ ډوب ډوب شو . ژوند ورته په خپل کمزوري وجود ډېر لوئې بار ښکاره شو . او د بار دغه احساس د ښه نصيبې د ارمانونو ملا بې وخته ماته کړه . هغه به چې کله د فرش صفايئ ته برنده کښېناسته نو بيا به راپاڅېدے نۀ شوه . د وجود په هر رګ کښې ئې نينې ورتيدې . ولې هغې به چاته هم ګيله نۀ کوله . او بيا ورو ورو دغه کمزورئ ښه نصيبه د کټ کړه . هغه به ټوله ورځ اوشپه ټوخيده . دوه درې ځلې ئې د کور په کارونو پسې د راپاڅېدو کوشش وکړو خو ونۀ شوه .

يوه شپه چې کشر خان ناوخته کور ته راغے او په يخنئ کښې ئې ښه نصيبه بهر په دالان کښې په ټوخيدو وليده نو خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوکر ,, بهادر خان کاکا ،، ته ئې ډېرې بدې ردې ووې او ورته ئې ووې چې ,, دا کور دے څۀ هسپتال خو نۀ دے ،، بهادر کاکا شپه په شپه ښه نصیبې له د خان د بنګلې نه په ډېر لږه فاصله کښې د ځاروؤ په غوجل کښې کټ برابر کړو او ښه نصیبه د کور نه غوجل ته په داسې حال کښې ورسیده چې د خپلې مور د لاس د لوګو وهلې برستنې نه علاوه ورسره نور هېڅ هم نۀ وو ۔ هغه به یوازې پرته وه ۔ مشر خان د کلي د مسئلو نه نۀ ؤ اوزګار او ,, بېګم صیب ،، د بیمارۍ نه کرکه کوله ۔ صرف بهادر کاکا ؤ چې کله کله به ئې ښه نصیبې له ډاډ ورکړو۔

د څو میاشتو پرله پسې ناروغتیا ښه نصیبه کمزورې کړه هغه به هر وخت د فکرونو سیلاب په مخه کړې وه ۔ یوه ورځ هغې ته خپل ماشوم والے بې اختیاره یاد شو چې کله هغه ناروغه وه او مور ورله د مشر خان په وېنا ډاکټر راوستے ؤ او بیا د یوې ستنې وهلو سره هغه جګه جوړه شوې وه ۔ ددې سوچ سره د هغې په پترې پترې شونډو نرۍ مسکا خوره شوه ۔ د هغې په بې وسه زړۀ کښې یو معصوم غوندې ارمان راؤپاریدو چې ,, کېدے شي مشر خان ته زما د بیمارۍ پته ولګي او بیا راله ډاکټر راولي ،، ۔څو ورځې هغه د امېد او ,,مایوسۍ ،، سره په جنګ وه ۔خو بله ورځ ئې په رښتیا د خان خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واؤرېدې چې ,, هلکه بهادره لاړ شه او د ښار هغه لوئې ډاکټر راوله.

دې اورېدو سره د ښه نصیبې په کمزورې مخ پیکه رنګونه غاړې ورکړې. هغې د بړستنې نه سر رابهر کړو. اوبیا ئې چې کله د بنګلې نه د موټر د وتو اواز واؤریدو نو د سکون یوه اوږده ساه ئې راښکه. هغې ته ځان په رښتیا ,,خوش نصیبه،، ښکارېدو. د ډېرې خوشحالۍ نه ئې سر په خیرنه بړستنه کښې کلک پټ کړو او د ډاکټر راتلو ته ئې غوږونه نیغ ونیول. د هغې زړۀ بې اختیاره درزېدو خو په دغه درزا کښې یو پټ سکون ؤ چې ښه نصیبې له ئې تسلي ورکوله.

د ډېر ساعت د خاموشۍ نه پس ښه نصیبې د مشر خان رعب دار اواز واؤرېدو. ,, زما کشرې بچي بیګاه تولـه شپه شوګیره کړې ده. څنګه ښۀ به شي او که نا ،، د ښه نصیبې وار خطا شو چې ګني د کشر خان طبیعت ډېر خراب دے. د یو ساعت دپاره ترې خپله بیمارې هېره شوه ځکه چې کشر خان د هغې لاسو کښې لوئے شوے ؤ. د بنګلې نه دوه موټرې په یو بل پسې ووتې د موټرو اواز ورو ورو لرې کېدو. او عن تر دې چې غیب شو. ښه نصیبې په کټ کښې ډډه بدله کړه. او چې مخامخ ئې وکتل نو بهادر کاکا ولاړ ؤ. د هغۀ په مخ مایوسي خوره وه او دغه مایوسي د ښه نصیبې تلوسه نوره هم سېوا کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهادر کاکا نژدې راغـے ښـه نصـیبې ورتـه پـه رپـېـدونکو شــونډو څــهٔ وئیــل غوښــتل چــې بهــادر کاکــا پخپلــه خبــره راواخستله ـ ,, کشر خان بیګا ټوله شپه خوب نهٔ د ے کړے یـره خو عـجیبه دنیا ده ،، ښه نصیبې تـرې نـه پـه وارخطـایـۍ تپـوس وکړوـ ,, نـو ګنـي خـدائے مکـړه ناروغـه د ے ،، ـخـان نـهٔ د ے ناروغـه د هغـهٔ سـپـے ټـائیګر نـاجوړه د ے ـاو مشـر خـان ورلـه د ښـار لـوئے ډاکټـر راوسـتے وو ـد بهـادر کاکـا خبـرې سـره پـه ښـه نصیبې سر وچورلیدو پـه مـخ ئې دوه کـږې ووږې اوښـکې راغـلـې ځـان ورتـه ډېـر بـې ځوکـه ښـکاره شـو ـهغـې د حسـرت پـه ډکـو سـترګو مخـامخ د رحـیم الله خـان لـورې بنګـلـې تـه وکتـل چـې پکښې د ښه نصیبې د ماشوم والي او ځوانۍ سیورې تت شـان ښکارېدل ـهغې دغه سېورو ته په سلګو سلګو ژړل او سـېورو د هغې پـه بې وسۍ پـه بق بق خندا کوله ـ

ځوک د چا په مجبورۍ پورې خندا کړي
ځوک پـه خپـل نصیب پـه چغـو چغـو ژاړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخري خط

رېل ګاډي ځو کريکې ووهلې .او بيا يو درز سره وخوزيدو .سهېل دغه درز په خپله سينه کښې محسوس کړو . هغه د سګريټ نه يو دومره اوږد کش راښکو چې سګريټ ورسره لمبه شو ولې هغه دغه لمبه ونۀ ليده .او دا غالباً ځکه چې د هغۀ په زړۀ کښې ددې نه زياتې لمبې بلې وې .هغه د رېل ګاډي د کهړکۍ نه سر رابهر کړو .په سټېشن کښې ولاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کسانو مسافرو ته ئې لاسونه خوزول ـ او مسافرو ورنه د لاسونو په خوزولو د رخصتیدو اجازت اخستو ـ سهیل هر چا ته په ژور نظر کتل ـ د جدایۍ احساس له ئې لفظونه لټول خو چې کله ئې سترګې په ,, سیما ، ولګیدې نو خوله ئې وازه پاتې شوه ـ د هغه په خپلو سترګو باور نۀ راتلو ـ د هغۀ د خولې نه لاشعوري طور یوه چغه وخته ـ هغه د کهړکۍ نه لاس بهر کړو ـ

سیما لکه د ماشومانو په سهیل پسې رامنډې کړې هغه لا سهیل ته نزدې شوې نۀ وه چې د ګاډي رفتار تېز نه تېزۀ لړې کړه ـ سیما په سټېشن ساه ساه اټاله پاتې شوه ـ د هغې لاسونه بې اختیاره خوزیدل او چې کله ریل ګاډے د نظر د حد نه ووتو نو د سیما په خپل مخ لړۍ لړۍ اوښکو ته پام شو ـ هغې زر زر په لوپټه اوښکې اوچې کړې او ځوړند سر د ریلوے سټېشن نه بهر روانه شوه ـ

سهیل او سیما دواړه د یونیورسټۍ ملګري وو ـ په دوه کاله کښې هغوي یو بل ته دومره رانزدې شوي وو چې د وخت فاصلې ئې د خیال نه وتې وې ـ سهیل د ډېر لرې نه یونیورسټۍ ته د ځان په لټون پسې راوتے ؤ او سیما د ښار د یوې داسې کورنۍ حیا وه کومه چې په دولت هم مړه وه او د شرافت تس ئې هم خور وو ـ سهیل څو څو ځله د سیما کور ته تلے ؤ او ځکه نو د هغې پلار او ورونو پېژندو ولې د سهیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروند خوئي او حیاناکې ځوانۍ دغه تګ راتګ هر ځل دروند کړے ؤ .د یونیورسټۍ دوه کاله داسې د سترګو په رپ کښې تېر شول .چې نه ئې سهېل احساس وکړے شو او نه سیما ته دغه اندازه ولګیده خو نن چې کله د شپاړسم پاس کولو نه پس سهېل کلي ته روان شو نو دزړۀ تارونو ئې د ماضي یوه نغمه اچېړله .هغه ددغه نغمې په هر ترنګ اوښکې تویې کړې .خو وخت ددغه اوښکو هېڅ پروا نۀ شوه کولے .

کلي ته د رارسېدونه پس هغۀ څو ځله دا فیصله وکړه چې پلار ته د سیما په حقله خبره وکړي خو هر ځل به ورله ,,پښتو،، د ارمان په مرۍ پښه کېښوده .څۀ موده خو هغه په دغه ذهني اضطراب کښې راګیر ؤ خو په هغه ورځ ئې د سر نه لمبه وختله چې پلار ئې ددۀ د ترۀ لور سره د کوژدن خبره وکړه مور به ورته د ترۀ د لور خبرې کولې او د سهېل په مخ به رنګونو په یو بل پسې منډې وهلې .هغه څو ځله اراده وکړه چې چغې کړي او دنیا ته د خپلې مینې قیصه بیان کړي خو د ,,خانداني روایاتو ،، او د مشرانو د ,,عزت ،، تر مخه ئې هر ځل په مرۍ کښې لاړې اوچې شوې .د سهېل ملګرو خندل او هغۀ په خپلې مجبورۍ اوښکې تویولې .

کوژدن وشوه .سندرې ووئیلے شوې .مبارکیانې واخستے شوې خو سهېل به چپه خوله یوازې ګرځېدو .

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه پوهېدو چې څۀ فيصله اوکړي خو د سيما راليږلي خط د هغۀ په ذهن کښې يو طوفان راپورته کړو ـ ,, پرون راته چا ستا د کوژدن خبره وکړه ډېر څۀ مې درته ليکل غوښتل خو په زړۀ مې د صبر تيږه کېښوده ـ زۀ خفه نۀ يم خو دا يو ارمان مې ژوند ته نۀ پرېږدي ـ چې کاش ما هم دغه جينۍ يو ځلې ليدلے وې اخر ستا د ترۀ لور ده لکه ستا به ښائسته وي ـ زما کوژدن هم پرون مازيګر د ماما زوئے سره وشوه ـ تۀ خفه کېږه مه ـ دا د نصيبونو خبرې دي ـ د سيما دا څو کرښې خط د سهېل د ډېرو معصومو ارمانونو قتل ؤ ـ هغه د ځان نه بيا بيا دا تپوس کولو چې اخر سيما ته دا هر څۀ چا ووئيل خو چې د هغې د کوژدن خبرې ته فکر يوړو نو د وينې رفتار ئې سېوا شو ـ د هغې په بې وفايۍ ئې زړۀ له دلاسې ورکړې ـ د دلاسو دا ورځې هم داسې تيرې ـ د کوژدن نه څۀ موده پس چې کله د سهېل وادۀ وشو نو د ژوند په هر قدم هغه سيما ياده کړه ـ د ترۀ لور څو څو ځله د سهېل دا خاموشي محسوس کړه خو په مطلب ئې ونۀ رسيدۀ ـ

کال پس چې کله سهېل د يو زوئے پلار شو نو د ماضي يادونه ئې د ذهن نه وويستل ـ او د نوي ژوند سره ئې نوې اشنائي جوړه کړه ـ ولې د اشنايۍ دغه آئينې هله ,,درز،، وکړو چې پوره درې کاله پس د سيما دوېم خط راغې هغې دا ځل هم يو څو ټکي ليکلي وو ـ ,, زۀ ستا د زوئے د کېدو نه خبر شوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

یقین وکړه ډېره خوشحاله شوم . او هن رښتیا زما هم یوه لور شوې ده بالکل زما په شان . ستا زوئے به بیخي ستا په رنګ وي . خو خفه په دې یم چې لیدے ئې نۀ شم . زما دپاره ورسره ډېره مینه کوه ، ، .

د خط لوستو سره د سهېل په ذهن کښې د سیما او د هغې د ماشومې تصویرونه لاړل راغلل هغۀ غوښتل چې لاړ شي او د سیما لور یو نظر ووینې . خو اوس دا خبره ګرانه وه . سهېل خط د یونیورستۍ د ورځو په ډائرۍ کښې ,, خوندي ، ، کېښودو . او بیا ئې ژوند ته لاسونه ورکړل . هغۀ د نوکرۍ په ځائے په کلي کښې یوه وړه فیکټري ولګوله . چې د سحر نه تر ماښامه پورې به هم هلته په کار کښې اخته وو .

لس کاله پس د سهېل کاروبار په خورېدو وو . د هغۀ د ژوند تقاضې بدلې وې . یوه ورځ چې د کار نه ناوخته راغے نو ماشومان ټول اودۀ شوي وو . ښځې ورته ډوډۍ ورکړه او هغۀ لا نمړۍ نۀ وه پورته کړې چې ښځې ورته وې ,, نن دې څۀ چیټۍ د کور په پته راغلې ده . خدائے خبر چې د چا ده ، ، د سهېل رنګ زیړ وتښتېدو . هغۀ ښځې ته د چیټۍ د راختو ووئیل . هغه په خط پسې پاڅېده او د سهېل ذهن ته بې شمېره سوالونه پرله پسې راغلل . چې ښځې څنګه لفافه سهېل ته په لاس کښې ورکړه نو د هغۀ زړۀ یو درز وخوړو . زر زر ئې خط پرانستو . د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیما ددې خط سره د سهیل زړۀ د ماضي نغمه یو ځل بیا په خوند خوند وچېړله.

,, پرون مې دا زړۀ ډېر ډوب ډوب کېدو نو ماشومان مې ځان سره کړل او په یونیورستۍ کښې د هغه ګورې ونې سیوري ته کښېناستم چرته به چې ما او تا کله کله مازیګر تر ډېر ناوخته پورې ناست وو. ماشومانو لوبې کولې او ماته دا احساس کېدو چې تۀ کله ښارته راځې نو ددې ونې سیوري له به خا مخا راځې او لکه څنګه چې زۀ دلته پرون د ځوانۍ په سیوري پسې ورکه ورکه ګرځېدم دغه رنګ به تاته هم ددې ونې لاندې زما خیال سیورے سیورے کېږي ،،.

د سهیل شونډې سپینې وتښتېدې روتۍ ئې هم دغسې پرېښوده او نېغ خپلې کمرې ته لاړو ښځې ترېنه تپوس ونۀ کړو ځکه چې د هغې ذهن له ددغه تپوس دپاره الفاظ نۀ راتلل. لکه د نور کله د سیما دې یاد هم وخت سره سره د سهیل د زړۀ نه کډه وکړه.

پنځویشت کاله پس بیا د سهیل بچي زلمي وو- هغوي د فیکټرۍ لمن نوره هم فراخه کړې وه. او ځکه نو سهیل به

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکثر یوازې یوازې ناست ؤ . کله به ئې اوږدې اوږدې ناولې کتلې او کله کله به ئې د ځوانۍ د وخت په تصویرونو پسې چشمې لګولې . یوه ورځ چې هغه په کور کښې بالخت ته ډېره وهلې وه او د نسیم حجازي لیکلے ناول ئې لوستو نو چا د دروازه ووهله . سهیل په درنو قدمونو دروازې ته ووتو . د ډاکې نه ئې خط واخستو . د چشمو په ګوټونو کښې ئې ورته لاندې باندې وکتل . د کمزورې وجود کمزورې زړۀ ئې په سینه کښې بې اختیاره ودانګل . سیما ته د پنځویشت کاله د تېرېدو احساس ؤ هغې دا ځل لیکلي وو.

,, پرون چې مې کله په آئینه کښې د خپل مخ کتاب لوستو نو په خپل سر کښې سپینو ویښتو ته فکر یوړم . ستا د سر ویښتۀ خو به هم سپین شوي وي کنه او په دغه سپینو ویښتو کښې به تۀ ځومره ښکلے او درونډ ښکارې . زۀ هره لحظه تا د تصور په سترګو وینم او تۀ چې کله یوازې شې نو کله کله به دې زما خیال خامخا چیړي ،،

سهیل ځو ځو ځله دا خط ولوستو . خولې له ئې بې اختیاره راغلل ,, واقعي چې لېونۍ ده ،، او بیا په درنو قدمونو د آئینې مخې له ورغے خپلو سپینو ویښتو ته ئې وکتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول مسکې شو او بیا ئې د زړۀ د تل نه یو سوړ اسویلې د شونډو سرونو له راغې.خو په خوله ئې هېڅ هم ونۀ وئیل.

څو کاله پس د سهېل د زامنو ودونه وشو لونړه ئې د پردو کورنو شوې او د هغۀ په ژوند د تنهایۍ توري وریځې ګوري ګوري شوې.هغه به تهوله ورځ یوازې په خپله کمره کښې ناست ؤ .د کتابونو لوستونه ئې زړۀ موړ شو .خو په دغه تنهایۍ کښې ئې یو پارسل نوې هنګامه راپورته کړه.هغۀ د ډاکې نه په رپېدونکو لاسونو دغه پارسل واخستو.د پارسل دپاسه لیکلو ته ئې په چشمو کښې په غور وکتل د سیما د خط پېژندو سره هغه د ځان سره غلې غوندې اوخندل او بیا ئې اووې ,, تۀ ګوره لېونۍ زۀ پرې اوس هم ګران یم ،، بیا ئې ډېر په احتیاط پارسل پرانستو په هغې کښې د سهېل خطونه ، د هغۀ د لاس ډېرې داسې نخښې چې د سهیل نه پخپله هم هیرې وې.سهېل ددې هر څۀ نه زیات د سیما خط لوستو ته لېواله ؤ. د پارسل په ویخ کښې یوه لفافه د سهېل په نوم وه سهېل زر زر په رپېدونکو لاسو لفافه پرانسته .او چې خط ته ئې په غور اوکتل نو په نظر کښې ئې داسې جذبې الول شوې .

,, ما وبخښه سهېله ! ما وبخښه ځکه چې زه
مړه یم.پوره څلوېښت کاله وړاندې په هغه ورځ
چې کله ما ستا د کوژدنې خبر اورېدلې ؤ.دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول خطونه ما خپلې یوې ملګرې له دې وصیت
سره ورکړي وو چې تاته ئې په مناسبو وختونو
درؤلېږي .تهٔ زما نه خفه نشې ځکه چې ستا نه
بغېر بل چاته د کتو سوچ هم نشو کولے .خپله
لېونۍ سیمه وبخښه ،، .

د ,,خودکشۍ،، د احساس سره د سهېل د رپېدونکو لاسونو نه خط پرېوتو .او چې د هغهٔ زامن راتلل نو د سیما لیک د هغهٔ په سینه پروت وو.او سترګې ئې وازې پاتې شوې وې.

کـه وختونه دي تېر شوي زما مینې
خو زما په هره ساه کښې لاواوسېږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

هغـهٔ یـو نظـر د باچـا خـان چـوک پـه مېـنځ کښـې د دغـه ,,لوئے پښتون،، یادګار ته وکتل . بیا ئې د ترخ د جېب نه د نظر چشمې راوویستې . په رپېدونکو لاسونو ئې سترګو ته یوړې او چې دا ځل ئې یادګار ته وکتل نو د باچا خان په مخ ئې لپـه لپـه خاورې ولیدې . د هغـهٔ ذهـن تـه د باچـا خـان هغـه ټولې مبارزې راغلې کومې چې هغهٔ فرنګي سره صرف او صرف د پښتون قام د سرلوړۍ دپـاره کـړې وې . ځـان سـره ئې دومـره قـدرې اوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

,,افسوس دے بې قدره قامه ،، بيا ئې ركشو او لاړو بسونو ته فکر شو چې د څهٔ قسم قاعدې او اصولو نه بغېر ئې يو بل نه د وړاندې کېدو کوشش کولو ـ هغهٔ څهٔ ساعت دغه تماشه کوله او بيا چې کله نورو خلقو د سړک د يوې غاړې نه بلې غاړې ته ,,منډې،، وهلې نو هغه ورسره هم په دؤ دؤ او ساه ساه بلې غاړې ته راغے ـ

دلته ئې بله لوبه وليده او هغه دا چې د پيدل تلونکو په لاره کښې قدم په قدم نايان ناست وو چا ږيرې خريلې چا وېښتهٔ جوړول او بيا به ئې دغه ټول وېښتهٔ د لارې په غاړه د اوبو نالۍ ته غورځول ـ هغهٔ څهٔ ساعت دا هر څهٔ وليدل روانېدو سره ئې ووې ,, افسوس دے بې حسه خلقه،، هغهٔ د خپل اوږد کوټ د جېب نه رومال راوويستو او پوزې ته ئې ونيو چې څو قدمه وړاندې لاړو نو هلته د رود په غاړه مردار سپي ، چرګان او پيشوګان پراتهٔ وو چې ټول سخا شوي وو او بدبُو ئې تر لرې لرې پورې خوريده ـ هر چا پوزې نيولې وې ـ او په منډه تيريدل راتيريدل خو چا کښې دا همت نهٔ وو چې ددې زياتي تپوس ئې کړے وے ـ

هغهٔ نيت وکړو چې د ځناورو د هسپتال په لوئې ډاکټر پسې ورشي او ورته ووائي چې يه ,, د خدائے نيک بخته دا مردار ځناور څوک لارې ته راګزارئ ،، ؟ لا په دې سوچ کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک ؤ چې مخامخ ئې څو کسه پولیس واله ولیدل چې د روډ په بله غاړه ولاړ دي . هغۀ چشمې د پوزې د سر نه په سترګو پورې جوختې کړې بیا ئې پولیسو ته لړ په غور وکتل . نو پوهه شو چې دا د ټریفک د محکمې لوئې دفتر دے . هغۀ ځان سره ووې چې دا د مردارو ځناور بدبُو خو به په دې لوئې لوئې افسرانو هم لګي کنه نو بیا څۀ وجه ده چې دوي ددې بې حسې مخ نیوے نۀ شي کولے .

زړۀ ورته ووې ,, چپ کښې ئې خبر دے ،، اسویلے ئې وکړو او په درنو قدمونو وړاندې روان شو د پیدل تلونکو لار هم په ډیرې بې دردۍ سره ماته کړې شوې وه . هغۀ به قدم په قدم ماتې لارې ته کتل اوهر قدم سره به ئې وئیل ,, عجیبه خلق دي په خپل تاوان هم نۀ پوهیږي ،، څو قدمه وړاندې ئې د ریډیو پاکستان نوم لیکلے ولیدو . هغۀ دغه نوم ته په ژور نظر وکتل او بیا ئې د ریډیو پاکستان لوړ بلډنګ ته وکتل زړۀ له ئې څۀ راغلل ځان سره مسکے شو خو نور ئې هیڅ ونۀ وئیل او بیا څۀ ساعت پس هغه د وزیر صیب د دفتر مخې ته غلے ولاړ ؤ .

د هغۀ نوم غمخور ؤ . د خپلې خاورې خواخوږے د خپل وطن خیر خواه او د هر چا په غم شریک . ولې خپل غم ئې دومره دروند ؤ چې غم خور له ئې بې وخته ملا ماته کړې وه او دغه غم د هغۀ د ښځې د څو کالو راسې مسلسله بیماري وه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغه ئې تر لرې لرې پورې په علاج کولو سترې کړے ؤ او د مایوسۍ نه پس ئې د الله پاک فیصلې ته سترګې نیولې وې.

د هغۀ په کور کښې د ښځې نه علاوه ایکې یو زوئے مُراد ؤ چې د نوکرۍ زندان د خپلې ناروغه مور نه ډېر لرې کړے ؤ هغۀ ډېر ځله خپلو افسرانو ته جولۍ غوړولې وه چې بدلي ئې کلي ته وکړي خو دا منت د هغوي ذهن ته نۀ پریوتو ځکه چې نۀ خو مراد سره لوئے سفارش ؤ او نۀ ورله د افسرانو د خوشحالولو هنر ورتلو.

غمخور کاکا خو اول زوئے له تسلي ورکوله خو چې د ښځې ناروغتیا ورله د حوصلې ځټ ومروړلو.نو د خپل کلي په ,,ممبر صیب ،، پسې ننواتې لاړو او د ډېرو منتونو نه پس ئې د هغۀ نه د ,, وزیر صیب ،، په نوم د مراد د بدلۍ دپاره سفارش راواخستو.او نن هغه په دې ارمان او په دې امید د ,, وزیر صیب،، سلام له راغلے ؤ.

هغه څۀ ساعت خاموشه ولاړ ؤ .خو چې کله په دغه انتظار انتظار سترے شو نو د وزیر د دفتر مخې ته ولاړ نري نروچکي سړي ته ئې ووې ,, یا هلکه هغه وزیر صیب چرته دے،، هغۀ پوزه وچوښله .په څو ډکو بریتو ئې لاس راښکو او په تاؤ کړي ځټ ئې ووې ,,صیب میټنګ کښې دے ،، غمخور کاکا د میټنګ په مطلب دومره پوهه شو چې ګني اوزګار نۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ے۔نو څۀ ساعت ئې بیا انتظار وکړو۔هغه لا په دوېم ځل پوره پوښتنه نۀ وه کړې۔هغه سړي ورته په غصه کښې ووې ,,درته مې وئیلي نۀ دي چې صېب په میټنګ کښې د ے تۀ خو هډو په خبره پوهېږې نه ،، د غمخور کاکا د سر نه لوخړه وختـه۔زړۀ تـه ئې راغلل چې ورشي او دغه نري نروچکي سړي لـه ښتې لکـه د چرګوړي تاؤ کړي خو چې خپل عمر ته ئې پام شو نو غلے پاتې شو۔

هغه لا د وزیر صېب په انتظار کښې ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے د څۀ کار دپاره بهر ووتو۔غمخور کاکا د هغۀ وتو سره کلیمه درسته کړه او د څۀ اجازت نه بغیر ئې د وزیر صېب د دفتر دروازه ئې په درز خلاصه کړه۔هغۀ د ننوتو سره د وزیر صېب په کړس کړس خندا واؤریده۔چې مخامخ ئې وکتل نو وزیر صېب یو څو جینکو سره په خبرو کښې ورک ؤ۔چې په غمخور کاکا ئې سترګې ولګیدې نو تندے ئې تریو کړو او په غصه ئې ووې ,, څۀ دي بوډا ،، غمخور زر زر لاس ور اوږد کړو او ورته ئې ووې ,, دا ....د ممبر صېب خط د ے۔د مراد د بدلۍ دپاره ،، وزیر صېب په ماته زړۀ خط واخستو او د خط د لوستو په ځائے ئې د ټلۍ په بټن ګوتې کېښودې۔ساعت تېر نۀ ؤ چې هغه نرے نروچکے سړے ساه ساه کمرې ته راننوتو او وزیر صېب ته ئې د احترام دپاره سر ښکته کړو بیا ئې یو نظر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمخور کاکا ته وکتل. د بریتو څو ډکي وېښتهٔ ئې نېغ ودرېدل هغهٔ به لا څهٔ وئیل چې وزیر صېب پرې سترګې راسرې کړې درته مې شل ځله وئیلي دي چې زهٔ کله په میټنګ کښې یم نو ماته دا خلق مهٔ راپرېږده. خو تهٔ غالباً د شرافت په ژبه نهٔ پوهېږې ،، .

نوکر د څهٔ وئیلو نه بغېر غمخور کاکا د لاس نه ونیوۀ او په دیکو دیکو ئې د کمرې نه وویستو. او چې کله د کمرې نه بهر ووتو د ,, صېب ،، نوکر ورته دومره ستغې سپورې ووې چې بهر ټولو ولاړو کسانو یو بل ته وکتل. غمخور کاکا صرف دومره قدرې ووې چې ,, ارمان ارمان دے بد نصیبه قامه چې داسې خلق مو مشري کوي ،، او بیا ....ساه ساه د هغه ځائے نه روان شو د ماښام په توره تیارهٔ کښې چې کله کور ته راغے نو ښځې ورته په سوالیه نظر وکتل. غمخور کاکا ورته دومره قدرې ووې. مراد به دې کور ته راشي وزیر صېب ته مې د ممبر صېب خط په خپل لاس رسولے دے. او بیا څو ورځې پس چې مراد ځوړند سر کور ته رانڼوتو نو د هغهٔ په لاس کښې د بدلۍ د اړډر په ځائے نوکرۍ نه د ویستو حکم ؤ.

د انصاف طمع به څوک د چانه اوکړي
چې څوک غل دے څوک د غلو د لارې مل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تول پوره

د ,, لونګین ،، پلار به چې کله د مشاعرې نه کور ته راغلو ... نو لونګین به پسې دروازې ته ورمنډې کړې پلار به ورته د خندا شین شو . لونګین به ئې په غېږه کښې اوچت واخستو. په دواړه مخه به ئې ښکل کړو . او لا ساه به ئې اخستې نۀ وه . چې لونګین به ترې په تته ژبه تپوسونه شروع کړل .

,, لونګین ،، ایله د پینځو کالو ؤ هغه د خپل پلار ګلاب دین ایک یو زوئے ؤ. ګلاب دین په خپله تولـه علاقه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې مشهور ؤ ـ د هغه نه بغیر به هره مشاعره نیمګړې وه ـ ځکه چې هغه د شعر په ټولو رموزوپوهه وو ـ د هغهٔ د فکر الوت د هغهٔ د ذهن وسعت دومره سېوا ؤ چې د وخت هر پوهاند به ورته په درنه سترګه کتل ـ

که یو خوا د هغه د شعرونو غږ خور وو نو بل خوا د هغهٔ په مزاج کښې عاجزي وه ـ د هغهٔ په عادتونو کښې سادګي وه ـ او د هغهٔ په ناسته پاسته کښې ډېر دروندوالے ؤ ـ ډلې ډلې شاعران به د هغه لیدو ته راتلل او کله هم داسې نه وه شوې چې هغه کوم مېلمه شاعر د مېلمستیا نه بغېر پرېخودے وي ـ په ,, لونګین ،، د خپل بابا دا ټول عادتونه خوارۀ لګېدل ... هغه به د خپل بابا نه هر ځل د مشاعرو د قیصې اورېدې ـ او څو ځله خو د خپل بابا سره مشاعرو ته هم تلے ؤ ـ هغه به هر شعر ته غوږ نیولے ؤ ـ لونګین چې څنګه څنګه د ځوانۍ په درشل قدم ایخودو نود هغهٔ دننه ناقراره انسان نور هم ناقراره شوے ؤ ـ هغه به کله شعر کله افسانه اولیکله او چې خپل بابا ته به ئې واؤروله نو هغه به په تندي ښکل کړو ـ د هغه په سترګو کښې به ئې خپل ځان ته اوکتل او دا تسلي به ئې اوشوه چې هو ... زما نه پس به لونګین د پښتو د خدمت پېټے په سر اخلي ـ

وختونو اړخونه بدلول رابدلول او لونګین ... د ژوند د مشاهدو سره اشنا کېدو ... چې څنګه د ,, لونګین ،، د ذهن

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دنياګۍ کښې وسعت راتلو نو بل خوا د ګلاب دين شمار په استاذانو کښې کېدو ... د هغه شعر دومره عظمت ته رسېدلے وو ـ چې په حجره جومات کښې به د هغه شعرونه د مثال په توګه وئيلے کېدل ـ د وخت ټولو هنر مندانو د ځان دپاره دا افتخار ګڼلو ـ چې د ګلاب دين بابا شعرونه دې اووائي ـ

د خپل بابا په وجه د لونګين ادبي دنيا هم ډېره فراخه شوې وه ـ يوه ورځ چې کله هغه په يو ادبي محفل کښې ناست وو نو چا ورته اووې ,, ته سپين ګل چنار پېژنې ،، ؟ د نوم د اوريدو سره لکه چې لونګين په سوچ کښې لاړو ـ د خولې نه ئې بې اختياره اوختل هو دا نوم مې چرته ,, يو ځل ،، اورېدلے دے ـ ملګري ورته مخ راواړولو او په خندا ئې اووې ,, عجيبه سړے ئې ,, چنار ،، صېب خو پوره د پنځوسو کتابونو ليکوال دے او تائې ايله يو ځل نوم اوريدلے دے ؟ او بيا هغه ملګري لونګين ته د ,, چنار صېب ،، دومره صفتونه اوکړل چې د هغهٔ په ذهن کښې د ,, چنار صېب ،، ډېرې خاکې جوړې او ورانې شوې ـ

هغه ډېر ناقراره وو ـ او دا ئې غوښتل چې اوس زر تر زره د چنار صېب ليدو ته لاړ شي ـ د ملګري نه ئې ټول معلومات ترلاسه کړل د چنار صېب کلے دومره لرې نهٔ وو ـ خو لار ئې ورکه ورکه وه ـ ځکه نو د لږ کړاؤ نه پس هغه د چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صبب کلي ته را اورسیدو ـ هلته ئې دوه درې کسانو نه تپوس پوښتنه اوکړه خو چا ورته هم د چنار صبب درک ورنکړو ... لونګین د لږ ساعت دپاره اتاله ودریدو ـ او دې سوچ یوړو چې ,, زۀ بل کلي ته خو نۀ یم راغلے ـ او که کلے دا وي نو خلق ورکښې دومره لوئے لیکوال څنګه نۀ پيژني ،،ـ هغه په ذهني کشمکش کښې اخته وو چې ناڅاپي ورته یو بوډا کاکا اووے چې ,, مېلمه تۀ ... هاغه اتې وال چنارے خو نۀ یادوې ،، لونګین ورته اووے نه بابا ...زۀ سپین ګل شاعر یادوم...بوډا کاکا د ځان سره په لاسونو څۀ خبرې اوکړې او په مخه لاړو ـ کوڅه کښې دوه درې ماشومانو په دوړو کښې لوبې کولې ـ لونګین چې کله هغوي ته د چنار ګل نامه یاده کړه نو هغوي ورته اووے چې ,,...او ...او ...مونږ ئې پيژنو ،، ددې اوریدو سره د لونګین لاړې تیرې شوې ـ

هغه چې د سپین ګل کور ته اورسیدو نو یو نظر ئې د کور دروازې ته په غور اوکتل ـ ساعت پس د دروازې په ور کښې یو سړے راښکاره شو ـ د هغه عمر دومره زیات نۀ ؤ ـ په ونه چنار هم نۀ ؤ او په رنګ سپین هم نۀ ؤ ـ سړي لونګین ته په غور اوکتل ـ ,, لکه چې شاعر ئې؟ ،، لونګین په اوچو شونډو ژبه راښکه... ,,او جي،، ...زۀ... د سپین ګل چنار لیدو ته راغلے یم ... دا د هغوي کور دے ؟ ددې تپوس سره چنار

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب په بق بق اوخندل . لونګین د هغه خندا او په خوله کښې پرتو نسوارو ته فکر یوړو . زۀ چنار یم کنه ... د خدائے زوره وره . څنګه راغلے ئې ؟ د لونګین نه یوه دوه خطا شو . او اټاله اودریدو .

چې کله لونګین د چنار صیب سره کیناستو او خوله ئې تپوس ته جوړوله . نو چنار صیب اووے ,, ځلمیه پوره اتیا کتابونه مې لیکلي دي . ډیر واړه خلق مې ,, سړي ،، کړي دي . او زما هومره کار به ادب کښې چا هم نۀ دے کړے . عن تر هاغه حمزه پورې ... او دا اوس چې ځان ته لیکوال وائي په دوئي کښې خو یو زۀ لیکوال نۀ ګڼم ... او ځلمیه ... دوئي صرف په کرسو ناست دي . د ادب نه څۀ خبر دي .

لونګین دا ټولې خبرې اوریدې . خو نۀ پوهیدو چې ... څنګه په خبره کښې وار واخلي . اخر ئې زړۀ ټینګ نۀ کړو وئے وئیل ,, چنار صیب تاسو دومره زیات کار کړے دے او اوس هم شپه او ورځ لګیا ئي ... خو تاسو څوک په دې خپل کلي کښې هم نۀ پیژني . دا ولې ،، چنار صیب بیا یو ځل په بق بق اُوخندل . ,, ملمه ... دا کلے څۀ چې ددې دور یو لیکوال نۀ زما په قدر پوهیږي او نۀ زما په دې لیکلو . خویوه خبره درته کوم ګورې ... راتلونکي څیړنکار به زما په دې ,, تخلیقاتو ،، لوئې لوئې څیړنې کوي ،، . لونګین به کله د چنار صیب خندا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل او کله به دې سوچ یوړو چې که د چنار صېب په دې لیکلو نن د چا غوږ نهٔ کرېږي او څوک ورته درنښت نهٔ ورکوي ـ نو راتلونکے وخت به ورته ځهٔ نظر اوکړي ـ لیک خو هاغه لیک دے چې د خپل دور ترجماني اوکړي او خلق ئې قبول کړي ـ

او بیا چنار صېب د نسوارو یو تازه چونډۍ د شونډې د لاندې کړه ـ ,, مېلمه ،، قسم دے چې دا ریډیو ، ټیلي ویژن واله راپسې منډې وهي ـ د فن کارانو د ټیلیفونو نه تنګ راغلم خو دا فنکاران زما د شاعرۍ حق نشي ادا کولے ـ او هسې زهٔ هم داسې یم ـ ـ ـ دې ادارو ته ځهٔ خاص توجه نهٔ ورکوم ـ ورک ئې کړه دوئي به ځهٔ وي او معیار به ئې ځهٔ وي ،، ـ ددې خبرې د اوریدو سره د لونګین د خپو نه خاورې اوتختیدې ـ د هغهٔ په خپلو غوږونو باور نهٔ راتلو ـ د چنار په فلسفه د هغهٔ ذهن کار نهٔ کولو ـ وخت د هغهٔ په کمزورو اوږو نور بوجهـ کېدو نو ځکه هغه د چنار صېب نه اجازت واخستو ـ او چنار صېب هم په زړهٔ کښې شکر اوویستو ـ

لونګین په درنو قدمونو د چنار صېب د کلي نه روان شو ـ ـ ـ د ځان سره ئې کرل ریبل کول ـ ـ ـ څو ورځې وړاندې چې د هغهٔ په ذهن کښې د چنار صېب کوم تصویر جوړ شوے ؤ ـ د هغې رنګونه الوتي وو ـ د هغه د لیکلو نه بیخي زړهٔ موړ شوے ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ماښام تیارهٔ خوریده نو لونګین کور ته خفه خفه رانننوتو. ستړے ستړے په کټ کښېښو پرېوتو... چې دغه ساعت ئې پلار کور ته راغے. ولې لونګینه څویه. جوړخو ئې کنه ،، . هغهٔ د خپل بچي نه پوښتنه وکړه. او بیا لونګین پلار ته ټوله قیصه تیره کړه.

پلار په ډېره مینه لونګین خپلې سینې ته راجوخت کړو. او په خندا ئې ورته اووے ,, بچے مهٔ خفه کېږه دا په شمار نهٔ ده په معیار ده،، . ددې خبرې سره لونګین ته د خپلو ټولو سوالونو جواب ملاؤ شوے وو د هغه ذهن ته د سپین ګل چنار عکس یو ځل بیا راغے چې د نوم او قد و قامت تر مینځه ئې ډېر لوئے تضاد ښېتېږ ستر ګې ملامته ولاړ وو. هغهٔ د ځان سره اووے. هو... زما بابا رښتیا وائي چې په شمار نهٔ ده په معیار ده.

کـه هـر څـو د ځان صفت په خپله اوکړي
خو ګونګټ ته څوک ,,بورا،، وئیلے نهٔ شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مــور

شپه د خاموشۍ په غېږ کښې اودۀ وه ـ د اسمان په مخ اوښان اوښان وریځې یو بل پسې روانې وې ـ سپوږمۍ به کله کله د وریځو د مینځ نه غلې غوندې د کائنات د ښکلا ننداره وکړه ـ ستورو ته به ئې په چپه خوله څۀ ووئیل او پناه به شوه ـ شپه که هر څومره خاموشه وه ولې کله کله به چرته لرې یو سپې د خپل سترې ژوند نه فریاد شروع کړو ـ د کلي نورو ,,سپو،، به دغه فریاد سره خپله ژړا هم شروع کړه ـ او تر ډېره وخته به ټولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل خپل ارمانونه وژړل. د کلي د سپو په دې سلګو کښې به د خانانو د کور د سپو سلګۍ نۀ وې شاملې. هغوي به په قهر او غضب غپا کوله لکه چې د کلي سپو ته هم دا وائي چې د خانانو خوب مۀ خرابوئ.

د کلي د نورو خلقو په شان ,, لېونۍ ،، هم بې غمه اوده وه. خو د هغې په مخ د بيمارۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغه د وادۀ نه وړاندې سعيده وه مور به ورته کله کله د مينې نه بختوره وې. خو چې د خاوند کور ته راغله نو د ډېرې مينې نه ,, لېونۍ ،، شوه. خاوند به چې کله هغې ته ,, لېونۍ ،، ووئيل نو سعيده به د خندا نه شنه شوه. او خپل ماشوم والے به ورته ياد شو. کله چې شپه نوره هم وغزيده نو لېونۍ په خوب کښې چغه کړه د هغې خاوند چغې سره راوېښ شو او چې کله ئې رڼا بله کړه نو وار خطا شو. لېونۍ په کټ کښې ناسته ټوله رپېده رنګ ئې زيړ تښتېدلے ؤ. په غټو غټو سترګو کښې ئې غټې اوښکې تلې راتلې. وېښتۀ ئې ګډ وډ وو. په مخ ئې داسې خولې راماتې وې لکه چې لپه لپه اوبۀ ئې پرې اچولې وي. د هغې ساه راماته وه. او هره سلګۍ ئې اخري ښکارېده. د هغې خاوند داسې خاموشه ولاړ ؤ لکه چې يو بُت خپل حس نۀ لري. هغه نۀ پوهېدو چې څۀ وکړي. بيا ئې زړۀ له څۀ راغلل په درنو قدمونو د لېونۍ خواله راغے. او چې کله ئې د هغې په سر لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودو نو داسې ئې محسوسه کړه لکه چې د هغې ټول وجود اور اخستے وي ـ د مخ نه ئې ورله خوله اوچه کړه ولې د هغې په حالت کښې څۀ فرق رانغے ـ خاوند ئې ورته بیا بیا اوازونه وکړل ولې لېونۍ د زبیرګي نه علاوه نور هېڅ هم نۀ شو وئیلے ـ

د یو ساعت سوچ نه پس د لېونۍ خاوند یوه اوږده ساه راښکله پاڅېدو او د خاورو منګي نه ئې یو ګلاس اوبۀ راواخستې چې کله اوبۀ د لېونۍ حلق ته اورسیدې نو سترګې ئې پرانستې ـ د هغې د خاوند په سترګو کښې د خوشحالۍ اوښکې راغلې ـ لېونۍ په ډېر ارمان خپل خاوند ته وکتل اول مسکۍ شوه بیا ئې ووې ما وبخښه خپله لېونۍ معاف کړه ـ د هغې د خاوند زړۀ داسې جټکه وخوړه لکه چې د هغۀ په سینه کښې طوفان راغلے وي ـ په اوچو شونډو ئې ژبه راښکله او لېونۍ ته ئې ووې داسې خبره مۀ کوه ـ لېونۍ یو ځل بیا خاوند ته په غور وکتل او وې وئیل زۀ نوره ژوندۍ نۀ شم پاتې کېدے د هغې د خاوند په مخ ډېر رنګونه لاړۀ راغلل ـ هغۀ یو ځل بره چت ته وکتل بیا ئې د شپې خاموشۍ ته وکتل هغۀ په یوه ساه ووې تۀ... تۀ وار خطا کېږه مه... بس چې که خیر وي دا شپه تېره شي نو زۀ به دې لوئے هسپتال ته بوځم ـ

د هسپتال د نوم په اورېدو د لېونۍ په مخ لړۍ لړۍ اوښکې راماتې شوې ـ د هغې د هسپتال د نوم نه نفرت ؤ ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند ئې چې کله هم د هسپتال خبره کړې وه لېونۍ ورته دواړه لاسه جوړه کړي وو- چې ,, د هسپتال نه د هغې د خپلو برګو د لاندې مرګ خوښ دے ،، د اسمان په مخ وريځې نورې هم ګورې شوې .د سپو غپا ورو ورو کمېده او د چرګانو بانګونه اوربېدے شول .لېونۍ خپله بيماري ژړله او د هغې خاوند خپله بې وسي .

شپه سبا شوه خو د کلي خلقو ته ددې قيامت پته نۀ لګېده په ټول کلي کښې صرف نازو ترور داسې ښځه وه چې د لېونۍ خاوند ورته ټوله قيصه کړې وه .څوک چې نن مجبوره وه ... د بيمارۍ د لاسه او د خپلې بې وسۍ د لاسه .

صبا له لېونۍ د ګاډي په سيټ کښې پټې سترګې پرته د لوئے هسپتال په لور روانه وه .د هغې سر د نازو ترور په زنګون پروت ؤ او د هغې خاوند د غمونو او فکرونو يو لوئے سيلاب په مخه کړے ؤ.

د لوئے هسپتال په وارډونو کښې نن هم ګڼه ګوڼه وه.د زنانه ډاکټرې د کمرې مخې ته داسې غوبل جوړ ؤ لکه چې هسپتال نۀوي د کبډي مېدان وي .اکثر زنانه داسې ښکاريدې لکه چې د مرض د نوم نه نا اشنا وي د هغوي په مخونو د ميک اپ نخښې هم د لرې نه ليدے شوې.چې کله به د ډاکټرې د کمرې دروازه بيرته شوه نو دې سنګار شوؤ ښځو به ټېل جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو ـ داسې تېل چې پکښې د هډونو ماتېدو خطره وه ـ غټې او مضبوطې زنانه به دننه لاړې او بیمارې به وسه او بې کسه زنانه به هم دغسې د خدائے په اسره پاتې شوې ـ د هسپتال یو غټ پټ نوکر هم په دې پردو زنانه ؤ کښې بې ضرورته تلو راتلو ولې د چا ورته د غږ کولو همت نشو کېدے ـ

د لېونۍ خاوند دا هر څۀ لیدل او په دې خبره پوهېدو چې لېونۍ ولې هسپتال نه نفرت کوي ـ د یو ساعت دپاره د هغۀ زړۀ ته هم دا خبره راغله چې واپس کلي ته لاړ شي او د لېونۍ د قسمت فېصله وخت ته پرېږدي ـ هغه ګېر چاپېره کتل چې ناګهانه ئې ډاکټر سردار په نظر راغے د هغۀ په خپلو سترګو یقین نۀ راتلو چې سردار دلته څنګه راتلے شي ـ ډاکټر سردار د لېونۍ ورور ؤ ـ ولې لېونۍ ونۀ لیدو ـ ځکه چې د هغې سترګې پټې وې ـ خو چې سترګې ئې غړولې نو د هسپتال په وارډ کښې پرته وه ـ د هغې ورور د هغې سرته ولاړ ؤ د لېونۍ په سترګو کښې غټې اوښکې راغلې خو دا ځل په دغه اوښکو کښې بې وسي نه وه ـ اعتماد ؤ حوصله وه ځکه چې د هغې وینه د هغې سر ته ولاړه وه ـ

ورځ تېره شوې وه او د ماښام لړې خورې وې د هسپتال په وارډ کښې ښځو داسې ګپ ګرم کړے ؤ چې هډو د ختمېدو نوم ئې نۀ اخستو هر چا خپله خپله وئیله ـ څوک د بیمارۍ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه پټې سترګې پرتې د خپل انجام په انتظار وې . ولې د هرې مریضې سره چې کومې درې درې نورې زنانه دېره وې د هغوي د خولو ټپولو دپاره هېڅوک نۀ وو . لېونۍ هم په یو کټ کښې غزېدلې پرته وه . کله کله به ئې سترګې راپورته کړې . ګېر چاپېره به ئې وکتل او بیا به ئې سترګې پټې کړې . د هغې خاوند دوه درې ځله وارډ ته راغے د لېونۍ په اوچو شونډو ئې نظر پرېوتو . په زړۀ کښې به ئې ډېر څۀ راغلل ولې هېڅ به ئې نۀ وئیل او بیا ډاکټر سردار وارخطا وارډ ته راننوتو نو د لېونۍ د خاوند تلوسه سېوا شوه . هغۀ د سردار خولې ته کتل . سردار د خپل تندي نه خولَه اوچه کړه او بیا ئې یو سوړ اسوېلې سره اووې ,, صبا له به اپرېشن وي ، ،

د اپرېشن د نوم سره د لېونۍ د خاوند رنګ زیړ وتښتېدو لېونۍ سر راپورته کړو او په سلګو کښې ئې ووې زما نور ژوند نۀ دے پکار . زۀ مرګ غواړم زۀ به خود کشي وکړم . زما خاوند هسې هم مانه ستړے شوے دے . ددۀ به لار خلاصه شي . او زۀ به د سکون ساه واخلم او بیا هغه په بق بق وژړېده . ډاکټر سردار هغې له تسلي ورکړه د نشې څو ستنې ئې ورته ولګولې او بیا په شغ د وارډ نه بهر ووتو . د لېونۍ خاوند یو ځل لېونۍ ته وکتل د هغې سترګې پټې وې هغۀ په درنو قدمونو د وارډ نه بهر راووتو . هغۀد شپې په توره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیارۀ کېښې بره اسمان ته کتل او په سترګو کېښې ئې اوښکې تلې راتلې.

هغه د فکرونو سیلاب په مخه اخستې ؤ لېونۍ په هغۀ ګرانه وه. د دې باوجود چې لېونۍ هغۀ ته مینه نۀ وه ورکړې. د دې باوجود چې لېونۍ د خپل خاوند هره وړه خبره لویه کړې ده. چرې هم داسې موقع نۀ وه راغلې چې لېونۍ د خپل خاوند مشوره منلې وي. هغې هر ځل د خپل خاوند په معمولي خبره اوښکې توئې کړې وې او خاوند ئې په زړۀ کېښې ځان ته د لېونۍ په وادۀ کولو ستغې سپورې وئیلې. ولې نن هغۀ ته د لېونۍ دا ټول عادتونه ښۀ ښکارېدل هغۀ لېونۍ نه د جدا ژوند سوچ هم نۀ شو کولې. او بلخوا د لېونۍ زړۀ د ژوند نه موړ ؤ. هغه د بیمارۍ د لاسه دومره تنګه راغلې وه چې خاوند ته ئې هم نۀ شو کتلې.

د هسپتال شپه هم ورو ورو وغزېده او اخر سبا شو. لېونۍ لااوس هم د نشې د لاسه پټې سترګې پرته وه. ډاکټر سردار وارډ ته راغې. د لېونۍ خاوند ته ئې غلې غوندې څۀ ووې او بیا چې د هسپتال په وارډونو کېښې د معمول غوبل جوړېدو نو لېونۍ د اپرېشن په تخته پرته وه. د هغې خاوند د اپرېشن د کمرې نه بهر وارخطا ولاړ ؤ. هغۀ به کله ځان ته د لاسې ورکولې او کله به لکه د لېونو ځان سره لګیا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نازو ترور چې ټوله شپه ئې د هسپتال په کلکو سيمټو روانه کړې وه. د اپريشن د کمرې په دروازه کښې ناسته وه.

خلق تلل راتلل .... او بيا دوه ګېنټې پس د اپريشن د کمرې نه يو سټرېچر راووتو چې دوؤ کسانو نيولے ؤ. د هغوي مخونه په سپينو کپړو پټ وو او په سټرېچر سپين څادر غوړېدلے ؤ سټرېچر يو شغ سره د زنانه ؤ د وارډ نه ګس اړخ ته يوې کمرې ته ورسولے شو. دا هر څۀ د لېونۍ د خاوند مخې نه تېر شو خو د هغۀ په خپلو سترګو يقين نۀ راتلو د هغۀ زړۀ درزېدو او قسم قسم وسوسې ئې ذهن ته راتلې. هغه لکه د لېونو سټرېچر پسې کمرې ته منډه کړه. سړي بهر راووتل ولې هېڅ ئې ونۀ وئيل د لېونۍ خاوند نېغ کمرې ته لاړو لېونۍ په کټ کښې خوره وره پرته وه د هغې سترګې پټې وې. په شونډو ئې ګز ګز پترې ولاړ وو. هغې مسلسل زبيرګي کول. لمبې اوس هم د هغې په سر بليدې. او د هغې خاوند په زړۀ کښې ډېر څۀ کرل رېبل. دغه ساعت ډاکټر سردار کمرې ته راغے. د هغۀ په مخ د خوشحالۍ نخښې واضحه ښکارېدې. هغۀ يو ساعت د لېونۍ کټ ته ودرېدو د هغې په تندي ئې لاس کېښودو او بيا د نازو خواله ورغے چې د ډېر وخت راسې خاموشه ناسته وه. سردار هغې ته څۀ ووئيل او چې هغې خپل پلو پورته کړو نو په غېږ کښې ئې يوه وړه او ښکلې ماشومه پرته وه. ډاکټر د خندا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه شـین شـو او وې وئیـل ,, دا خـو زرقــېش ده ، ، د لېـونۍ خاوند په ژور نظر ماشومې ته وکتل مسکے شو او ځان سره ئې په چپه خوله ووئیل ,, زرقېش ، ، .

ورځ یو ځل بیا سترې وه او د مازیګر په غېږ کښې د اوده کېدو پـه غـرض روانـه شـوې وه . چې لېـونۍ سـترګې وغړولې نو یو ځل ئې خپـل خاوند تـه وکتـل مسـکۍ شوه . بیـا ئې سترګې پټې کړې او چې د ماښام تیارۀ خورېده نو لېونۍ نه د هغې خوئبندې وروڼه او مور پلار چاپېره ناست وو. لېونۍ خپله ماشومه زرقېش پخپلې سینې پورې جوختـه نیـولې وه او لکـه د لېونو ځان سره پـه خنـدا خنـدا لګیـا وه . ,, زۀ مـرګ نـۀ غوارم . زۀ ژوند غوارم ډېر ژوند ... د خپلې ماشومې زرقـېش دپاره د خپلې زرقېش دپاره ، ، د هغې په سینه کښې د مور د مینې احساسات راپارېدلي وو . خوئبندې وروڼه ئې خاموشـه وو او د مـور پـه سـترګو کښـې ئې د خوشـحالۍ اوښـکې تلـې راتلې .

چې یو فکر ئې ادراک کولے نشي
مور د هاغه عظمتونو خلاصه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور غل

د ,,اپريشن،، د اعلان کېدو سره په ټوله علاقه ويره خوره شوې وه. د هر چا په ذهنونو کښې ,,ډېر سوالونه،، تلل راتلل خو چا هم دا فېصله نشوه کولے چې د ګلونو ددې ګلدرو صباؤن به څۀ وي. ماشومانو به چې د خپلو پلارانو په مخ د وارخطايۍ لکيرو ته کتل نو اوبه بوربنېدل. او چې چېرته لرې به د جهازونو د شور سره د ګولو پرېوتو درزار شو. نو د زنانهٔ په مخونو به اوښکې لړې لړې شوې. هغوي به په سواليه نظر پورته اسمان ته اوکتل. د سپين ږيرو په جلالي سترګو کښې به د تيرو وختونو رنګونو چورلکونه اوخوړل. خو بيا به د هغوي اوچو تراړو تراړو شونډو کښې دغه رنګونه پيکه پيکه شول. او هغوي به خاموشه پاتې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا دا کوشش وو چې زر تر زره ځان د هور ددغه لمبو نه اوباسي ـ نه چا سره د کلي غم وو او نۀ چا خپل ډک کور ته په شا کتلے شو ـ ځکه چې خبره د ,,سر،، د بچ کولو وه ـ چې څنګه څنګه خلق بې کوره کېدل ـ د ټول ملک د هر وګړي زړۀ په خپلو وطن والو خوږېدو ...او بیا دا خبره د ملکي حدونو نه ډېره لرې ټولې نړۍ ته اورسیده ـ

په لکهونو بې کوره ...ژړیدلو ، کړیدلو او زوریدلو کورنو په کیمپونو کښې پناه واخسته ـ خو د هغوي اوښکې نۀ کمیدې ځکه چې د چا نه د خپلې وینې بې کفنه لاشونه د الله تعالیٰ په اسره پاتې وو ـ او د چا نه ماشومان بې درکه وو هر یو کیمپ د حشر میدان وو ـ هر خوا سلګۍ وې ـ هر خوا ساندې وې ـ په هر زړۀ او ذهن کښې د خپل تاله واله کور ارمان ازغے ازغے کېدو ـ او بیا د تماشبینو یوه لړۍ شروع شوه ـ څوک د انسانیت د خدمت دپاره راغلل او چا د ملاکنډ د کډواله ؤ په ارمانونو کښې خپل سیاست له ځائے ورکولو ـ خو.... د حالاتو لمبو وهلي سلګۍ سلګۍ کډواله نۀ د چا په ,, ایمان ،، پوهېدل او نۀ په اسلام ـ

څۀ موده ددې بې وسه او بې کسه بې کوره په زخمونو مالګې اودړولې شوې ـ د خپل وطن خلق ,, خپلو ،، بې حیا کړه... او بیا چې کله دا ډرامه مېنځ ته راغله چې د کډې په سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـه روپـۍ هـم ملاوېـږي .نـو د پښـتنو د حيـا ، عـزت او پښـتو امتحان راغـے... او لکه د نور کله پشان د جوارۍ دا داؤ ... هم پښتنو اوبائيلو او د حضرت باچا خان هاغـه خبره رښـتيا شوه چې ,, پښتانۀ هر څۀ ته د ټينګې دي خو ,, پيسې ،، ته د ټينګې نۀ دي ،، .ډېر درانۀ ورکښې سپک شول .د رجسټريشن د ټول نظام په رښا ورځ سپکاوے اوشو .خلقو د پيسو دپاره د پينځه ؤ کسانو کورنۍ په شلو شلو حساب کړې .د وس خاوندانو د بې وسه ، يتيمانو او کونډو رنډو حقونه ښۀ په نره په بډه کړه .او د هاغه خلقو په قربانۍ پورې په بق بق خندا اوشوه .څوک چې سرتور په د يو لوئے خدائے په اسره د کلي نه راوتي وو.

شيرولي چا چې... څو ورځې وړاندې د خپلو ګلدرو په بدو ورځ اوښکې تويه ولې او هر څۀ تـه بـه ئې د ,, شک ،، په نظر کتل.او په خپل ويخ ضمير به ئې فخر کولو.د پيسو لالـچ پـه مخـه واخسـتو .هغـه پـه يـوه داسې محکمـه کښـې افسـر وو کومـه چـې د اولسي خـدمت محکمـه وه .د هغـه کـورنۍ تـه د سرکار له خوا په لوئے ښار کښې د اوسېدو اساني ورکړې شوې وه .خو لالـچ ... د هغـه پـه سترګو پردې راوستې .هغـه خپـل ضـمير پــه خپلو لاســو قتـل کـړو او ځـان ئې پـه هاغـه کسـانو کښـې شمــار کـړو د چا چـې نـۀ کـور وو او نـۀ څـوک د تپـوس پوښتنې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېر ولي ... راشن ته هم تېنګ نۀ شو او پیسو ته هم. او چې کله ورته دا معلومه شوه چې د صحافیانو دپاره هم څۀ پیسې ټکې ملاوېږي نو که هر څو هغه صحافي نۀ وو خو بیا ئې هم هلته منډه کړه. او په جعلي کاغذونو ئې د خپل بې حسه ضمیر مخ نور هم تور کړو. هغه دا ټولې ,,مُرداري،، خوړې. خو کله ورته هم دا احساس نۀ کېدو چې زۀ څه کوم. که هر څو د هغۀ تعلق دمذهبي خلقو سره وو. خو اوس ترې مذهب هم هیر وو. پښتو هم هیروه وه او غیرت هم.

شیر ولي ته به چې چا د هغۀ د اصلي حېثیت احساس ورکړو نو هغه به تند ے او چونړلو او اوبه ئې وئیل. ,, مړه څوک ئې تپوس کوي ،، . او بیا د هغه نه هله ,, تپوس ،، اوشو چې کله هغه ددغه پردي حق سره خوشحاله کورته روان وو. چې ناګهانه ورته خبر راغے. چې ورکوټے ماشوم ئې په هوائي ګولۍ لګیدلے دے. د شیرولي د لاس نه د راشن سامان پریوتو. د هغه په وجود لړزان راغے. د هغه په ذهن کښې هاغه ,,حرامې روپۍ ،، په تیزۍ سره اوچورلیدې. کومې چې هغه په ډیر فخر په بډه کړې وې. هغه په لاره کښې زیر زبیخلے ولاړ وو. کله به ئې د حکومت له خوا هاغه اساني یادولې کومې چې ددۀ ته د نوکرۍ په بنیاد ورکړې شوې وې او کله به ئې هم د خپل حکومت سره خپلې دهوکې او فراډ ته خیال لاړو. هغه ته ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجرم مجرم ښکاریدو ـ هغه په درنو قدمونو کور ته روان شو ـ چې دروازې ته نژدې شو نو د زنانه ؤ ویرونه ئې واؤریدل ـ ,,وي کنه... ما خو دۀ ته وئیلي وو چې مۀ راؤړه... په ما پسې دا د حرامو خوراکونه... وي کنه د خوارانو، عاجزانو حق راته د ګل غوندې څوئے واخستو ،،.شیرولي د خپلې ښځې دغه ساندې اوریدلې ـ د هغه په تور سکاڼ مخ دوه سپینې سپینې اوښکې راغلې ـ او په بریتونو کښې ئې ورکې شوې ـ هغه یو اسویلو اوکړو ـ چې پورته اسمان ته ئې اوکتل نو د هغه غوږونو ته یو اواز راغے ـ

,, الله تعالیٰ هر څۀ معاف کوي خو پردے حق نۀ معاف کوي ،،

شیرولي اوبوږنیدو ـ د هغه احساس د هغه په بې حسه ضمیر چکونه لګول ـ او بیا ئې چې په خپل ماشوم مړ څوئ سترګې اولګیدې نو په بق بق په ژړا شو ـ هغه ژړل او ښځې ئې ورته په سلګو کښې وئیل ژاړې څله ,, ورشه نور د هاغه یتیمانو خوراکونه او کونډو رنډو حقونه نور را اوتروړه چې ما درنه هم خدائے پاک واخلي پاڅه... ورشه نور حرام کور ته راؤړه ،، ـ په شیر ولي دا ټولې خبرې لکه د تندر ګذارونه لګیدل ـ هغه ملامته زوړند سردخپل ماشوم څوئې په مرګ اوښکې تویه ولې او خلقو په سوالیه نظرونو یو بل ته کتل ـ

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نور چاپ کتابونه

۱	محنت کا پهل	د ماشومانو لپاره قیصه چې زما د سکول په ورځو شپو کښې په کال ۱۹۷۵ء کښې چاپ شو.
۲	ګیلې	د کالج په ورځو شپو کښې د لیونو احساساتو،، وړومبې شعري مجموعه،، چې په کال ۱۹۷۸ء کښې چاپ شوه.
۳	ویښ خوبونه	د یونیورستۍ په ورځو شپو کښې مرتب کړے شوې دویمه شعري مجموعه چې په کال ۱۹۸۱ء کښې چاپ شوه.
۴	ګل بانو ظفرخان	د بر سوات یوه اولسي قیصه چې په منظوم شکل کښې په کال۱۹۸۲ءکښې چاپ شوه.
5	صلو علیه واله	وړمبے نعتیه مجموعه چې په کال ۱۹۸۹ء کښې چاپ شوه او په کال ۱۹۹۱ء کښې ورته د پاکستان پخواني صدر خدائے بخښلي غلام اسحاق خان ایوارډ ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶	راځئ چې بیا اوخاندو	د پښتو د معیاري لطیفو مجموعه چې دوه ځله چاپ او خوره شوه. په ورمبي ځل په کال ۱۹۹۲ء او په دویم ځل په ۲۰۰۲ء کښې چاپ شوه.
۷	ستا په نوم	د شاعرۍ دویمه مجموعه چې په کال ۱۹۹۳ء کښې چاپ او خوره شوه.
۸	ډالۍ	په دې کتاب کښې د عبدالحمید بابا او علي خان بابا هاغه منتخب غزلې شاملې دي کومې چې دیو بل سره فکري مناسبت لري.
۹	دیوان احمد دین طالب	د نوموړي شاعر دا دیوان د مکملې دیباچې او د لټون نه پس د نوي کلام سره چاپ شوے او خور شوے دے.
۱۰	اوښکې او لمبې	د کشمیر د خونړو حالاتو په حقله د سلیم ګردیزي د کتاب ,, میں نے کشمیر جلتے دیکھا ،، دا ترجمه د یوې ډېرې تفصیلي دیباچې سره په کال ۱۹۹۷ء کښې خوره شوه.
۱۱	مشکنې	د شاعرۍ دا دریمه مجموعه په کال ۲۰۰۲ء کښې خوره شوه چې ورکښې د غزلو نه علاوه آزاد نظمونه او قطعې هم شاملې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲	لېونتوب	د ازاد نظمونو، قطعاتو او غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۵ء کښې بیا په کال ۲۰۰۶ء او بیا په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوې ده.
۱۳	جلوې	د جدید نعتونو دا مجموعه په کال ۲۰۰۶ء کښې چاپ شوه چې ورته د پاکستان پخواني وزیراعظم شوکت عزیز ایوارډ ورکړو. او دا هم ددې کتاب برکت وو چې زۀ د حکومت پاکستان له خوا په خصوصي توګه ,,عمرې،، ته اولېږلے شوم.
۱۴	لېونۍ سندرې	د منتخب فلمي او غېر فلمي هاغه سندرو مجموعه چې د ادب په چوکاټ کښې ځائے کړے شوي دي په دې کتاب کښې ګڼ نظمونه هم شامل دي. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۵	ډاکټر کبير ستورے ژونداومبارزه	د بره پښتونخوا د لوئے مبارز خدائے بخښلي ډاکټر کبير ستوري د ژوند او ملي خدمت په حواله دا کتاب د ډېرو پوهانو، روشن فکرانو او ليکوالو احساسات لري. چې په کال ۲۰۰۷ء کښې چاپ شوے دے.
۱۶	ما هېرولے نۀ شې	په لنډو بحرونو کښې د غزلو دا مجموعه په کال ۲۰۰۸ء کښې چاپ شوې ده. چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخره کښې دوه „لېونۍ سندرې ،، هم لري.

۱۷ اے گنبد خضریٰ — په حرم شریف کښې د لیکلو نعتونو دا مجموعه چې د هر لفظ لیکلو ئې زما روح ته سکون او زړۀ ته اطمینان رابخښلے دے.

۱۸ ماته آئینه (دریم چاپ) — د افسانو دا مجموعه چې هره „المیه ،، ئې ستاسو د توجه پامته داره ده.

کتابونه مې ډېر اولیکل لائقه
لا د شـعر په رموزو نۀ پوهېږم

لائق زاده لائق
جون ۲۰۰۹ء

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library